

Anh Thật Là Khó Chiều

Contents

Anh Thật Là Khó Chiều	1
1. Chương 1: Chạm Mặt Suýt Trở Mặt	2
2. Chương 2: Tạm Biệt Cáo Già	4
3. Chương 3: Cô Gái Đa Nghề Nghiệp	7
4. Chương 4: Bí Mật Được Tiết Lộ	10
5. Chương 5: Rắc Rối Từ Buổi Họp Mặt	13
6. Chương 6: Châu Nhu Lộ Diện	16
7. Chương 7: Tức Giận Lên Đến Đỉnh Điểm	19
8. Chương 8: Cô....có Sao Không?	22
9. Chương 9: Nhận Lỗi	24
10. Chương 10: Bắt Cóc Tưởng Chờng Suông Sẻ	27
11. Chương 11: Cô Hàng Xóm Trở Về	30
12. Chương 12: Tâm Sự	32
13. Chương 13: Tại Nạn Lần Thứ 2	35
14. Chương 14: Đình Thiên Mất Kiểm Chế	37
15. Chương 15: Bệnh Anh Đã Khỏi Rồi Sao?	40
16. Chương 16: Cuối Cùng Cáo Già Cũng Phải Lùi Bước	42
17. Chương 17: Đùng Có Thách Thức Nhà Văn Chữ	45
18. Chương 18: Tuổi Nổi Loạn Hết Hạn	48
19. Chương 19: Hồi Tưởng Vỡ Mộng	50
20. Chương 20: Lời Tỏ Tình Thẳng Thắn	53
21. Chương 21: Châu Nhu Giả Mạo	56
22. Chương 22: Công Bố Thân Phận	58
23. Chương 23: Đến Lúc Trả Lời Rồi	61
24. Chương 24: Quyết Định Của Thanh Hiền	63
25. Chương 25: Em Đã Đi Đâu?	66
26. Chương 26: 1 Tháng Rồi Xa	68
27. Chương 27: Họp Mặt Gia Đình	71
28. Chương 28: Quyết Định Bất Ngờ	74
29. Chương 29: Hết Phim	77

Anh Thật Là Khó Chiều

Giới thiệu

1 tuần không liên lạc được với cô tác giả ngổ ngáo, nhà xuất bản diên tiết lộng hành trên thị trường.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-that-la-kho-chieu>

1. Chương 1: Chạm Mặt Suýt Trở Mặt

1 tuần không liên lạc được với cô tác giả ngổ ngáo, nhà xuất bản diên tiết lộng hành trên thị trường. Nhưng không thể phủ nhận sức sát thương của tác phẩm không biết là thứ bao nhiêu của Châu Nhu “Tại ngã tư ấy, anh gặp em” làm bạn đọc muốn té xỉu vì độ lãng mạn của nó. Nhưng chẳng ai có thể gặp được người đó, cái người có bút danh là Châu Nhu. Chỉ tới đó, người ta chỉ biết cái tên, chẳng hề thấy được mặt của cô ta

Tất cả nhà sách đến siêu thị đều có “Tại ngã tư ấy, anh gặp em”, và có lẽ bán rất chạy. Hơn nữa rất nhiều công ty và các nhà làm phim mong có được bản quyền tác phẩm để chuyển thể truyện thành phim, chắc chắn rating sẽ rất cao. Nhưng mặt còn chưa được gặp, làm sao có thể nói chuyện chứ

Tuần đang ngồi đăm chiêu trên chiếc ghế tổng giám đốc đang lung lay của anh.

Ba anh - chủ tịch, đang nghiên cứu đề nghị vô cùng thú vị của chú anh trong cuộc họp đội đồng quản trị về việc thay đổi chiếc ghế giám đốc

- Chủ tịch, chắc ngài không định thiên vị cho con trai đây chứ? - ông Trương Tuấn Kha, tức chú anh, rõ ràng đang khích ông Trương Tuấn Nam

- Anh đang nghĩ gì thế, phó giám đốc - vẫn cái giọng khàn khàn bất cần đời của vị chủ tịch lâu năm

- Nếu giám đốc không mau chóng dẹp ngay cái chứng dở hơi đó, thì sau này khó có thể tiếp quản công ty, còn nữa, nếu chuyện này mà đồn ầm ra ngoài thì.... - ông ta bỏ lững câu nói như muốn chọc điên chủ tịch

Phòng họp lại ồn ào hẳn lên. Sắc mặt chủ tịch ngày càng khó coi hơn. Tại sao giờ phút này cái thằng con trai tội nghiệp của ông lại đi đầu mất, tại sao lại không ở đây thanh minh cho chính mình chứ

1 tuần trước chứng bệnh cảm ghét phụ nữ được chính thức gán ghép cho vị giám đốc trẻ tuổi bất hạnh này. Tuy có thể khi vừa nghe đến tên bệnh thì mọi người sẽ cho đây là trò đùa. Chủ tịch đã biết nhưng ông cho rằng đó không phải là 1 căn bệnh, đó là 1 vết thương, mãi không thể lành cho dù ông có cố chữa bao nhiêu đi chăng nữa. Bao nhiêu tiểu thư giàu có xinh đẹp ông đều cho anh đi xem mặt. Nhưng không có lần nào ông thấy được cái gật đầu hài lòng hay biểu hiện tiến triển gì ở anh

Con người Minh Tuấn tuy không lạnh lùng nhưng hề gặp phụ nữ là anh coi họ như rác rưởi. Không biết bao nhiêu vụ làm ăn bị anh phá vỡ chỉ vì cố giết đối tác là phụ nữ. Có lẽ chỉ duy nhất trên quả đất này, 1 người đàn ông không biết nhục nhã khi đánh phụ nữ, đó là Minh Tuấn

Chạy khỏi lời đàm tiếu, khỏi cái công ty thối nát đó, Minh Tuấn lái xe rời khỏi thành phố. Đi đâu không biết, anh chỉ biết chạy trốn, chẳng muốn đối mặt gì cả. Chiếc xe lao đi với tốc độ kinh hoàng

Thanh Hiền đang nằm dài trên bãi biển đầy nắng và gió. Hoàn thành xong 1 chặng đường dài nên cô chỉ muốn nghỉ ngơi cho thỏa thích. Cũng đã 1 tuần tắt điện thoại, không biết có ai còn nhớ cô không nữa. Nhưng thi thoảng bọn trai gái mới lớn cũng loáng thoáng qua tai cô. Khóe môi cô cong lên. Sức ảnh hưởng

quả thật không nhỏ. Diệp Khanh mà biết cô đang hưởng thụ thoải mái thể này chắc hẳn ta sẽ cạo trọc đầu cô mất

Cô rút cuộc cũng mở điện thoại lên. 102 cuộc gọi nhỡ, tin nhắn cô cũng chẳng buồn đọc. Chỉ nhấn nút xóa hết. Sau đó Thanh Hiền quăng cái điện thoại sang 1 bên, tiếp tục nở nụ cười đón nắng

- A....- 1 tên nào đó đi ngang đụng trúng chân cô, nhìn vẻ mặt có vẻ khó chịu, hình như đang vội

- Tránh ra đồ dơ bẩn - hẳn phun 1 câu không đầu không đuôi nhưng đủ làm cô nổi điên. Nói rồi hẳn vội bỏ đi

- ĐỨNG LẠI TÊN KIA - Thanh Hiền đứng dậy, cô thấy tai lưng bùng vì lửa giận - anh nói gì, đụng trúng họ đã không xin lỗi còn chửi là sao? - cô trợn mắt, mặt dù hẳn có vẻ cao hơn cô nhiều, thực chất con trai như vậy không gọi là cao đâu, chỉ là cô quá lùn mà thôi. Dù vậy cô vẫn ngẩng cao đầu, tự tin. Hẳn tự động đứng ra thật xa

- Đứng có nói chuyện với tôi bằng cái giọng như thế - Minh Tuấn nghiêng rằng không để cơn giận bùng phát, anh thật muốn bóp chết cô gái đứng trước mặt quá

- Sao? Anh nói với tôi bằng cái giọng hách dịch và muốn tôi nói năng nhẹ nhàng với anh sao? Hình như anh là công tử nhà giàu được nuông chiều quá rồi nhỉ? - Minh Tuấn miệng mấp máy, đợi cô nói xong rồi bỏ đi luôn, anh muốn rời đi thật nhanh - đứng lại - Thanh Hiền vẫn không chịu buông tha, do hôm nay có tâm trạng nên cô sẽ dành chút thời gian nghỉ ngơi quý báu của mình để dạy dỗ tên này

Minh Tuấn bị phụ nữ động vào người. Con quái thú muốn trỗi dậy. Nhưng....

- A...a.... - Thanh Hiền chỉ rên lên những tiếng ư ử đáng thương, giờ này mọi người đã về hết rồi, chẳng ai buồn nhìn thấy kẻ hành hung này. Mặt cô gằn lên đỏ chét, yếu ớt gỡ bỏ bàn tay nhấn tâm đang bóp nghẹt sự sống của mình - buông....ra....

Nhận thấy hơi thở mong manh đang dần tắt đi trong tay mình, nhưng anh không thể làm gì hơn. Ánh mắt mãnh thú như muốn cào xé con mồi trước mắt. Chỉ trách tại sao cô ta lại xuất hiện vào thời điểm anh mất kiểm chế nhất

- Xin....lỗi....anh.... - những giọt nữa mắt lăn dài chạm nhẹ lên bàn tay thô thiển của anh. Cổ họng Thanh Hiền được buông thả, ngay lập tức cô hít lấy hít để những luồng khí cứu lấy cái mạng nhỏ của mình

Minh Tuấn bỏ đi. Hẳn lần đầu tiên....nghe 2 từ xin lỗi từ phụ nữ

Đã không ai xem anh là người kẻ từ ngày hôm đó....

Không biết là do tình cờ hay sắp đặt mà anh và cô lại cùng ở 1 khách sạn chứ. Gặp anh ở sảnh mà Thanh Hiền chỉ muốn lấy cái nĩa đâm đâm, rồi móc mắt anh ra. Từ khi sinh ra đến giờ chưa thấy thằng đàn ông nào mà khốn nạn như thế này. Có lẽ cô đã nghĩ sai gì anh, có thể tên này là 1 tên du côn đầu đường xó chợ không nên động vào. Nghĩ tới đó, cô nhích ra 1 bước, kêu chị lễ tân đưa chìa khóa

Minh Tuấn lại gặp cô gái hồi chiều, nhìn ánh mắt của cô, anh đã biết cô hận anh đến mức nào. Nhưng cũng không thể dẹp ngang nổi kinh tởm phụ nữ. Anh làm mặt lạnh với chị lễ tân, không ngờ chị ta cứ nhìn chăm chăm anh. Có lẽ được thư ký bảo bọc quá nhiều nên anh không nghĩ thế giới này lại có nhiều phụ nữ đến vậy. Tiếp tân chỉ toàn là nữ, Minh Tuấn siết chặt tay lại, kiềm chế không inh quát lên. Nhưng có vẻ hơi quá, ai cũng đang nhìn anh khó hiểu vì anh đang gồng mình như đang chịu cực hình

Thanh Hiền nheo ánh mắt khó hiểu. Có vẻ tên này không những du côn mà còn điên nặng nữa. Cô rùng mình, vội lấy chìa khóa rồi lên lầu. Tắm rửa thoải mái xong, cô cũng đã nhớ cái thành phố kiêu sa của mình nên tối nay cô muốn dạo dạo ngoài biển 1 chút, tranh thủ tìm hiểu tình hình nơi “đảo xa”

Xoay xoay cái chìa khóa trong tay, cô tình nghịch xuống quây gửi chìa khóa. Thanh Hiền mang quần sọt jean tua tua với áo sơ mi xách nách màu hồng phấn, trông điệu đà phết. Cô thấy lại tên đó ngồi như tên trốn trại ở phòng khách. Ai cũng bàn ra nói vào, nhưng anh chỉ tuyệt nhiên cúi đầu xuống đất, chống tay mặt mỗi

- Chị cho em gửi chìa khóa,....nhưng người kia....bị sao thế ạ? - Thanh Hiền chỉ anh

- Vâng....à anh ta ngồi từ chiều đến giờ nhưng chẳng thấy đặt phòng nữa. Không biết bị gì nữa, có nên gọi bảo vệ không nhỉ? - Thanh Hiên ậm ừ vài tiếng rồi đi khuất, cô nhìn thấy ánh mắt hoang mang của mọi người, nếu anh ta không điên thì đúng thật tội nghiệp

Minh Tuấn đang vô cùng khổ tâm. Ngày ngày có biết bao nhiêu phụ nữ ra vào khách sạn là chuyện đương nhiên nhưng sao anh vẫn cảm giác cay đắng ghét này thế nhỉ. Anh không thể gọi điện cho thư ký vào lúc này, có lẽ ba đang rạo rức tìm anh khắp cái thành phố. Càng nghĩ anh càng không biết mình phải làm sao, nơi không chốn quen biết này, tìm 1 chỗ yên nghỉ thật là khó

- Này... - Tuấn ngẩng đầu dậy khi nghe tiếng ai đó gọi ngay bên tai, là giọng con gái nhưng sao anh nghe có vẻ ngang tàn giống con trai thế - Cần giúp gì không? - Hiên đã định bỏ đi rồi nhưng cô không thể làm ngơ được, dù sao ngày mai cô cũng tính về lại nhà, ít nhất cũng kiểm tra anh ta có bị điên không rồi đưa vào viện tâm thần chứ

Minh Tuấn dùng ánh mắt sắc lạnh đến nổi da gà nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống. Thanh Hiên thấy sợ sợ liền lùi giật vài bước. Cô bắt giác sờ lên cổ mình, cũng chẳng muốn bị bóp nghẹt ở đây nữa đâu. Cô chẳng muốn chết nơi đất khách quê người, sự nghiệp của cô chỉ mới như điều gặp gió thôi mà

Thanh Hiên lùi ra những bước dài, phải đứng xa hơn 2 mét mới dám nói chuyện, có gì thì bỏ chạy cho dễ. Minh Tuấn đã lần thứ 3 gặp mặt cô gái này. Nhưng lần này là cô tự tìm đến anh. Anh thắc mắc bộ thấy ánh mắt giết người này mà còn muốn đến gần sao. Nhưng thấy cô ta có chủ ý lùi ra hơi xa nên anh cũng an tâm phần nào rằng mình sẽ không định ra tay

- Không nói à, không thì thôi. Tôi biết anh ghét người khác đụng chạm nhưng cũng phải đi đâu đó đi chứ. Chút nữa bệnh viện tới hốt thì đừng có kêu ca - làm giá hả? Vậy Thanh Hiên này cho anh làm giá luôn. Tên cảnh chọi

- Không biết - tiếng thốt nhẹ nhàng làm Thanh Hiên hơi bất ngờ, tưởng tên này cầm luôn rồi chứ, nhưng nghe giọng anh như bắt lặc, muốn buông xuôi tất cả vậy. 4 tỉ tế bào đang mách cô nên giúp anh 1 chút

- Tôi sẽ đặt phòng giúp anh, sau đó muốn làm gì thì làm - Thanh Hiên đến quầy lễ tân đặt thêm 1 phòng. Vài phút sau vọt lên người anh chùm chìa khóa - tôi đã trả tiền giúp anh 1 ngày rồi, khỏi cần cảm ơn

Thanh Hiên nói xong liền bỏ đi. Minh Tuấn lượm chùm chìa khóa lên. Cho dù người ta giúp anh đến đâu, anh cũng không thể nào mở lòng mình được. Minh Tuấn biết không phải ai cũng xấu xa nhưng cái cảm giác muốn điên lên không bao giờ ngừng khi anh đứng trước phụ nữ. Cười khẩy 1 cái, anh thấy mình thật là hèn

Bật 3G, ngồi ngoài biển nghe sóng rì rào. Thanh Hiên hứng thú nghịch nghịch điện thoại. Cô dùng ngón tay lướt lướt trên mấy trang báo lá cải. Lấy đó là thú vui

- Woa, chị ơi hay quá diiii....tác giả Châu Nhu đang làm mưa làm gió trên cộng đồng mạng....đây là tác giả truyện trên mạng nổi tiếng nhất hiện nay....Thật là khâm phục mình mà - Thanh Hiên không giấu nổi vẻ vui mừng trên gương mặt. đúng là 7 năm của cô cũng chẳng ăn không ngồi rồi

2. Chương 2: Tạm Biệt Cáo Già

Thanh Hiên lướt mắt qua dãy số quen thuộc “đầu bò”. Ấn nút gọi, cô ghé sát tai mình vào lỗ nghe

- CHÂU NHU EM ĐIÊN RỒI SAO? BIỆT TẮM BIỆT TÍCH MẤY NGÀY NAY THẾ? - Thanh Hiên khó chịu đưa điện thoại ra xa, cô biết thể nào cũng có sự tình này mà

- Im chút nếu không em ngắt điện thoại đây

- Biết rồi, biết rồi. Em đang ở đâu anh cho người đến đón

- Thôi khỏi. Em biết ý đồ của anh rồi, nếu sau này muốn hợp tác hòa bình thì dẹp ngay cái trò vô bổ ấy đi

- Thanh Hiên lạnh giọng, đối với mấy tên này chẳng thể thôi đề phòng được

- À, anh biết rồi. Chúng ta hợp tác lâu năm rồi chẳng nhẽ em không biết tính anh - cái giọng điện thoại giả lả cười làm cô thật muốn cúp máy

- Chính vì biết tính anh nên tôi mới phải đề phòng. Dù sao....ngày mai tôi cũng sẽ về rồi - chỉ cần nói xong những điều cần thiết, cô đã dẹp ngay điện thoại sang 1 bên

Thanh Hiền tháo cái sim 50k trong điện thoại ra quăng xuống biển. Cô mặt không cảm xúc bước đi về khách sạn. Về ngoài khác hoàn toàn với cô lúc nào cũng cười đùa chẳng chút nghiêm túc gì. Cứ nghĩ tới việc lợi dụng bí ối này, cô không ngăn được cảm giác buồn nôn về gia đình mình

“Thanh Hiền à, trên đời này chẳng ai có thể tin tưởng mày được đâu. Toàn là 1 lũ dối trá”. Cô đến bên quầy lễ tân lấy chìa khóa rồi lặng lẽ về phòng thu dọn đồ đạc. Cầm bức ảnh trên tay, bức ảnh cuối cùng chụp với gia đình mà cô có, mỗi lần cô tức giận mất kim chế là lại đốt đi vài cái, đến khi....chỉ còn lại 1 cái duy nhất. Thanh Hiền cười khẩy, cô vất luôn vào trong vali. Đánh 1 giấc thật ngon cho đến sáng hôm sau

Thanh Hiền vừa bước ra khỏi khách sạn đã đụng phải những người kì quặc. Họ liên tục hỏi những câu như “Cô có biết số điện thoại này không?” hay “Có ai ở đây khoảng 1 tuần không?”. Cô cười khẩy, đúng là con người, tiền bạc quyền lực che mắt họ bao nhiêu, họ càng mù quáng bấy nhiêu. Đáng tiếc, tên Diệp Khanh kia lại để cô nhìn thấy cảnh tượng này

Trước khi lên tàu, cô còn kịp gọi điện cho 1 người. Đầu dây bên kia vang lên giọng nói đang gấp rút

- Alo?

- Lý Diệp Khanh, kể từ giây phút anh sai người điều tra tôi, hợp đồng của chúng ta đã kết thúc rồi - giọng nói đều đều nhưng thập phần toát ra vẻ đáng sợ

- Châu.....Châu Nhu? - giọng hần có vẻ run rẩy, hình như hần chưa bị cô làm cho ra mặt nên vẫn còn nhõn nhợ lắm

Cô gác máy, không kịp để ai kia thanh minh

“Chuyến tàu....sắp khởi hành....”, cô khoan thai khệ nệ chiếc vali con này lên tàu. Tìm được chỗ ngồi của mình, cô lấy miếng che mắt hình minion và chìm vào giấc ngủ

- Sao? Vẫn chưa có tin tức của nó sao? - chủ tịch mặc dù vẻ ngoài điềm tĩnh như vậy nhưng trong lòng vô cùng rối bời

- Vâng. Tôi đang cho người tiếp tục tìm kiếm

- Thôi khỏi đi. Ta....hầy.... - tiếng thở dài đầy náo nức của người đàn ông đã gần 60 - khi nào biết, tự khắc nó sẽ về thôi

- Vậy còn....cuộc hẹn với con gái Dương Phan là Dương Nhi thì sao ạ?

- Cái đó, tính sau đi

Chủ tịch ngã đầu ra đằng sau ghế sau khi đã giải quyết 1 đồng vắn đề ở cuộc họp cổ đông mà thằng con trai của ông để lại. Tất cả....tất cả là tại người ba vô tích sự này. Suốt mấy năm nay ông luôn tự trách mình như vậy. Công ty gì chứ... gia tài gì chứ.....ngay cả quyền được sống như 1 người đàn ông bình thường ông cũng chẳng thể cho anh

Đây là ngày thứ 2 Minh Tuấn ở cái nơi mà anh chẳng biết và cũng chẳng muốn biết này. Như thế cũng tốt, ở 1 nơi mình không biết, cứ tận hưởng như vậy đi. Sớm muộn gì cũng có người tìm đến anh. 1 mình Minh Tuấn cô độc đi trên bờ biển vắng người. Anh rất ngại đến chỗ có nhiều người, vì nơi đó có rất nhiều phụ nữ

Nhắc đến phụ nữ anh lại nhớ đến người con gái kì quặc hôm qua. Lí do gì để cô ta làm thế nhỉ? Không sợ anh làm hại cô sao? Anh cười nhạt. Phụ nữ đúng thật là thứ khó hiểu và đáng ghét nhất trên đời. Anh vốn càng ghét những câu như “Đằng sau thành công của 1 người đàn ông, luôn có sự hiện diện của 1 người phụ nữ”. Nó làm anh thấy kinh tởm đến buồn nôn

Tạ Diệp Khanh đi đi lại lại trong phòng làm việc. Không có cách nào có thể liên lạc với Châu Nhu, hần muốn điên tiết lên. Nguồn thu nhập đã bị cắt đứt, hàng chục nhà xuất bản sẽ nhào vô chiếm lấy con mồi trong tay. Hần thật ngu ngốc khi cố gắng bắt con mồi mà mình chẳng thể nào với được

- Lập tức chặn tất cả tin tức Châu Nhu cắt hợp đồng với chúng ta mau lên! - hần rút điện thoại lập tức điện cho cấp dưới

- Vâng. Từ sớm chúng tôi đã chặn lại nhưng không biết ai lại đồn như thế. Bây giờ đã lên trang nhất rồi đây này

- Chết tiệt! LÀ CHÂU NHU - hần bực dọc ném chiếc điện thoại lên bàn, hần không ngờ cô lại ra nhanh tay như thế

Thanh Hiên ngoáy ngoáy lỗ tai của mình khi đang tận hưởng cảnh “vườn không nhà trống” ngay ở căn nhà thân yêu của mình. 1 căn nhà ở trung tâm thành phố không lớn, 2 tầng, nhưng có sân vườn, xích đu, vài chậu hoa đủ màu sắc, ghế dựa và 1 cái dù lớn. Cô đang tận hưởng ly nước dừa và ngắm nhìn bầu trời cao vút

Rửa bát, phục vụ, phụ bếp, lái xe thuê, giao thức ăn nhanh, bán cafe, osin, vú em, lao công....chưa việc gì mà Thanh Hiên cô chưa từng trải qua. Sống chật vật qua nhiều năm để lấy chút lương ít ỏi nhưng đó không phải là mục đích chính của cô. Cái cô cần là cảm giác làm việc, kinh nghiệm và tâm trạng của từng công việc, đó chính là phục vụ cho công việc đam mê của cô - 1 nhà văn thực thụ

Không bao lâu sau là cô lại phải lao đầu vào đi làm rồi. Lại phải tìm 1 công việc thích hợp thôi. Bật laptop lên, cô không ngờ tin tức lan truyền cũng nhanh quá đó chứ. Thật sự chẳng phải chuyện đùa, cô có thể thấy clip đám phóng viên đó phanh phui sự thật với tên khốn Diệp Khanh mà lòng thỏa mãn. Thanh Hiên kích vào xem. Thật sự chẳng ngoài dự đoán của cô, hần chọn cách im lặng

Cô thật muốn nghe xem hần sẽ nói gì đây. Những kẻ phản bội và bức ép cô đến đường cùng là thể loại cô căm ghét nhất

- Thanh Hiên ơi! - từ ngoài kia giọng run run của bà lão vọng lại

- Dạ? Cháu ra ngay đây - gấp laptop lại, cô lấy lại vẻ cười vui thường ngày - có chuyện gì thể bà?

- Đi công tác có vất vả lắm không cháu? Hôm nay có cháu của bà về nhà, cháu qua ăn bữa cơm cho vui - bà hàng xóm nhiệt tình đề nghị

- Vâng cũng được ạ? - cô cười ngại ngùng

- Không sao, không sao. Vâng tối nhớ qua đấy

Tạm biệt bà lão hàng xóm, cô có chút vui mừng vì cuộc sống cô tạo ra ình thật hoàn hảo, có thể loại bỏ những kẻ mình không ưa, vui vẻ với người mình thích. Quả là 1 quyết định đúng đắn đấy

Minh Tuấn xuất hiện trong DM như 1 tiếng sét với mọi người, lập tức anh được gọi lên phòng chủ tịch. Anh hiên ngang cứng rắn đứng trước ba mình chịu trách nhiệm sau 1 thời gian lặn lội. Chủ tịch đứng trước anh, bàn tay siết chặt run run, nhưng ông không hề thấy anh sợ hãi hay rút lui, vô cùng có trách nhiệm, xứng đáng đứng đầu công ty này nhưng....ông đã làm gì thể này....

- Con....trở về là tốt rồi.... - vài giọt nước mắt lăn trên gương mặt đã nhăn của ông, Minh Tuấn thấy thương ba vô cùng, hơn nữa anh cũng thấy có lỗi

- Con xin lỗi - anh cúi đầu nhận lỗi

Minh Tuấn vừa rời khỏi phòng chủ tịch chưa lâu thì đụng mặt người mà anh chẳng muốn gặp, hơn cả phụ nữ. Chú của anh, phó giám đốc DM, ông Trương Tuấn Kha nở điệu cười quý dị của 1 lão làng

- Lâu rồi không gặp chú. Sức khỏe vẫn tốt chứ ạ? Coi chừng đột tử mà chết lúc nào cũng không biết đấy - nụ cười của ông Tuấn Kha ngay lập tức đông cứng

- Lo ình trước đi, chú vẫn còn sống dai lắm, bệnh của cháu....nếu mà không trị được thì cái ghế giám đốc sẽ bay mất đấy

- Chú yên tâm. Cháu đã tìm ra cách điều trị rồi - anh vẫn thản nhiên nói
- Vậy sao? Nếu tìm được thì cháu đã không vật vã đến bây giờ rồi nhỉ
- Đúng là gừng càng già càng cay, Minh Tuấn chẳng thể nào cãi lại, nhưng chắc là có đòn đả kích với chú. Tuy chỉ 1 phần ngàn giây nhưng lí trí anh nhận ra mặt chú ấy đã biến sắc
- THƯ KÝ LIÊM - giọng Minh Tuấn hét toáng lên khi chỉ vừa mới bước vào phòng. Từ bên ngoài 1 người đàn ông trung niên cỡ 40 tuổi chạy hí hục vào
- Có...có chuyện gì thế giám đốc? - ông cúi đầu 45 độ
- Tại sao....TẠI SAO....trong phòng tôi lại có mùi nước hoa phụ nữ? HẢ? - Minh Tuấn điên tiết lên, thứ mùi mà anh chẳng thể nào nghĩ được sao lại thoang thoảng trong không gian riêng tư này của anh
- Dạ? Một ngày trước có mấy bà thím đến dọn vệ sinh
- Bà thím? Dọn vệ sinh? CHẴNG PHẢI TÔI NÓI TẤT CẢ NHÂN VIÊN TRONG CÔNG TY TỪ LAO CÔNG ĐẾN KẾ TOÁN ĐỀU PHẢI LÀ ĐÀN ÔNG SAO? - có thể thấy lửa giận của anh đang cao ngùn ngụt
- Trong lúc anh vắng, phó giám đốc đã giành được quyền phụ trách nhân sự rồi ạ. Anh thấy đây sự tin tưởng.... - thư ký còn chưa nói xong thì anh đã bỏ ra ngoài
- Lập tức dọn sạch sẽ, tuyệt đối không có mùi hương
- Minh Tuấn biết lão ta đang cố chọc tức anh mà. Cho dù thế, anh cũng sẽ chẳng chịu thua đâu
- Minh Tuấn vừa đuổi hết mấy người lao công dùng nước hoa đi rồi. Chỉ đáng tiếc lao công cũng chỉ toàn là phụ nữ mà thôi. Dù vậy anh cũng nhờ thư ký giảm thiểu mùi hương trong phòng mình
- Tối nay giám đốc có cuộc hẹn với Dương Nhi, con gái của.... - thư ký chưa nói xong thì anh đã ngắt lời
- Tôi biết rồi, thậm chí lão già giám đốc còn điện thoại trực tiếp cho tôi nữa là - anh lật lật hồ sơ xem qua
- Vậy tôi xin phép - căn phòng lại trở về vẻ tĩnh lặng vốn có của nó

3. Chương 3: Cô Gái Đa Nghề Nghiệp

Thanh Hiền vừa ăn tối với bà xong. Mặc dù 2 nhà chỉ cách nhau 1 con đường nhưng bà vẫn nhất quyết kêu cháu trai đưa cô về. Có mùi mới không thấy chứ nhà vẫn như cô vô cùng nhạy cảm, là bà đang gán ghép cô với người con trai này

- Chắc cô không nghĩ bà tôi đang cố ghép đôi tôi và cô nên nảy sinh tình cảm đấy chứ? - cái giọng điệu thật sự chỉ muốn tạt nước sôi vào mặt của hấn làm cô chỉ biết nghiêng răng mà cười
- Anh ăn dưa bở quen rồi sao? Nhìn là đã thấy anh chẳng có tiền đồ gì rồi, 1 tên chỉ biết sống bám ngoài xã hội, 1 tháng mới về thăm bà mình 1 lần mà kêu tôi để mắt tới sao? NỤC CUỖI - Thanh Hiền toan quay vào nhà thì cánh tay bị hấn giật ngược lại, khoảng cách giữa 2 người bây giờ thật sự quá gần
- Ra đây là nhà cô sao? - hấn cười đểu liếc nhìn sổ nhà - còn cô thì sao? Chỉ biết sống bằng nghề lao công bần tiện MÀ ĐÒI LÊN MẶT HẢ? - hấn trợn mắt lên nhìn ghê hơn rất nhiều, nhưng cô cơ bản chẳng sợ chút nào
- Nhưng chỉ ít tôi cũng biết được bà yêu anh cỡ nào, không phải thứ mà anh có thể nghĩ được - hấn đẩy mạnh cô ra sau 1 hồi độ mắt
- Chuyện nhà người khác đừng xía mũi vào

Wa....Thanh Hiên cười nhạt, đàn ông bây giờ chắc tuyệt chủng hết rồi. Toàn 1 lũ chỉ biết dùng sức mạnh với phụ nữ thôi. Cô bực bội len lỏi vào nhà trùm chăn ngủ.

Trong 1 nhà hàng sang trọng, lộng lẫy ánh nến và những chùm đèn tô điểm sáng rõ, Minh Tuấn trong bộ vest đen sang trọng, cổ áo sơ mi bung ra vài nút nhìn rất gợi cảm, anh thông dong đi tới chiếc bàn có người con gái thùy mị đang ngồi nhâm nhi ly rượu vang, đôi môi hết sức gợi tình

Thấy thân ảnh quen thuộc đi tới, Dương Nhi không khỏi ngạc nhiên vì vẻ ngoài hào nhoáng của anh. Thật không ngờ con trai của chủ tịch Trương Tuấn Kha lại khôi ngô như vậy. Không giấu được nụ cười trên môi, Dương Nhi thẹn thùng mời anh ngồi. Tự biết mình đã đến trễ, anh cũng lên tiếng xin lỗi vài câu miễn cưỡng

- Nghe nói.... - Dương Nhi ấp úng định lên tiếng nhưng lại bị anh chặn họng

- Nhi tiểu thư cũng biết đây chỉ là cuộc gặp mặt xã giao thôi phải không? - Minh Tuấn cực nhọc lên tiếng, anh không dám nhìn thẳng vào mặt cô ấy

- À....tôi biết - có chút thất vọng trong ánh mắt Dương Nhi, đôi mắt xinh đẹp trùng xuống. Cô có nghe tin nhiều người bảo rằng tính cách anh rất khó chịu, chỉ nhìn phụ nữ là không thể không cau gợn, thật không ngờ là đúng thế. Từ nãy đến giờ anh không hề để cô vào mắt

- Xin lỗi nhưng tôi có việc phải đi trước - Minh Tuấn lau miệng xong đứng dậy - tôi mong nó không ảnh hưởng gì đến quan hệ giữa 1 công ty chúng ta

Minh Tuấn nhanh chóng bỏ đi, anh tránh hết mức đụng mặt phụ nữ. Bây giờ chỉ cần ra tính tiền nữa là xong, mong đó không phải là....Một hình ảnh quen thuộc lướt qua mắt anh, Minh Tuấn ngoái lại nhìn, cô phục vụ đang đến dọn bàn vừa ăn của anh....là cô gái đó....Minh Tuấn chăm chú nhìn thử có phải không, quả thật là không sai. Thì ra cô ta là phục vụ ở đây. Vậy mà lúc trước còn thấy cô ta đi nghỉ mát có vẻ thanh thoi dữ lắm. Phục vụ mà nhiều tiền thế thì anh chẳng cần phải cực nhọc như bây giờ làm gì

Minh Tuấn cười khẩy rồi đi ra tính tiền, quẹt nhanh cái thẻ, anh lập tức ra xe mà không hề ngoái đầu lại. Ngay cả kiên nhẫn để đợi thói tiền anh cũng không có, nên lúc nào cũng chỉ dùng thẻ thôi. Thư ký Liêm đợi anh trong xe. Quả thật ăn uống nói chuyện hơn 30 phút là anh đã ra rồi, lần nào cũng vậy

1 tuần, đây là thời gian Minh Tuấn phải tích cực lấy lại niềm tin từ các cổ đông. Anh ung dung đi lên thang máy cùng đám người quản lý đẳng sau. Họ luôn miệng báo cáo những vấn đề gần đây về ca sĩ, diễn viên và lịch trình quan trọng của công ty. Anh dừng lại, thấy giám đốc đột ngột dừng lại họ cũng dừng theo, nhìn theo ánh mắt chăm chăm đang nhìn về 1 phía. Lại là cô gái đó, đã 1 tuần kể từ ngày anh bắt gặp cô gái ở nhà hàng đó. Hôm nay mái tóc dài uốn đuôi lại buộc cao hơn, tóc mái ngô ngố cứ đứng đưa mỗi lúc cô lau sàn. Phục vụ rồi đến lao công. Cô gái này nhiều nghề thật đấy, nhưng nhìn cô nói chuyện vui vẻ với những người khác, thật là khác thường. Chỉ chưa đầy 10 giây sau, anh lập tức loại bỏ cô khỏi ánh mắt của mình

Cuộc họp diễn ra lúc 10 giờ, nhưng anh đi giữa đường lại quên 1 số tài liệu, liền trở về phòng lấy. Nhưng thật không may, cửa phòng lại mở. Minh Tuấn chậm rãi hé mở cánh cửa, đập vào mắt anh là cô gái nào đó đang lau lau quét quét, lập tức lông mày anh chau lại vì khó chịu.

Cuộc họp diễn ra lúc 10 giờ, nhưng anh đi giữa đường lại quên 1 số tài liệu, liền trở về phòng lấy. Nhưng thật không may, cửa phòng lại mở. Minh Tuấn chậm rãi hé mở cánh cửa, đập vào mắt anh là cô gái nào đó đang lau lau quét quét, lập tức lông mày anh chau lại vì khó chịu

Minh Tuấn định nổi đóa lên như mọi khi nhưng khi cô gái ấy vừa quay lưng lại, người anh đứng sững. Thật sự anh có duyên chạm mặt với cô ấy

- CÔ ĐANG LÀM GÌ TRONG PHÒNG TÔI THẾ HẢ? - giọng nói hùng hồn làm tim cô sắp rút ra ngoài, có cần phải lớn tiếng như thế không

- Giám.....giám đốc? - Thanh Hiên cô làm việc đường đường chính chính sao lại phải sợ. Nghĩ vậy cô liền quay lại đối mặt với tên cấu tặc mồm lớn, nhưng rồi cô hoài nghi 1 điều, gương mặt này sao thấy quen quen

- Nhìn gì? Lập tức bước ngay ra ngoài cho tôi - giọng anh đã nhỏ hơn nhưng uy lực sát thương vẫn không giảm

- Tôi chỉ là lao công, anh làm gì mà lớn tiếng thế? Ra thì ra - Thanh Hiên khó chịu chu mỏ, lặng lẽ ra khỏi phòng, nhưng vẫn cảm thấy quen quen thế nào ý - A.... - cô kịp kêu lên 1 tiếng khi sắp bước ra ngoài, quay lại bất ngờ, Thanh Hiên chỉ vào mặt anh - gã điên ở khách sạn?

- Gì? BỎ CÁI TAY THỐI CỦA CÔ XUỐNG! - Minh Tuấn lại lớn tiếng quát, thật sự rất khó chịu

- Ồ, mà anh là giám đốc ở đây á? Tôi còn tưởng anh là tên điên, định kêu bệnh viện tới hốt đi chứ. Ha...ha...

- nói đến đó, Thanh Hiên không chịu nổi mà cười sằng sặc

Minh Tuấn chịu không nổi khi có 1 người phụ nữ ở trong phòng anh hơn 2 phút thế này. Anh lập tức túm cổ áo cô lôi lên, không dám động vào cái thứ da thịt mà anh cho là bẩn thỉu này. Đôi mắt anh gần lên những đường tia đỏ vô cùng hỗn loạn, ngay lập tức Thanh Hiên nín bật. Không phải anh ta định giết cô lần nữa chứ?

- Cút ngay và tạm biệt đi vì hôm nay là ngày cuối cùng cô ở đây rồi đây - ánh mắt hết như ngày hôm đó hằn đe dọa cô ở bãi biển, Thanh Hiên có chút sợ hãi, đành nhẹ nhàng gật đầu. Thầm nghĩ tên này đúng là quái vật

Minh Tuấn thô bạo quăng người cô xuống như không. Thanh Hiên thoát ra lập tức chạy vụt đi. Cô sợ đến nỗi chẳng dám quay đầu nhìn lại. Không ngờ cô chọn công ty giải trí DM làm hình tượng cho bộ truyện tiếp theo của mình mà lại gặp phải kẻ điên như thế. Vậy cô có nên viết theo hướng giám đốc là kẻ điên không nhỉ.

Thanh Hiên ngồi ở quán cafe lướt trên trang web fan Châu Nhu của cô, hài lòng mỉm cười. Niềm vui nhỏ nhoi thật là động lực cho cô. Cô còn thấy những nick mạo danh của những công ty khác vào đây đề nghị kí hợp đồng. Chắc họ không có cách nào liên lạc được với cô nên dùng cách này mong cô thấy rõ. Cuộc meeting fan cô cũng muốn tham dự nghe họ nói gì lắm

Lúc trước Thanh Hiên còn bạo dạn làm lao công trong chính công ty của tên Diệp Khanh đó. Hắn đi tìm cùng trời cuối đất cũng không thể tìm được cô. Buổi họp mặt fan này, cô sẽ dành 1 bức thư thật tình cảm gửi đến người hâm mộ và nhà xuất bản

Cô bỗng nghĩ tới chuyện ban sáng. Anh ta thật sự rất ghét người khác sao? Sao có vẻ như chỉ ghét mình cô thế nhỉ? Thanh Hiên còn tưởng mình trông giống kẻ thù của anh chứ. Cô nhớ tới nỗi ơn mà cô ban cho anh, không nhận lấy được 1 lời cảm ơn, bật cười vì những suy nghĩ của mình

- Theo lời nguyên, nếu như bạn đọc 3 lần câu “Tại ngã tư ấy, anh gặp em” thì có thể....bạn sẽ nhìn thấy ai đó - Minh Tuấn đọc dòng chữ in nghiêng ngay trên bìa quyển sách dày cộm mà thư ký Liêm đưa cho cho - thấy gì? Tôi chỉ thấy nhắm nhĩ thôi - anh quăng ngay quyển sách lên bàn, xoay ghế quay ra ngoài, nhìn thành phố qua tấm kính trong suốt

- Giám đốc, bây giờ ai cũng thuộc câu này đây, dân chúng đang sốt sinh sịch vì cuốn truyện này, nếu anh có thể kí hợp đồng với tác giả.... - ông ngáp ngừng

- Sao? Ý ông nói chúng ta phải nói chuyện hợp đồng với 1 tác giả tiểu thuyết mà ngay cả giới tính cũng chẳng ai biết sao?

- Châu Nhu, nghe đồn là con gái, chúng ta có thể bắt đầu từ hướng này điều tra tung tích của cô ta. Có thể sẽ khơi gợi chút tin tưởng từ phía cổ đông

- Con gái? Thư ký ông biết tôi không thể đàm phán với phụ nữ mà - anh chau mày khó chịu

- Xin anh đấy, nếu thành công thì có thể chứng minh chứng bệnh của anh đã phục hồi. Anh không thể cố gắng 1 chút sao?

- Ra ngoài! - Minh Tuấn lấy ngón tay di di trán, anh thật sự quá mệt mỏi, đi đâu cũng thấy phụ nữ, phụ nữ cả

Trên mạng đã đồn ầm và cũng đã xác thực chuyện Châu Nhu cắt đứt hợp đồng với Tạ Diệp Khanh. Tối nay Minh Tuấn hẹn hẳn ở 1 quán bar, có thể sẽ moi chút thông tin gì đó

6h chiều, anh lấy cặp sách đi xuống lầu 1 về nhà nghỉ ngơi. Minh Tuấn lơ đãng ánh mắt vô tình, bước chân không nhanh không chậm rời khỏi công ty. Nhưng thật không may anh lại gặp được cô. 1 mở thắc mắc loạn xạ trong đầu, anh nhanh chóng đến 1 khoảng cách nhất định nói

- Sao cô còn ở đây? - cái giọng lạnh băng đánh sệt qua tai cô
- Hử? - nghe tiếng gọi thì Thanh Hiên quay lại, mái tóc bồng bênh màu cam vàng lung lay. Bắt gặp con người đáng ghét này, cô bức xúc - thì sao? Tôi chưa nhận được lệnh từ chức nên chưa thể đi được
- Không cần, tôi chính thức đuổi cô - Minh Tuấn nheo mắt khó chịu, bàn tay anh siết nhẹ
- Vậy sao? Giám đốc thì có quyền như thế, đúng rồi. Vậy anh đền tiền hợp đồng đi - cô cố gắng đòi chút quyền công bằng ỉnh
- Được. Tôi sẽ nói thư ký chuyển ngay tiền vào tài khoản cho cô, và cả tiền khách sạn nữa. Ngay ngày mai có thể nghỉ làm rồi - Minh Tuấn nói xong những gì cần nói thì quay đi
- Gì chứ? - Thanh Hiên thững thờ - anh ta còn nhớ vật mà không thèm cảm ơn mình lấy 1 tiếng sao? Wa...cái tên chết bầm. Tốt nhất đừng để tôi nhìn thấy cái mặt buồn nôn của anh 1 lần nữa - cô bực bội thu dọn đồ đạc cất vào kho rồi về nhà. Giờ này chắc mọi người đã về hết rồi

4. Chương 4: Bí Mật Được Tiết Lộ

- Ông đang nói gì thế? Phải lấy được giấy chứng nhận của bác sĩ dù bằng cách nào đi chăng nữa - giọng nói lớn tiếng của người đàn ông đã lớn tuổi
- Chỉ cần có nó, chúng ta có thể nhìn thấy trên trang nhất mặt báo “Giám đốc công ty giải trí DM là 1 kẻ mất bệnh sợ đàn bà”. Ha...ha...hahaaaa - tiếng cười man rợ ở đây cầu thang lối thoát hiểm làm Thanh Hiên rợn người

Trong lúc mang đồ về nhà kho, cô đã tình cờ nghe được thông tin từ người mà cô nhận dạng là phó giám đốc DM, em trai của chủ tịch, thông tin mà mấy ngày nay cô thu thập được. Vậy ra anh có chứng bệnh đó thật, hèn gì lại hành động khó hiểu như vậy. Vậy là.....phó giám đốc DM này muốn lợi dụng nhược điểm này để hạ gục anh ta trong cuộc họp cổ đông. Chuyện này chỉ là 1 sớm 1 chiều, khi mà hắn đã có trong tay cái tờ giấy chứng nhận. Chủ tịch cũng chẳng thể che giấu được lâu

Thanh Hiên sững sờ về nhà. 8h là cô phải có ca làm việc đến 10h. Nhưng thông tin mà cô vừa nghe lên được thật không thể tin nổi. Chuyện này có ghê hơn phim truyền hình nữa. Không hiểu tại sao cô chẳng muốn chuyện bị bãi chức xảy ra, có thể cô cảm thấy người kia không được tốt cho lắm. Còn anh chàng giám đốc tội nghiệp, 1 ngày nào đó bị lật đổ bởi chính căn bệnh của mình chắc sẽ sốc lắm

Trong quán bar xập xình nhạc nhẽo mà Minh Tuấn nghe không ra thể thống gì. Anh đến bên quầy rượu, gọi 1 ly rượu nào đó bên cạnh cái gã buồn rầu nào đó

- Giám đốc DM mà cũng có 1 ngày đến tìm 1 kẻ như tôi sao? - hắn nói giọng bất cần đời - tôi đoán là vì Châu Nhu
- Đó là phụ nữ sao? - vấn đề anh quan tâm nhất được đặt ra đầu tiên
- Tôi chỉ mới nghe giọng cô ta nhưng cũng chứng tỏ đó là 1 cô gái trẻ - hắn tu ừng ực ly rượu trên tay
- Đó là tất cả những thông tin mà anh biết sao? - Minh Tuấn vẫn bình thản nói
- Tôi thậm chí đã cho người đến tìm hiểu khách sạn cô ta từng đi nghỉ 1 tuần trước nhưng chẳng có thông tin gì. Thậm chí còn gọi điện hủy hợp đồng ngay cái ngày cô ta trở về nữa
- Xem ra cũng chẳng phải dạng lơ ngơ gì nhỉ?
- Lơ ngơ? Cô ta là loại phụ nữ cáo già thì có. Không biết cô ta có cái giá gì mà làm quá lên thế không biết

- Còn hợp đồng. Cô ta cũng nói là sẽ hủy nếu anh điều tra sao?
- Phải. Nhưng ai biết bị cô ta phát hiện chứ
- Anh là người hợp tác với cô ta lâu nhất, vậy mà còn không có tin tức gì - Diệp Khanh nhận ra giọng điệu chán nản của anh, vỗ vai
- Nếu anh có ý định hợp tác với cô ta thì quên đi. Tính tình gì mà khó chịu - xem ra hẳn có vẻ xỉn rồi
- Xem ra anh không biết rồi - Minh Tuấn bỏ bàn tay lè nhè trên vai mình - tôi còn khó chịu hơn gấp trăm lần khi phải hợp tác với cô ta đó - anh đứng lên chuẩn bị ra về - đồng rượu này tôi sẽ trả, coi như là phí giao dịch lúc này

Sau khi Minh Tuấn đi, Diệp Khanh cười điên dại, hẳn nhìn đắm đắm vào ly rượu nhỏ trong tay

- Đúng là....tên khó ưa...hức....

Minh Tuấn không biết từ lúc nào lại đụng phải cô phục vụ, làm đổ rượu lên trên áo. Nơi đông người chen chúc, quá nhiều đụng chạm, anh chẳng thích chút nào, chỉ mau chóng rời khỏi đây. Nhưng cô phục vụ chẳng tha cho anh, luống cuống tay chân sờ soạn lên người anh lau chùi. Và điều này nhanh chóng làm anh khó chịu

Thanh Hiền đang đưa nước bên lầu trên, lúc đi xuống đột nhiên thấy cô bạn luỳnh quýnh đổ nước lên người khác. Định bỏ đi nhưng cô chợt khựng lại khi thấy người không may đó lại là anh giám đốc xấu số. Hơn nữa còn tỏ vẻ căm giận sắp không kiềm chế khi người con gái đó cứ sờ sờ mình

Thanh Hiền thấy lửa giận trong mắt anh ngày càng lớn, thấy tình hình có vẻ không ổn nên định đi lại. Nhưng không kịp nữa rồi, Minh Tuấn đã hung hăng đẩy cô gái ngã nhào xuống đất, mắt cô ta rơm rớm nước mắt vì sợ bị đuổi việc

- Cô.... - Minh Tuấn trợn mắt chỉ tay vào con người đang run rẩy nằm dưới kia - **ĐÃ NÓI ĐỪNG CÓ ĐỤNG VÀO NGƯỜI TÔI RỒI MÀ!!!!**

Tách....tách....tách....tiếng máy ảnh xung quanh làm anh bỗng chốc khựng người, Minh Tuấn ngây ngốc người nhìn mọi thứ quay cuồng, anh hơi hỗn loạn. Trong đầu nhất thời liên tưởng tới viễn cảnh bị cánh báo chí săn lùng. Bàn tay anh siết chặt, muốn đi ra nhưng bị người khác chặn lại

- Sao thế? Làm chuyện hèn hạ này xong rồi bỏ đi là sao? Đánh tiếp đi chứ - 1 người thanh niên đến hất vai anh khi thấy anh định bỏ đi

Thanh Hiền trùm chiếc áo khoát lên người anh, che chắn người con trai bối rối này. Cô nhanh chóng đưa anh ra khỏi những ánh nhìn ác ý kia. Cô nhận thấy những cử chỉ bối rối, sợ sệt của anh, 1 giám đốc sáng suốt nhưng lại bất động trước lời ra tiếng vào của thiên hạ, thật khiến cô có hứng thú

Chỉ khi ra khỏi đó 1 khoảng xa, cô vẫn thấy anh chẳng nói rằng gì được. Thanh Hiền thở dài, nếu bây giờ anh ta biết có người con gái cứu mình thì sẽ càng điên tiết hơn, nên cô chỉ vỗ nhè nhẹ tấm lưng của anh rồi lẳng lặng rời đi

Minh Tuấn vẫn còn hoảng loạn khi vừa từ trong bar đi ra, anh còn tưởng cuộc đời mình đến đây là xong nhưng đột nhiên có 1 bóng tối che lấy mắt anh, rồi bị lôi xềnh xệch ra ngoài. Tuy anh không thể nhìn mặt của người đó nhưng dựa trong vòng tay người đó, anh cảm thấy an toàn hơn đôi chút. Cơn gió thoảng làm lung lay chiếc áo, mặc dù chỉ 1 chút thôi nhưng anh cũng muốn nhìn thấy mặt người đó. Anh cũng cố gắng ngửi để nhận biết mùi nước hoa, nhưng không có, người này không dùng, chỉ có mùi rượu từ trong quán bar thôi

Đột nhiên có sự va chạm nhẹ nơi đầu lưng ướt đẫm mồ hôi, Minh Tuấn thoáng sững người, nhịp điệu nhẹ nhàng làm anh có chút yên bình. Đột nhiên Minh Tuấn nhớ đến những lời ru ngày xưa của mẹ, bất giác thấy ấm áp. Quá đắm chìm trong kí ức mà Minh Tuấn đã không để ý bàn tay đó đã rời đi mất. Giật phăng chiếc áo ra, không có người. 1 chút hột hăng dâng lên, anh buồn rầu nhìn chiếc áo trên tay. Là chiếc áo gió màu đen mỏng, nhìn qua thì khó có thể biết chủ nhân là nam hay nữ

- Thư ký Liêm, đã có tin tức gì của cô tác giả kiều kì đó chưa? - Minh Tuấn nhìn chăm chăm vào cuốn sách trên bàn
- Ngoài giới tính ra chúng ta chẳng còn biết gì hết. Nhưng....tôi có hướng điều tra mới khi nghe cậu nói cách đây 1 tuần cô ta có tới khách sạn Starworld, có thể nhân viên sẽ biết
- Chỉ sợ lâu quá thôi - Minh Tuấn nhắm nghiền mắt, ngả đầu ra ghế, nghe cái tên Starworld sao anh thấy quen quen - ông nói Starworld có phải là khách sạn ngay biển không?
- Vâng....sao anh biết vậy giám đốc? Chỗ đó xa thành phố lắm mà
- À....chỉ tình cờ thôi, 1 tuần trước tôi cũng ở đó
- À, anh có đói bụng không? Tôi đã gọi pizza đem tới rồi đây
- Ông thật chu đáo đấy thư ký. Có thể ra ngoài rồi

Thật tốt khi có 1 thư ký đặc lực như thế. Suýt chút nữa anh đã bỏ bữa trưa luôn rồi. Anh liếc nhìn qua chiếc áo đang treo trên kia, có lẽ chủ nhân của nó sẽ không bao giờ xuất hiện nữa. Thậm chí chẳng còn biết anh là ai nữa

Cộc....Cộc....

- Pizza giao nhanh tới rồi đây - trong 1 phút không để ý, anh đã cho cô vào. Thanh Hiền hơi bất ngờ nhưng cũng lẳng lặng giao pizza đến. Vì đã có người thanh toán rồi nên cô chỉ im lặng ra về mà không nói gì thêm
- Anh đang nhắm mắt nghỉ ngơi nên không để ý cô là phải. Ánh mắt cô liếc qua chiếc áo quen thuộc của mình, ức lăm, cô muốn đòi lại nhưng chẳng biết mở miệng thế nào. Đành phải hẹn gặp em kiếp sau vậy, đó thật sự là 1 chiếc áo không tồi

Thanh Hiền chạm mặt chủ tịch bên ngoài, thoáng bất ngờ nhưng cô cũng cúi đầu chào

- Chào chủ tịch - ông Tuấn Nam hơi bất ngờ khi có người biết ông. Nhưng điều làm ông bất ngờ hơn là tại sao lại có 1 cô gái có thể vào phòng con trai ông mà không bị nó hết âm ỉ

Ông ngoái đầu lại nhìn sau khi cô gái đó đã đi khuất, 1 niềm hi vọng nhỏ nhoi rục lên trong ông. Ông Tuấn Nam cố nhìn bản tên tiệm rồi mỉm cười bước vào phòng

- Con trai, làm gì mà ăn ngon miệng thế? - ông cười ngồi cạnh con trai đang ăn chăm chú, nhìn ông có vẻ mờ ám - không ăn cùng bạn gái à?
- Hả? - Minh Tuấn suýt mắc nghẹn, đối với anh từ bạn gái thật chẳng có trong từ điển - ba nói gì thế? - anh chau mày
- Thế cô gái mới từ phòng con bước ra là thế nào?
- Cô gái nào, làm gì có ai vào phòng con
- Thì cô gái giao pizza đó - bây giờ ông nghĩ anh muốn chối cũng chẳng được
- Người giao pizza là cô gái sao? - nhìn anh có vẻ kinh ngạc lắm - Lúc đó con chớp mắt chút, thật lại không nhận ra
- Thế bình thường con cảm nhận phụ nữ thế nào?
- Ba à.... - anh tiếp tục thắc mắc - bộ phụ nữ dạo này không xịt nước hoa và dùng dầu gội đầu nữ tính nhiều lắm sao? - anh nghĩ từ tối qua đến giờ cũng không thể ngủ được từ người đó và người giao pizza này
- Để coi, ba cũng không biết nữa, cái này khó nói lắm, vì đâu phải ai cũng có điều kiện mua nước hoa - ông nói vậy thì thấy anh càng mất hi vọng tìm kiếm, nhìn kiểu anh thắc mắc nhiều về phụ nữ như vậy càng chứng tỏ anh càng quan tâm, có khi để ý ai rồi đấy chứ

Ông Tuấn Nam như mở cờ trong bụng, nhanh chóng cho người đưa cô gái may mắn đó đến. Thanh Hiền lại nhận được yêu cầu giao hàng, nhưng lần này là cho chủ tịch đích thân chỉ định cô. Mặc dù giáp mặt nhiều lần nhưng đây là lần đầu tiên cô được nói chuyện. Không biết ông ấy là người thế nào nhỉ?

- Cô tên là gì cô gái? - giọng trầm ấm có chút mềm mại lời cô về thực tại
- Dạ cháu là Hoàng Nguyễn Thanh Hiên - cô cúi đầu ngại ngùng
- Thế cháu làm nghề gì?
- Cháu làm nhiều nghề lắm ạ, cũng chẳng cố định đâu nhưng thu nhập cũng đủ trang trải. Cách đây vài ngày cháu còn làm lao công ở đây nữa đấy - Thanh Hiên hớn hore kể về cuộc đời mình
- Vậy sao? Sao ta lại không gặp cháu nhỉ?
- Đáng lẽ cháu có thể gặp được chủ tịch nhiều hơn nhưng cái tên giám đốc kiêu kì mắc bệnh kì quái đó lại đuổi cổ cháu đi - cô phụng phịu, nét mặt ông thoáng sa sầm
- Cháu....cháu nói cháu bị Minh Tuấn đuổi việc sao? Lại còn biết bệnh của nó à?
- Vâng, cháu tình cờ nghe cuộc nói chuyện của phó giám đốc. Thật không ngờ ông ấy đang định cướp giấy tờ từ bệnh viện
- Vậy..... - trong đầu ông có chút suy tính, nhưng chỉ vài phút sau liền đưa ra đề nghị - vậy cháu có thể ở bên cạnh giúp đỡ Minh Tuấn được không?
- Dạ? - Thanh Hiên sừng sững như không tin vào tai mình

5. Chương 5: Rắc Rối Từ Buổi Hẹn Mặt

Thanh Hiên bắt taxi đến 1 quán cafe sách mà theo cô nhớ đó là địa điểm tổ chức họp mặt fan. Cô gặp rất nhiều người đến đây, trai gái thanh thiếu niên rất đông, hơn nữa còn nhận ra Diệp Khanh cũng ở đây. Chắc hẳn cũng nghĩ cô sẽ đến, còn có rất nhiều phóng viên nữa. Đây có lẽ là 1 buổi gặp mặt lớn

Không những vậy, cái người mà cô không nghĩ rằng sẽ xuất hiện lại ở đây - Trương Minh Tuấn. Thanh Hiên không nghĩ anh sẽ có hứng thú với tiểu thuyết. Mọi người nói chuyện rất rôm rả, có lẽ đã quen thân lâu trên mạng rồi. Dường như mọi thứ chuyển động đều ngừng lại trước mặt cô. Thanh Hiên chỉ thấy trong mắt mình người con trai đeo kính râm cô đọc kia. Anh không thể chạm đến đây dù muốn hay không, chỉ đứng lẳng lặng 1 mình đương mắt nhìn

Thanh Hiên Không biết sau cặp mắt kính kia, anh có nhìn thấy cô hay không. Có lẽ có quá nhiều cô gái nên anh sẽ cảm ghét việc phải nhìn xuống dưới, như vậy cô có thể thoải mái nhìn người mà mình thương hại không? Thanh Hiên luôn nghĩ anh sẽ thế nào nếu mọi chuyện sụp đổ trong chớp mắt. Có lẽ.....sẽ chẳng còn vị giám đốc trẻ nào nữa....

Thanh Hiên suy nghĩ về lời đề nghị của chủ tịch. Khi ông vừa nói ra cô đã định từ chối ngay nhưng nghịch cảnh này, thật thu hút cô. Nếu chỉ cần biên chế lại theo cách của cô có thể sẽ gây sốt nữa không chừng. Chuyện trong mấy gia đình giàu có đó đâu ai biết đâu. Thực tế nhưng cay nghiệt

- Vậy....mọi người đã đến đông đủ thì chúng ta sẽ bắt đầu. Có lẽ ở đây có rất nhiều người mong muốn được gửi thông điệp đến tác giả. Các vị có thể lần lượt lên nói với vị tác giả vô danh này - Thanh Hiên đứng 1 góc im lặng nhìn vị chủ trì là 1 cô gái đã ngoài 30

Đầu tiên là Tạ Diệp Khanh, không ngoài dự đoán của cô. Hẳn toàn nói những lời sáo rỗng, sau đó là những ông chủ lớn chủ yếu mong muốn có cơ hội hợp tác với Châu Như. Thanh Hiên cười khẩy, vui thật, sống trong sự ngưỡng mộ của mọi người thật là thú vị. Cuối cùng người trầm ngâm này giờ cũng đảo bước chân. Mọi người ai cũng ngạc nhiên vì 1 người tuần tú thế mà cũng là fan tiểu thuyết sao

Thanh Hiên mở to mắt nhìn đôi môi mấp máy sắp nói của anh

- Tôi, không phải là fan của Châu Nhu - anh quát 1 câu xanh rờn khiến ai cũng hoang mang - nhưng tôi là giám đốc công ty giải trí DM - Minh Tuấn chỉnh sửa cà vạt nghiêm chỉnh - mong chúng ta sẽ hợp tác mà không cần chạm mặt nhau

Khác với những người khác, anh chỉ nói ngắn gọn và đi xuống. Nhưng lại nhắm trúng hồng tâm của cô. Chính xác “không cần chạm mặt nhau” là yêu cầu của cô. Có chuẩn bị! Thanh Hiền bật cười, hình như cô đánh giá hơi thấp con người này

Thanh Hiền thở hắt ra sau những lời nói của người hâm mộ. Đến lượt cô chen lấn 1 hồi cũng được lên sân khấu. Thanh Hiền run run cầm lấy micro. Ánh mắt cô hạnh phúc đảo 1 lượt khắp phòng “Thật sự rất cảm ơn mọi người. Châu Nhu tôi rất hạnh phúc”

- Xin chào mọi người - nghe giọng nói quen quen thì Minh Tuấn ngẩng đầu, là cô ta. Anh chau mày khó chịu, sao đi đâu cũng phải bắt gặp người quen này thế - tôi....nhận được 1 bức thư từ Châu Nhu

Câu nói của cô ngay lập tức thu hút sự chú ý của bất cứ ai. Minh Tuấn nhếch mày nghe tiếp cô ta sẽ nói gì. Thanh Hiền hít thở sâu. Cô hằng giọng nói tiếp, cả gian phòng im thin thít, cô nhìn thấy sự hớn hở của tất cả mọi người

- Châu Nhu vô cùng cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ Nhu trong suốt thời gian qua, đó là động lực lớn nhất thúc đẩy Nhu làm việc. Đam mê đã đẩy tôi lên tới đỉnh cao này. Qua đây tôi muốn nhắn nhủ với các bạn là tuyệt đối đừng từ bỏ ước mơ của mình. Cho dù nó khó khăn thế nào - Thanh Hiền đọc đồng dạng, chốc chốc lại nhìn xuống tờ giấy của mình, cô ngừng 1 chút - còn đối với các nhà xuất bản và công ty muốn hợp tác, khi nào tôi chọn được người thích hợp, tôi sẽ trực tiếp liên lạc. Xin chân thành cảm ơn!

Cả căn phòng nín thở đột nhiên vỡ òa. Người người mừng rỡ vì nghe được những lời chia sẻ vô cùng ngọt ngào như thế. Thanh Hiền có chút cảm động, bất giác khóe mi ướt đầm, cô vò chặt tờ giấy trong tay mặc dù nó chẳng có vết mực nào trong đó. Những lời cần truyền đạt cô cũng đã nói hết rồi, tâm trạng thoải mái hơn. Thanh Hiền quệt giọt nước mắt, nhưng tiếp đó cô bị đám phóng viên chặn lại

- Cô có quen Châu Nhu sao? Sao cô lại có lá thư đó?

- Lúc này....tôi có nhìn ra ngoài 1 chút, tôi thấy 1 cô gái mảnh khảnh cứ luôn nhìn vào trong. Rồi cô ấy nói Châu Nhu gửi bức thư này

- Cô có nghĩ đó là Châu Nhu? Cô có thấy mặt cô ấy không?

- Tôi nghĩ chắc đó là Châu Nhu, vì cô ấy đeo kính râm và bịt miệng, đội nón lưỡi trai. Có lẽ bây giờ đã đi xa rồi - Thanh Hiền nói xong thì đi thẳng 1 hơi, cô chẳng muốn mình lên mặt báo chút nào, bà ta sẽ thấy mặt

Minh Tuấn lẳng lặng nhìn mấy người hỏi dồn hỏi dập mà không khỏi khó chịu. Tuy ghét con gái, nhưng Minh Tuấn không phải là người lạnh lùng. Anh rất ảm áp, đối xử với mọi người rất lịch sự, chỉ là khi xuất hiện phụ nữ, đặc biệt là mùi nước hoa tanh nồng làm anh hơi mất tự chủ

Thanh Hiền nhét mảnh giấy đã vò nát vào túi áo, cô chạy đến 1 con hẻm không người, ngồi thụp xuống khóc lóc. Có lẽ quá mạo hiểm khi lên phát biểu như thế. Sẽ sớm thôi, họ sẽ đến tìm cô thôi. Minh Tuấn không biết có gì mà lại đi ngang qua con hẻm mang tiếng khóc đến tai anh. Anh lặng thinh nhìn cô gái từ xa khóc mà dằn vặt. Cô lấy mu bàn tay bịt chặt miệng mình lại để cổ không phát ra tiếng

Tại sao? Nhận được tâm thư của thần tượng mà lại ra đây ngồi khóc 1 mình thế này. Cô gái nhỏ bé luôn xuất hiện trước mặt anh mặc cho anh chán ghét, nhưng anh biết đó chỉ là sự trùng hợp đến khó tin. Trước giờ có rất nhiều người phụ nữ nhưng đây là lần đầu có người xuất hiện trước mặt anh quá 3 lần như vậy sau nhiều năm giam mình trong sự che chở của ba

Tại sao? Cái người ghét cay ghét đắng phụ nữ như anh lại đứng nhìn 1 cô gái khóc, có phải quá đê tiện không? Minh Tuấn tự cười cho suy nghĩ của anh. Ngay lập tức trở về bộ dạng bình thường hàng ngày

Vậy ra DM muốn kí hợp đồng với Châu Nhu, hèn gì anh lại quan tâm đến vậy. Có thể nếu kí được hợp đồng, đó sẽ là 1 lợi thế đối với anh để đối phó với phó giám đốc. Nhưng tại sao cô phải giúp anh? Cái kẻ suốt ngày gặp mặt cô là đòi chém đòi giết. Cơ mà, lòng tham lam độc chiếm câu chuyện này không thể dừng

được. Có thể, có thể....anh sẽ bảo vệ thân phận của cô, nếu như....cô cũng đảm bảo bí mật của anh. Có thể đôi bên cùng có lợi, nhưng mà....hình như chỉ có cách đó mới tiếp cận được anh

Bằng mọi cách, nếu gặp phụ nữ trong DM, chỉ cần trong tầm tay anh, anh đều đuổi việc, giống như đã từng làm với cô vậy. Nhưng phó giám đốc lại ra tay rồi, tuyển càng nhiều nữ càng tốt, như vậy mọi người sẽ chú ý anh, muốn chọc tức anh cũng không khó

Trên mặt báo là cái mặt Thanh Hiên chảnh ành. Tuy đã qua 3 ngày nhưng nó vẫn còn được chú ý lắm. Thanh Hiên vò nát tờ báo, bây giờ không khó để bà ta truy lùng ra cô. Năng lực Thanh Hiên cũng có hạn, cô không thể bịt chặt miệng của cánh báo chí, càng không xóa được những bài báo này

1 chiếc xe đen dừng trước mặt cô. Thanh Hiên nheo mắt nhìn đám hậu vệ đen đi trong kia. Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã tới

- Mời tiểu thư lên xe - không chống cự, cô ngoan ngoãn lên xe, có vẻ ngoài dự đoán của Hoàng Vũ - tay phải của dưỡng

- Anh, vẫn khỏe chứ? - Thanh Hiên sau khi an vị trên xe, mới lên tiếng hỏi thăm, còn cười với hần

- Cảm ơn tiểu thư. Tôi vẫn khỏe - hần thắc mắc tại sao lại hỏi thăm hần là không phải là mẹ cô

- Gọi là Thanh Hiên. Được không anh Hoàng Vũ? - Hoàng Vũ sững sờ nhìn cô, vẫn là nụ cười của lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất 2 người gặp nhau. Lúc đó anh mới vào làm, còn ngô ngô nghê nghê thì 2 người như bạn bè lâu năm gặp nhau

- Được - Hoàng Vũ mỉm cười

Dừng trước biệt thự to lớn. Thanh Hiên chẳng buồn nhìn lại vẻ khang trang của nó. Cô bước hiên ngang đến bàn tiệc to lớn dài cả 2 mét đang chờ trước mặt. 2 bên là mẹ và dưỡng đang nở nụ cười giả tạo cả cô muốn xé toạt miệng họ ra

Nhưng thay vào đó, Thanh Hiên lại nở nụ cười quỷ dị. Lẳng lặng chào hỏi họ rồi ngồi xuống dùng bữa. Bữa tối đúng thật là thịnh soạn, cô muốn ăn....nhưng nuốt không trôi. Dù vậy Thanh Hiên kiên trì ăn không hề lên tiếng, cũng chẳng lọt tai chữ nào

- Ta sẽ nói thẳng luôn. David là con trai của tập đoàn đá quý Ánh Nhật, mới du học ở Đức về. Mẹ muốn con gặp mặt để 2 bên làm thân - mẹ cô vẫn ôn tồn nói, toát ra vẻ kiêu sa giả tạo

- Thôi em, mới gặp con thôi mà. Chuyện đó từ từ - dưỡng cô có vẻ là 1 tay si tình dè dặt đến mất cả lí trí. Ông quay sang tôi gấp 1 miếng thịt cười từ tốn - ăn nhiều vào

- Chuyện gì rồi cũng phải nói thôi. Mẹ sẽ nói giờ giấc và điểm hẹn cho con - mặt bà ta lạnh như băng làm Thanh Hiên cười nhếch. Cô vốn tôn trọng dưỡng nên mới im lặng, không ngờ bà ta cố chấp chọc vào tổ kiến

- Dưỡng à. Món ăn thực sự rất ngon. Con cũng biết ơn dưỡng vì đã nuôi nấng cho người phụ nữ không biết xấu hổ này. Có lẽ dưỡng nên lánh đi hoặc bịt tai lại để không nghe những lời nói không hay của con dành cho người mẹ kính yêu này - Thanh Hiên quay qua cười hiền mà lời nói đầy gai nhọn với dưỡng. Mặt ông thoáng không hiểu, nhưng cô mặc kệ, người cô muốn đối phó là mẹ. Thanh Hiên quay sang người phụ nữ vẫn ăn kia - Bà! Người mà tôi không đáng để gọi 1 tiếng mẹ. Hình như bà vẫn chưa hiểu gì phải. Đừng lấy cái chức danh mà bà đã mất để sai khiến tôi làm này làm nọ. Bất kể yêu cầu gì tôi cũng chẳng muốn thực hiện. Rốt cuộc bà cũng chỉ xem tôi là công cụ để kiếm tiền thôi. Tôi nghĩ hôm nay đến đây là để nghe những lời nói đúng nghĩa từ bà, nhưng tôi đã lầm. Xin phép...và sau này mong chúng ta dù có chạm mặt nhau ngoài, cũng hãy xem nhau là người dưng - Thanh Hiên lạnh nhạt nói, hừng hực bỏ đi, cô không quan tâm sắc mặt bà có ra sao. Nói xong rồi

- Con gái! - từ khuôn miệng mỏng đỏ chót, 2 từ thoát ra từ miệng mẹ cô. Thanh Hiên chột sững người lại, trái tim cô khẽ thắt. Đã lâu lắm rồi....lâu lắm rồi cô chẳng nghe được từ này, phải 20 năm trước

- ĐỪNG CÓ NÓI NHỮNG TỪ MÀ BÀ KHÔNG BIẾT NGHĨA! - Thanh Hiên buông 1 câu rồi rời đi. Rời khỏi cái nơi ai oán mà cô căm ghét này

6. Chương 6: Châu Nhu Lộ Diện

Vừa bước đi trên đường, Thanh Hiên không ngừng lau chùi nước mắt. Mỗi lần chùi xong là cô lại nói “Tại sao lại khóc vì mẹ đàn bà đó? Bà ta không đáng!”. Nhưng sau đó lại khóc nhiều hơn nữa. Đến nỗi cô chẳng nhớ đường về, không biết mình đang ở đâu nữa. Thanh Hiên thấy lạc lõng quá

Chợt Thanh Hiên dừng lại khi nghe tiếng đánh nhau. Cô nhìn nhìn quanh đó, tiếng hự hự phát ở trước cái nhà trống không đã cũ kĩ. Cô nhìn kĩ hơn nữa mặt của tên bị đánh, là con trai của bà lão hàng xóm đó sao? Cái tên hung hăng đó mà cũng có ngày bị người ta đánh sao? Cô nín khóc, bình tĩnh quan sát. Bị đánh cũng đáng, cho chừa cái tội xấu xa, bỏ mặc bà mình

Nhưng sao càng nhìn Thanh Hiên càng thấy máu hẩn càng nhiều hơn, sắp không đứng nổi nữa rồi. Cô thấy hơi mũi lòng, chỉ có mình ở đây. Không biết nên giúp thế nào, nếu biết cháu trai nhập viện không biết bà có lên huyết áp không nhỉ?

Sẵn bàn tay đang ướt đầm vì nước mắt của mình, Thanh Hiên siết chặt bàn tay. Chính bà ta đã dồn mình đến nước này. Không nói không rằng, từ trong kia 1 bóng tối lao ra như dã thú, điên cuồng đâm đá. Thanh Hiên đánh tụi nó đến sắp chết, cuối cùng cô cũng nới tay để chúng bỏ đi. Người thanh niên đang nằm trên sân, nhanh chóng được đưa vào bệnh viện

- Cho tôi xin tên bệnh nhân

- Tên á? Tên gì nhỉ? - Cô quay sang tên đường như đang bắt tính nhân sự - này, cậu tên gì thế? Hả? - Thanh Hiên lay lay mạnh người hẩn, làm bác sĩ cũng thấy xót....

- Lê...Đình....Thiên - hẩn khó nhọc nặng từng chữ, cuối cùng cô cũng nghe được sau khi nỗ lực ghé tai sát môi hẩn

- Lê Đình Thiên ạ - làm thủ tục nhập viện xong, hẩn được đưa vào phòng hồi sức

Sáng hôm sau, Thanh Hiên nghỉ làm 1 hôm. Cô mua cháo đến phòng bệnh. Vào tới nơi thì cô thấy hẩn đang cố cựa quậy mình để ngồi dậy. Cô đi từ từ cười dịu, tay nâng nâng hộp cháo

- Yếu mà còn đòi ra gió sao?

- Là sao? Tôi qua cô cứu tôi sao? - mặt hẩn thoáng chút ngạc nhiên

- Sao? Tôi chỉ thấy anh trên đường máu bết lại nên đưa đi bệnh viện thôi - vừa nói cô vừa mở hộp cháo ra
- ăn mau đi rồi còn xuất viện nữa. Tôi không rảnh ngày nào cũng trả tiền viện phí cho anh đâu

- Thôi khỏi - hẩn lạnh nhạt buông 1 câu

- Bây giờ ăn hay muốn dùng vũ lực. Bây giờ anh đang là người yếu hơn đây

- Thôi, biết rồi - hẩn giật lấy, múc ăn sồn sột - nhưng mà....lúc cô tới chỉ có mình tôi thôi hả? Không có ai khác nữa sao?

- Không. Sao?

- Tôi chỉ man mác nhìn thấy người cứu mình. Nhưng không nhìn rõ là ai

- Nếu biết thì cậu sẽ làm gì? - cô chợt tò mò, nhưng vẫn thản nhiên gọt táo

- Tôi sẽ đi theo người đó, làm quen kết bạn - nhìn ánh mắt sáng rõ của hẩn chắc rất ngưỡng mộ người cứu mình. Nếu hẩn biết là cô chắc sẽ khóc không ra nước mắt mất

- Bạn bè gì? Tại anh mà tôi qua tôi lỡ 1 buổi làm ở quán bar đấy. Khôn hồn thì đền tiền đi - Thanh Hiên lạnh nhạt

- Bà tôi đối xử với cô thế nào mà bây giờ ăn nói với cháu như thế. Nhìn cũng không tệ... - hẩn đều cán nhìn từ đầu tới chân cô - mà sao ăn nói mắc dạy thế?

- Anh.... - Thanh Hiền cứng họng, máu nóng dồn lên não - tôi không có thói quen ăn nói tử tế với những người như anh. Không trả thì thôi

Hắn ăn xong cháo định lấy miếng táo tráng miệng cô vừa gọt xong, nhưng Thanh Hiền nhanh chóng đưa tay ra chỗ khác để hắn không lấy được. Ánh mắt trêu ghẹo

- Đưa đi - hắn khó chịu vươn tay

- Tại sao? - cô cắn 1 miếng thách thức - Táo này tôi mua thì tôi ăn chứ. Hắn tức giận nhưng lấy được miếng khác trên bàn - Này. Tiền lương, viện phí và tiền cháo còn chưa trả cho tôi mà còn đòi ăn táo nữa á. Anh có biết loại này mắc lắm không hả?

- Tôi sẽ trả mà

- Kể làm ở gara xe như anh thì biết khi nào mới trả được tiền - cô ngoảnh mặt quay đi

Sau khi tên kia xuất viện, cô cũng nhanh chóng đến chỗ làm việc. Lại có đơn đặt hàng từ DM, là đến phòng giám đốc. Sao dạo này cái công ty quái quỷ đó ăn nhiều pizza thế nhỉ?

- DM ấy, hình như coi trọng cô lắm thì phải? - ông chủ tộc mạch nói

- Họ....chỉ vì tôi giao nhanh thôi mà - lí do duy nhất thuyết phục cô đưa ra ỉn

Chạy như bay đến phòng giám đốc. Nhưng không may cô lại đụng mặt anh và chủ tịch

- LẠI LÀ CÔ!!! - Minh Tuấn nghiêng răng nghiêng lợi không hiểu nguyên do vì sao lại chạm mặt cô nhiều lần như vậy

- Ngồi xuống đi cháu - ông cười hiền. Thanh Hiền cũng bỏ ra tai tiếng hét của anh - đây là người mà ba đề cập. Chắc 2 đứa cũng quen nhau rồi nhỉ - nhìn đứa con trai nhìn hừng hực cô rồi nhìn cô dùng ánh mắt bình thản nhìn anh, chủ tịch thở dài nói tiếp - con đã suy nghĩ lời đề nghị của ta chưa?

- Chưa ạ. Nhưng....nhìn giám đốc thế này, cháu sẽ đồng ý ạ - Thanh Hiền nheo mắt đầy thách thức

- Tốt thôi. Ta sẽ giao cho cháu chức trợ lí thư ký giám đốc. Có thể nói là thư ký phụ của giám đốc đấy

- BA À. SAO BA LẠI TỰ QUYẾT ĐỊNH NHƯ THẾ? Dù thế nào con cũng không đồng ý - Minh Tuấn ngồi xích xa cô ra

- Không nói nhiều. Có muốn bị cắt chức ngay trong phòng họp cổ đông không hả?

- Nhưng mà ba, thà là 1 người đàn ông, còn phụ nữ thì.... - anh ái ngại nhìn cô

- Đàn ông thì còn nói gì? Ta thấy đây là người con gái con nhìn lâu nhất đầu tiên đấy. Nó là hi vọng cuối cùng của con đấy con ạ

- Không được. Con sẽ dùng cách khác. Ba đuổi cô ta về đi - hắn lạnh nhạt tuyên bố rồi ngậm miệng, mặc cho sức khuyển nử của chủ tịch

Thanh Hiền ngồi cạnh khó chịu ngoáy ngoáy lỗ tai. Nghe cuộc đấu khẩu không hồi kết này thật mệt mỏi. Cô đành phải lên tiếng

- Chủ tịch, ngài cứ ra ngoài trước. Để cháu nói chuyện với giám đốc - chủ tịch hừng hực ra ngoài

RẦM....tiếng đóng cửa khởi động không khí trầm lắng giữa 1 người. 1 lúc thật lâu mà Minh Tuấn vẫn không thấy cô nói gì thì khe khẽ liếc xem sao. Thanh Hiền vẫn từ tốn ngồi uống trà và đọc báo. Chẳng mảy may đoán hoài gì đến. Khiến Minh Tuấn dùng dùng nổi giận. Đây là phòng anh, sao lại có phụ nữ mặt dày ngồi đây chứ

- RA NGOÀI! - vẫn tiếng hét quen thuộc của anh, nhưng cô chẳng buồn quan tâm - TÔI NÓI RA NGOÀI. CÔ ĐIẾC SAO?

- Không ra - Thanh Hiền vẫn dán mắt vào sách báo

- Sao? - anh phút chốc sững người

- Bây giờ anh cũng chẳng thể chạm vào người tôi. Nếu có can đảm thì lôi tôi ra ngoài đi. Còn không thì anh đi ra cũng được, nếu không muốn nhìn thấy tôi

Không chần chừ, Minh Tuấn xách cổ áo cô lên. Hệt như ngày hôm đó, anh cũng nổi giận y như vậy. Thanh Hiên nhếch môi nhìn anh tức giận

Cô dùng đôi mắt của mình nhìn thật sâu vào mắt anh. Rất lâu, rất lâu sau đó. Chỉ 1 chút thôi nhưng cô nhận thấy sự yếu đuối kì lạ của anh. Minh Tuấn to cao sừng sững thế kia thì sợ ai chứ. Minh Tuấn xách ngược cô, lôi sền sệt ra ngoài

- Nghe nói....anh đang tìm Châu Nhu - câu nói của cô làm con thú trong người anh chợt kiềm hãm. Lí trí quay về, anh lập tức buông cô ra, lùi 5 bước

- Nói đi. Cô biết gì - anh lạnh giọng

- Tôi muốn đưa ra 1 điều kiện. Không biết giám đốc anh có hứng thú hay không? - cô chỉnh sửa lại cổ áo, từ tốn ngồi chéo chân trên ghế

- Nói thử xem

- Tôi sẽ giữ bí mật của anh, coi chừng cho anh, đồng thời Châu Nhu cũng sẽ hợp tác an toàn với anh, anh sẽ được đề cao trong cuộc họp cổ đông như ý muốn

- Đổi lại?

- Anh sẽ phải đảm bảo tôi không được xuất hiện trong bất cứ trang báo nào dù trên mạng hay tạp chí, đảm bảo giữ bí mật về thân phận của Châu Nhu. Và thoải mái để tôi tự do trong công ty

- Vậy....Châu Nhu là ai? Tôi có thể gặp mặt không

- Là tôi. Tôi chính là Châu Nhu

Minh Tuấn mở to mắt nhìn. Nếu đó là sự thật, vậy nhà văn lừng danh người ta hay nói luôn xuất hiện trước mặt sao. Vậy mà anh luôn tìm kiếm trong biển người. Còn Thanh Hiên mỉm cười đắm thắm nhìn anh, nhứ mày vì anh đã im lặng 1 hồi lâu. Thấy mình hơi vô ý, anh hắng giọng

- Làm sao tôi biết lời cô nói là thật? - anh nheo mắt nghi ngờ

- Có cần tôi chứng minh không? Cuốn truyện trên bàn anh - cô hất mặt - trang 174, chương 6 có nói “Nếu anh không yêu em...thì cũng đừng yêu bất kì ai khác” - nghe cách nói của cô chắc là chẳng nói đùa

- Vậy....khi nào kí hợp đồng?

- Không cần. Đó chỉ là giao ước thôi, 1 lời nói. Nếu anh điều tra chắc hẳn đã biết tính cách của tôi

- Được. Tôi đồng ý

Sau khi Thanh Hiên rời khỏi đây, khứu giác của anh chợt bừng tỉnh. Giống như vài phút trước anh chưa từng nói chuyện với người con gái nào. Trên người cô cũng không hề có 1 chút nước hoa hay hương thơm đặc biệt nào. Thảo nào lúc trước không nhận ra cô đang ở trong phòng mình

Từ sau khi nhận công việc mới có mức lương bằng tất cả các công việc cô đang làm cộng lại, Thanh Hiên lập tức ngồi chễm chệ trên chiếc ghế đối diện với thư ký Liêm ngay bên ngoài cửa phòng làm việc của Minh Tuấn. Thanh Hiên cười ngặt nghẽo coi phim, vừa coi vừa ăn bắp

- Cô Thanh Hiên, đừng lộ liễu như vậy được không? Nếu biết thư ký mới tuyển chỉ là ăn chơi thì rắc rối lắm - thư ký Liêm không chịu được nữa mới lên tiếng

- Chú cứ kêu cháu là Thanh Hiên thôi chú Liêm. Bộ cái ông phó giám đốc hay lên đây lắm sao?

Vừa nhắc là cô đã thấy bóng dáng kiêu ngạo đáng ghét của ông Tuấn Kha từ xa. 2 người vội ngừng cuộc nói chuyện mà đứng dậy chào. Đôi mắt hồ ly lướt qua Thanh Hiên, thấy thể nhân viên của cô, ông khẽ chau mày, có lẽ không nghĩ được cũng có ngày phụ nữ tiếp cận được giám đốc

Thư ký Liêm cười đắc ý. Nhưng lão già lại nhếch môi, cô ta chỉ là bù nhìn thôi, nhanh chóng lừa được ông đâu có dễ. Thanh Hiên khẽ nhìn thái độ của ông cũng không đắc chí nữa

- Chú có chuyện gì đến tìm cháu thế? - Minh Tuấn lấy lại vẻ thân thiện miễn cưỡng
- Cũng chỉ qua thăm cháu thôi. Cô bé ngoài kia....là thư ký mới của cháu hả?
- Dạ. Sao ạ? - Minh Tuấn cười thầm trong đầu nhưng bên ngoài chỉ giữ phép lịch sự tối thiểu
- Không phải cô ta chỉ là bù nhìn thôi chứ? - ông Tuấn Kha nhìn chọc vào mắt anh, Minh Tuấn có chút bất ngờ, ông ta đang đánh đòn phủ đầu anh sao?

7. Chương 7: Tức Giận Lên Đến Đỉnh Điểm

Cộc....cộc...Thanh Hiên mở cửa phòng, lộ rõ vẻ mặt tự nhiên lấu cá, tay bưng khay trà tiếp khách. Minh Tuấn tỏ chút khó chịu, rốt cuộc cô gái này muốn đùa giỡn đến bao giờ

- Phó giám đốc lâu rồi không ghé thăm, tôi là thư ký Hiên, chào ông! - cô khép nép chào hỏi, đồng thời liếc thăm dò thái độ Minh Tuấn. Có thể nếu không cẩn thận, cơn bệnh của anh sẽ bộc phát vì biểu hiện bây giờ của anh thật sự không được tốt cho lắm

- Chẳng hay cô có biết bệnh tình cháu tôi. Không may cô lại bị liên lụy đấy - Minh Tuấn siết chặt tay, hướng ánh mắt băng lãnh như muốn đuổi con người kia ra khỏi phòng ngay lập tức

- Vậy sao? Tôi thật sự không biết vì giám đốc đối xử với tôi thực sự rất tốt mà - Thanh Hiên vừa nói vừa cười nhìn anh, chỉ là muốn đóng tốt vở kịch này thôi - Vậy....tôi đi trước, 2 vị cứ tự nhiên nói chuyện

Ông Tuấn Kha bật cười khanh khách, Minh Tuấn khó hiểu nhìn ông

- Cháu muốn dùng cách cổ hủ này để đối phó với chú sao? - vừa nhìn là ông biết ngay anh đang cố kiềm chế, gân xanh nổi lên đầy cổ - cháu thật chẳng đáng để ta đánh giá cao, đừng tự lừa dối mình nữa

Để lại câu nói đầy độc địa, ông Tuấn Kha rời đi, Minh Tuấn ngồi thờ thẩn trong phòng. Đột nhiên lồng ngực anh thổ phào nhẹ nhõm. Suýt nữa, suýt chút nữa anh đã mắng cô để lộ ra điểm yếu rồi. Nhưng kì lạ, nếu như đứng xa 1 chút, anh cũng chẳng có biểu hiện gì quá độ...

Ông Tuấn Kha không quên ném cái nhìn cho cô kiểu “Vở kịch này đừng hòng qua mắt tôi”, còn Thanh Hiên cũng tươi cười đáp lại “Xin lỗi, nhưng ông lầm rồi, đó không phải vở kịch đâu”. Thanh Hiên bây giờ lại được tự do, cô muốn đi quanh cái công ty này 1 chút, nhìn mấy gương mặt nam thanh nữ tú idol để lấy động lực làm việc tiếp trong cái văn phòng chết chóc này chứ

Thư ký Liêm đặt vài tấm hình lên bàn giám đốc. Minh Tuấn đang xem kế hoạch đầu tư cho phim truyền hình sắp tới thì ngẩng mặt lên nhìn ông

- Đây là CCTV ở khách sạn khi lại hình ảnh của Châu Nhu - Minh Tuấn đoán ông chưa mở ra xem, nếu không chắc sẽ ngạc nhiên đến tột độ. Tuy vậy anh vẫn cẩn thận mở ra coi

Là hình gương mặt nhỏ nhỏ hơi tối nhưng có thể nhận ra được, là Thanh Hiên. Minh Tuấn cười khẩy, nếu cô không nói sớm 1 chút có lẽ cũng chẳng bắt ngờ gì

- Thư ký Liêm, tôi nhờ ông 1 việc. Đem đốt hết tất cả cái này đi, cũng xóa hết CCTV ở khách sạn của Châu Nhu. Tôi không muốn người khác biết mặt cô ấy

- Nhưng....anh có nhớ mặt cô ấy chứ?

- Đương nhiên, phụ nữ tôi chẳng quen ai, nhưng 1 khi biết mặt sẽ khó quên. Cả ông cũng vậy, tuyệt đối đừng tỏ mò - anh nghiêm lệnh

- Vâng, giám đốc

- Hơn nữa, nếu có hướng điều tra gì mới, nhớ xóa sạch tất cả, tôi muốn độc quyền

- Vâng

Minh Tuấn hoàn mỹ nở nụ cười. Cô gái không có mùi hương làm anh có chút ghi nhớ. Thanh Hiên gặp ca sĩ, diễn viên đều chào nói bắt tay tương đương, vài người nổi tiếng thì cô biết chứ còn lại thì mù tịt. Mọi người đều làm việc rất tích cực, tính tình lại cởi mở hòa đồng. Cô cứ lấy thân phận thư ký của giám đốc đi khảo sát tình hình là ai nấy cũng đều muốn lấy lòng, cảm giác thật là tốt nha

Đã tan làm rồi, Thanh Hiên chạy lên lấy thu dọn chuẩn bị về nhà. Nhưng cô thấy đèn phòng anh vẫn còn sáng, lại chạy đến coi thử. Thì ra giờ này anh còn đang cãi nhau với ai đó trong điện thoại, vẻ mặt anh bây giờ thật kinh khủng hơn nhiều

- TIÊU NGHIỆM TÔI ĐÃ NÓI VỚI CÔ RỒI, ĐỪNG CÓ MÀ CHỌC ĐIÊN TÔI LÊN - anh trừng mắt nhìn thật đáng sợ

- Đừng có dùng cái giọng buồn nôn đó nói chuyện với tôi. Còn nữa, tôi tuyệt đối ghét phụ nữ - anh gần từng tiếng, quãng điện thoại lên bàn

Ánh mắt anh chợt lướt qua Thanh Hiên. Giật bản mình, cô không trốn về mà như kẻ thú tội, chầm chậm tiến về phía anh, cúi đầu như 1 chú mèo con. Minh Tuấn đang tức giận, nhìn thấy có người tọc mạch chuyện của mình, hơn nữa lại là phụ nữ, anh không kiềm chế được. Tức đến điên người

- Cô.... - Minh Tuấn xách cổ áo cô, gần từng tiếng 1, ánh mắt nổi từng đường tơ đỏ. Thanh Hiên nuốt nước miếng xuống cổ. Cô chẳng bắt ngờ gì hành động thô bạo này, đây là lần thứ 4 anh làm vậy rồi - tôi đã nói cô chỉ lo những chuyện ở công ty, còn chuyện riêng của tôi thì đừng có mà xen vào

Minh Tuấn tức giận, quăng mạnh thân hình nhỏ như cọng cỏ queo của Thanh Hiên xuống đất. Không ngờ lại đụng phải cái bàn khách bằng thủy tinh. Minh Tuấn thậm chí không thèm liếc qua, liền bỏ về nhà

- Ủa? Giám đốc? Giờ này anh mới về sao? - thư ký Liêm vội vã đi tới

- Có chuyện gì à?

- Tôi đến lấy vài tài liệu để quên

- Tiện thể tắt đèn phòng dùm tôi luôn - Minh Tuấn lạnh lùng nói, rồi mở khóa xe - à đúng rồi - thư ký Liêm tính quay đi thì bị gọi lại - Sau này đừng báo cáo về bất cứ chuyện gì của thư ký Hiên. Biết chứ?

- Vâng. Anh nghỉ ngơi đi - hơi bất ngờ nhưng ông hiểu rõ thói quen xấu lại trở về với anh

Thanh Hiên mệt mỏi mở đôi mắt sắp dính lại của mình. Bàn tay run rẩy cố gắng chống đỡ thân hình để ngồi dậy, nhưng cô liên tục bị ngã xuống. Ly tách và ấm trà thủy tinh trên bàn đều đổ vỡ, rất nhiều mảnh vỡ, rất đau đâm thẳng vào toàn bộ người cô. Nổi đau cào xé da thịt nhưng lại không thể thốt nên lời, cũng không thể cầu cứu. Ánh mắt cô mông lung đi tìm điện thoại để gọi. 1 màu đỏ chót trên sàn làm mờ đi mắt Thanh Hiên. Cô thật sự đã thấu hiểu nỗi đau bị hàng ngàn cây kim đâm vào. Cuối cùng Thanh Hiên không chịu nổi nữa, đành gục xuống sàn

Từng bước chân vội vã của thư ký Liêm đến nhanh chóng lấy đồ của mình, cũng không quên tắt đèn phòng. Ông nhìn thấy chân của ai đó le lói sau chiếc ghế sofa to dài. Hơi sững người nhưng ông quyết định tiến lại gần xem sao. 2 tròng mắt thư ký Liêm mở to hết cỡ, ông bịt miệng mình để ngăn không cho bản năng sợ hãi hét lên

Đã 3 ngày rồi, chiếc bàn bên ngoài phòng giám đốc vẫn trống trơn. Thanh Hiên mặc dù đã bảo với thư ký Liêm là cô không sao, không cần phải đến thăm dù chỉ mới tỉnh dậy 2 ngày trước, nhưng ông vẫn lo lắng, lại không hề nói gì với giám đốc. Chỉ sợ anh chẳng quan tâm vì tính tình lạnh nhạt của mình đối với phụ nữ

Minh Tuấn mỗi sáng vẫn hay nhìn qua chiếc bàn nhỏ ngoài kia trước khi vào phòng của mình nhưng vẫn không muốn nghe tin gì về cô gái đó. Từ sau đêm đó, phòng của anh được dọn dẹp sạch sẽ đến không tì vết, hay là thật sự chẳng có chuyện gì xảy ra nghiêm trọng. Anh không quan tâm, cũng chẳng muốn biết, có trách cũng chỉ trách là tại sao cô ta lại nhiều chuyện thôi

- Giám đốc, cô người mẫu Alice muốn bàn hợp đồng với anh. Anh cũng biết..... - thư ký Liêm chưa nói xong thì anh đã ngắt lời
 - Tôi biết tầm quan trọng của cô ta. Cứ kêu vào phòng họp đi, tôi không quen để phụ nữ vào phòng mình
 - Dạ.... - thư ký Liêm sững sờ nhìn anh 1 lúc lâu, đột nhiên đồng ý gặp đối tác, lại là nữ, làm ông có chút ngạc nhiên, không phải anh đang thay đổi đó chứ
 - Sao thế? Còn gì chuyện à? - thấy thư ký Liêm nhìn mình quá lâu, anh ngẩng đầu hỏi
 - À....không.... - thư ký Liêm vui vẻ ra ngoài. Vậy mà anh còn tưởng ông định nói chuyện....của cô cho anh nghe
- Mặc dù ghét phụ nữ thật, nhưng anh....vẫn cảm thấy hơi tàn nhẫn vì mình ra tay với cô ta. Thư ký Liêm cũng không nói gì, chắc là cô không sao rồi. Cảm giác tội lỗi vẫn dâng lên không ngừng trong anh, cho nên đối với phụ nữ, cũng có muốn mềm mỏng. Chỉ là....đụng phải thể loại người anh không thích, dĩ nhiên sẽ gạt bỏ
- Này, anh bóc vỏ quýt cho đằng hoàng coi, có phải bóc xe lâu rồi bây giờ không thể bóc vỏ không? - Thanh Hiên cúi gắt
 - Cô phải may ình là không bị thương trên mặt đấy. Tay chân không có chỗ nào là không trầy xước, tôi không nghĩ trên đời này có người nào tàn nhẫn với phụ nữ hơn tôi đâu - hấn bĩu môi
 - Bỏ đi. Đó là 1 người....không bình thường chút nào - cô lắc đầu, tiếp tục dán mắt vào cuộc tiểu thuyết
 - Này. Ăn đi, nếu không phải bà đi đứng khó khăn, mới phải nhờ tôi đến chăm sóc cho cô thì tôi cũng chẳng đi đâu - Đình Thiên dơ dơ miếng quýt trước mặt cô, giọng điệu chán nản
 - Chứ không phải tôi cũng có 1 lần cứu anh đó sao. Đừng có mà có ơn không trả - cô há miệng ngậm miếng to vào mồm
 - Biết rồi! - ánh cười trong mắt hấn đột nhiên xuất hiện, người này thật là kì lạ, bị thương nhiều thế mà vẫn còn tâm trí chơi đùa cũng sách và cãi nhau với hấn
- 3 ngày.....4 ngày.....5 ngày.....đã 6 ngày rồi mà vẫn không thấy mặt cô, thư ký Liêm và anh cứ như thách đố nhau ai mềm lòng trước, vẫn cứng đầu chẳng chịu mở miệng. Chủ tịch từ xa đi tới, ánh mắt rừng rực, không hiểu có chuyện gì vui, đi thẳng đến phòng giám đốc
- Con trai giỏi thật! Đàm phán được với cô người mẫu khó tính, tin đồn đã lan truyền hết khắp công ty rồi - ông không giấu nổi nụ cười mặc dù chuyện chẳng còn mới mẻ gì - rốt cuộc là cô thư ký đã làm thế nào mà con trai ta lại giỏi đến thế? Mau kêu nói vào đây - chủ tịch cười khanh khách, vui như tết
 - Thưa chủ tịch, thư ký Hiên không ở đây 1 tuần rồi ạ. Cô ấy đang ở trong bệnh viện - thư ký Liêm đứng cạnh báo cáo. Minh Tuấn cũng ngừng xem hợp đồng, lắng tai nghe chuyện đã từ lâu mình muốn biết
 - Sao thế? Chẳng lẽ tiền lương không đủ ăn, ốm yếu phải vào đến bệnh viện sao? - sắc mặt ông Tuấn Nam lập tức thay đổi, liền lo lắng không nguôi
 - Không phải ạ. Là bị tai nạn ngoài ý muốn thôi - thư ký Liêm không tiết lộ nhiều, ông muốn xem biến sắc trên mặt anh, để biết anh có đang quan tâm dù chỉ 1 chút thôi hay không
 - Hầy, nó phải giữ sức khỏe để còn bên cạnh giám đốc nữa chứ. Cuộc họp cổ đông ngày mai rồi - chủ tịch có chút hoang mang - nhưng không sao, kêu nó nghỉ ngơi tịnh dưỡng vài ngày nữa cho khỏe, dù sao tình hình bây giờ của Minh Tuấn cũng ổn hơn rồi - ông Tuấn Nam thở dài đi về - À quên nữa, Minh Tuấn, con biết tối nay có hẹn phải không, là Tiêu Nghiêm đó
 - Vâng - anh có chút không vui, cái cô gái kia thật là bướng bỉnh. Không muốn đi thì anh sẽ trực tiếp đuổi nó đi

8. Chương 8: Cô....có Sao Không?

- Minh Tuấn anh đến rồi sao? - Tiêu Nghiêm hớn hở chạy ra định khoát tay anh nhưng đã bị Minh Tuấn từ chối thẳng thừng, không phải nó không biết xưa nay anh ghét nhất là bị phụ nữ động vào người

- Có chuyện gì? - thậm chí còn không thèm gọi món, Minh Tuấn khoanh tay, nhìn ra bên ngoài

- Anh....thật quá đáng, hôm nay em mới về nước mà anh lại lạnh nhạt như vậy - Tiêu Nghiêm chu cái môi đỏ chót lên, mắt long lanh nước - vậy để em nói thẳng, 3 năm trước em lỡ anh, bây giờ về đòi lại

- Cô.... - Minh Tuấn rút cuộc không chịu nổi nữa, anh dành cho nó cái nhìn căm ghét nhất - tôi đã nói tránh xa tôi ra rồi mà. Con người tôi rất ghét loại phụ nữ mặt dày đeo bám như cô

- Em nghe nói.... - Tiêu Nghiêm bỏ qua lời trách móc của anh - có 1 cô thư ký mới vào công ty, xem ra.....bệnh ghét phụ nữ cũng chẳng còn nữa nhỉ - nó nheo mắt cười

- Đừng tưởng nói vậy thì tôi sẽ bỏ qua cho cô. Xem như hôm nay tôi đến để cảnh cáo - Minh Tuấn quay đi 1 hơi, thật chẳng muốn dây dưa lâu hơn nữa

- Minh Tuấn, anh cũng biết em yêu anh mà.... - Tiêu Nghiêm giả giọng ngọt ngào, ôm chầm lấy anh, không cho Minh Tuấn đi. Cả người anh nóng rực vì tức, chưa bao giờ....chưa bao giờ anh để phụ nữ động vào mình dù chỉ 1 cọng tóc

Minh Tuấn tức giận cầm tay nó. Tiêu Nghiêm tưởng rằng anh đã bị mê hoặc, nhưng trong phút chốc, anh lại bẻ ngược cánh tay mềm yếu của nó, bóp chặt cổ tay như muốn làm vỡ vụn xương thành từng mảnh nhỏ. Đôi mắt hồng lên tia lửa, hàm răng nghiến chặt, chưa bao giờ nó thấy anh điên đến vậy. Thật không ngờ tên này lại chẳng biết thương hoa tiếc ngọc

- Á....á.....đau quá.....!!!! - Tiêu Nghiêm nặng nhọc thốt từng tiếng, chỉ mong nỗi đau giảm nhẹ 1 chút, nhưng không ngờ, anh lại càng siết chặt hơn, tay nó bị bẻ ngược đau muốn gãy xương luôn

Thanh Hiền ngồi đó thấy tình hình có vẻ không ổn. Bỏ luôn tô súp đang ăn dở, cô phi lại chặn lấy tay anh, trừng mắt nhìn Minh Tuấn ý muốn anh hãy tỉnh táo lại. Lực bóp cánh tay của cô ngày càng chặt, cúi cùng cũng thu hút ánh nhìn của anh. Minh Tuấn buông tay Tiêu Nghiêm ra, lập tức cô ta bỏ chạy. Thanh Hiền nhìn anh 1 lúc thật, rút cuộc chẳng nghĩ được anh đang nghĩ gì mà hành động điên loạn như thế

Trên vỉa hè, 1 trai 1 gái đi cách nhau 3 mét, không ai nói với nhau câu nào. Cô đi trước, anh đi sau, 2 người theo đuổi những suy nghĩ khác nhau. Minh Tuấn đưa tay mình lên, lúc này anh cảm giác được cô đau cấu lấy tay anh, chưa ai thu hút được sự tức giận của anh như vậy, cũng chưa bao giờ sự tức giận của anh lên đến đỉnh điểm như hôm nay. Nếu không có cô, có lẽ anh đã bẻ gãy tay Tiêu Nghiêm rồi

Minh Tuấn cười khê, không hiểu sao nhìn vẻ mặt lo lắng nhưng nghiêm túc của cô, anh lại thấy vui. Đã 1 tuần không nhìn mặt lại thấy thiếu, bây giờ nhìn thấy lại thấy vui, đây có phải là nhớ hay không? Anh cũng không biết, cảm giác nhớ 1 người phụ nữ là thế nào. À không, cô không phải là phụ nữ, cái thứ mà anh ghét, là 1 cô gái, là 1 cô gái bí ẩn, không có mùi hương, không làm anh cảm thấy chán ghét quá nhiều

Chợt nhớ 1 người đã lâu, bây giờ lại thấy được bóng lưng khập khểnh của cô. Khập khểnh? Minh Tuấn nhìn kĩ, toàn người cô đều có băng cá nhân dán đầy, lại còn mang váy nên dễ lộ ra ngoài hơn. Nhìn Thanh Hiền khó nhọc đi từng bước, lại không ngừng vuốt xoa vết thương ở cánh tay, anh lại thấy khó chịu, lại cái cảm giác tội lỗi ngày trước. Minh Tuấn muốn đến hỏi han cô vài câu nhưng lại không thể chạm vào người cô, anh sợ, anh sợ mình không kiềm chế được lại nổi giận, làm tổn thương cô lần nữa

Thanh Hiền đang đi chợt nhận ra vạt áo của mình bị nắm lại. Cô thắc mắc quay đầu. Bộ dạng hung hãn lúc này hoàn toàn biến mất, anh xuất hiện trước mặt cô như 1 con cún nhỏ, rì áo chủ nhân. Gương mặt đáng thương của anh làm cô nhận ra, trước giờ anh ta có như vậy đâu nhỉ. Chỉ toàn la mắng, bạo lực với cô thôi. Nhận ra ánh mắt ngạc nhiên của cô nhìn mình, anh buông áo cô ra

- Vết thương....sao rồi? - Minh Tuấn khó nhọc thốt từng lời, ánh mắt bối rối luôn nhìn sang hướng khác

- Khỏi lo đi. Tôi chẳng sao cả - Thanh Hiền lạnh nhạt bỏ đi, cô cảm thấy anh vì tội lỗi nên mới hỏi thăm. Nếu quan tâm thật sự, đâu đợi ngày xuất viện mới hỏi cô

Minh Tuấn có chút hụt hẫng. Có lẽ anh chưa từng gặp người nào đối xử lạnh nhạt với mình, đặc biệt là phụ nữ. Anh lặng lẽ nhìn cô bắt chiếc taxi về nhà, cũng không thèm nói với anh lấy 1 câu cuối cùng

Cuối cùng, ngày đi làm của cô cũng chính là ngày diễn ra cuộc họp cổ đông. Minh Tuấn đã chuẩn bị hồ sơ đầu vào đó rồi. Anh hơi run, không biết chú lại giờ chiều trò gì nữa đây. Anh chỉ thấy ba đang đặt hi vọng lên mình. Thanh Hiền mới vừa đi làm, bước chân còn bước nhanh bước chậm. Tối qua cô nhận được cuộc gọi của chủ tịch, nói là anh có cuộc hẹn với Tiêu Nghiêm, cô liền nhớ tới cái đêm anh gay gắt qua điện thoại, muốn nhờ cô trông chừng vì người này rất đặc biệt. Còn nói hôm nay có cuộc họp cổ đông quan trọng nữa

Mặc dù từ xưa đến giờ cô chưa bao giờ tham dự mấy cuộc họp mang tính nghiêm trọng thế này, nhưng cũng muốn tích lũy ít kinh nghiệm thơ văn

- Thư ký Liêm - Minh Tuấn rảo bước trên hành lang, vào căn phòng rộng lớn kia, nhưng cũng không quên dặn dò thư ký

- Vâng - thư ký Liêm biết rõ anh đang rất hồi hộp, giọng nói của anh cũng không được đồng dục như lúc trước

- Sau khi cuộc họp kết thúc,..... - chốc lát 2 người đã đứng trước cánh cửa màu gỗ - hãy nói cho tôi chuyện của thư ký Hiền

- Vâng.... - lại 1 lần nữa, thư ký Liêm phải bất ngờ trước sự thay đổi này của giám đốc. Không biết cô gái nhỏ kia đã làm gì mà khiến giám đốc phải quá mức xoay vòng quanh 1 cô gái thế này

Cánh cửa bật mở, mọi người đều nín thở, tuyệt nhiên khi vừa bước qua, sắc mặt anh lập tức trở về trạng thái cũ, uy nghiêm và sắc sảo. Ai cũng dùng con mắt không mấy thiện cảm nhìn anh, đặc biệt là chú. Anh cũng mỉm cười đáp lễ, kéo ghế ngồi vào vị trí vốn là của mình, bên cạnh chủ tịch. Ông Tuấn Nam cười hài lòng nhìn anh, ông biết anh không bao giờ để ông thất vọng

Cuộc họp tất nhiên đầu tiên phải nói về doanh thu và tình hình công ty, sau đó mới đến vấn đề chính trong nội bộ, về cái chức giám đốc. Mỗi người 1 ý kiến, chỉ riêng anh và chủ tịch là im lặng. Khi đợi mọi người nói xong, anh mới bắt đầu lên tiếng

- Tôi....không phải là không có năng lực làm việc với phụ nữ như phó giám đốc đã nói - câu nói vừa dứt, tiếng xì xào lập tức đổ dồn về phía phó giám đốc, sắc mặt ông chẳng thay đổi gì là mấy, thậm chí còn cười khinh - tôi đã lấy được độc quyền làm việc với Châu Nhu - lại tiếng xì xào càng to, càng to hơn

Thanh Hiền ngồi 1 mình 1 côi cũng thấy chán, giám đốc và thư ký Liêm đều đến phòng họp rồi, cô cũng muốn đi nhưng thư ký Liêm không cho, bảo cô chân còn đau, nên hạn chế đi lại. Nhưng càng cản, cô càng muốn đi. Thanh Hiền nhích từng bước 1 đến phòng họp. Bình thường cô đi cũng thấy gần mà sao hôm nay lại xa đến thế. Cực nhọc nên nhện cơn đau. Cô cũng muốn nhìn bộ dạng thảm thương hiem có của lão phó

- Cậu có bằng chứng gì như hợp đồng không giám đốc? Bây giờ ai cũng biết, liên lạc với nhân vật bí ẩn như Châu Nhu là điều bất khả thi - ông Tuấn Kha không chịu thua, vênh râu hùm lên cãi

- Châu Nhu có nguyên tắc làm việc của cô ấy. Và điều đó chỉ dựa trên thỏa thuận, không cần hợp đồng - tiếng ồn ào không thể tin vào tai mình của cổ đông lớn nhỏ, xưa nay ai cũng biết làm ăn là phải có hợp đồng, đó là nguyên tắc. Châu Nhu cũng không phải người tầm thường, sao có thể như thế chứ?

- Giám đốc.... - ông Tuấn Kha cười khẩy tỏ vẻ già dặn - cậu không thấy mình nói chuyện hơi phi thực tế sao?

Sắc mặt ông Tuấn Nam không được tốt, ông biết chuyện anh gặp Châu Nhu là thật nhưng không có hợp đồng thì....Ông e ngại nhìn con trai đang đứng hòng, không biết phải nói gì, thật là xót xa vì chính người ba bắt tài này cũng không làm được gì

- Ai nói không có hợp đồng? - giọng nói mảnh khảnh của cô từ trong bóng tối vọng ra. Thanh Hiền này giờ đứng sau Minh Tuấn nhưng vì phòng chiếu tắt đèn nên mọi người không để ý. Cô tức lắm, muốn công bố quách cái thân phận của mình nhưng phải kiềm chế, cô đưa ra vài ba tờ giấy được bấm ghim kĩ càng - đây là hợp đồng đã có chữ ký của Châu Nhu, bây giờ chỉ cần có chữ ký của giám đốc nữa thôi

Ngay lập tức, lão phó giật lấy, lật lật vài tờ như không tin vào mắt mình. Đúng là chữ ký của Châu Nhu, nhìn vẻ mặt sợ sệt của lão, Thanh Hiên hả dạ trong lòng. Đã xấu mà còn đóng vai ác hả lão già

- Bây giờ hợp đồng cũng đã có, có thể chứng minh giám đốc đã làm việc rất tốt. Không phải mọi người nên công nhận sao? - ông Tuấn Nam bấy giờ mới hãnh diện lên tiếng. Ánh mắt thầm cảm ơn Thanh Hiên

Cô cũng gật đầu nhìn chủ tịch. Trong lòng không khỏi phần khởi, nhưng hơi nóng cũng bắt giác tỏa ra gần người cô. Thanh Hiên cảm nhận được mồ hôi đang túa ra như tắm ở người anh. Để ý này giờ Minh Tuấn chẳng dám quay lại nhìn cô. Cô nhận ra ngay, liền xin phép ra ngoài

Tối qua, khi anh còn nắm vạt áo cô, Thanh Hiên còn tưởng.....còn tưởng anh có chút mềm lòng, không ngờ bây giờ lại gần gượng như vậy. Cuộc họp sắp tàn mà chân cô thế này làm sao về phòng nhanh được. đành vào nhà vệ sinh gần nhất để trốn

10 phút sau cú giáng đầy bất ngờ của thư ký được cho là đặc lực mà giám đốc mới tuyển về. Mọi người an tâm vì hợp đồng béo bở với Châu Nhu. Bây giờ trên thị trường ai có được Châu Nhu, người đó coi như nắm chắc phần thắng. Phó giám đốc chẳng biết thế nào anh lại dụ được Châu Nhu hay đến thế. Còn cái cô thư ký mới cũng làm ông thấy gai mắt đến không chịu được. Ông đi thẳng 1 hơi mà không thèm khiêu khích đối thủ như thường lệ

Minh Tuấn hướng đôi mắt tìm kiếm về khắp khếnh đó, anh biết cô bị đau, khó di chuyển nhưng tại sao lại biến mất nhanh như vậy. Chuyện bị thương, anh biết chắc chắn mình có lỗi trong đó

9. Chương 9: Nhận Lỗi

Thư ký Liêm trên đường về văn phòng không ngớt lời khen ngợi Thanh Hiên nhanh nhẹn, giải nguy. Nhưng ông vẫn đinh ninh thắc mắc tại sao có hợp đồng giám đốc lại không đưa ra. Cái đó đương nhiên anh không thể nói, anh còn phải giữ bí mật cho cô nữa chứ. Nhưng khi cả 2 đã về phòng vẫn không thấy bóng dáng cô đâu

- Không biết chân căng thế thì đi đâu được chứ. Này chúng ta đi về cũng đâu có gặp - thư ký Liêm khó hiểu
- À giám đốc, anh muốn biết chuyện gì?

- Chuyện xảy ra 1 tuần gần đây - anh nói giọng trầm, nửa muốn nghe, nửa muốn không nghe

- Chuyện đã 1 tuần mà bây giờ anh mới quan tâm là sao? Dù sao....đêm hôm thứ 7 tuần trước, sau khi gặp anh ở bãi xe, tôi lên lấy đồ tiện thể tắt điện. Lúc đầu thấy cái thân thò ra, tôi cũng sợ lắm, mồ hôi cha mồ hôi con túa ra nhưng mà vẫn đến xem thử. Anh không tưởng tượng được đâu lúc đó, máu bê bết khắp sàn như có án mạng vậy. Tôi còn tưởng cô ấy đã tắt thở, không ngờ lại còn sống. Mảnh thủy tinh từ bàn, ly, ấm đổ hết lên người, làm sao lại không bị thương nặng. Liền đưa cô ấy đến bệnh viện, bác sĩ nói may mà không cắt trúng động mạch, chỉ cần 1 chút thôi là nguy hiểm tính mạng. Khắp người chỉ toàn là vết thương cứa vào người bảo sao không đau....

- Dừng! - ông còn định cảm thán thêm vài câu thương tâm để khơi gợi sự tội lỗi trong anh. Quả nhiên nét mặt anh liền trùng xuống - Là tôi đã xô cô ấy ngã rồi bỏ đi - 1 lời thú tội muộn màng. Minh Tuấn trùng mắt xuống, chưa bao giờ anh lại cảm thấy muốn xin lỗi 1 người con gái. Nhưng anh sợ bệnh tình lại bộc phát, lại hại cô vào viện

- Cậu làm? Giám đốc.... - thư ký Liêm kinh ngạc - tuy Thanh Hiên chưa vào công ty bao lâu nhưng cô ấy rất cởi mở, hòa đồng và tốt bụng, tôi lại xem như con gái. Sau này....

- Sau này tôi cũng chẳng muốn chuyện này xảy ra đâu. Ông ra ngoài đi - Minh Tuấn xoay chiếc ghế, anh lại phóng tầm nhìn ra thành phố sắp về đêm

Thư ký Liêm cũng chẳng muốn nói gì thêm nên đành ra ngoài. Ông và người con trai này đã gần bó với nhau rất lâu rồi. Kể từ khi mẹ anh mất, 1 chàng trai từ nhỏ đã vịn người mẹ, tình tình cởi mở lại hay cười

nói, hơn nữa trí thông minh cũng thật hơn người. Nhưng thật sau đó không lâu, vì cú sốc tình cảm nên mới phát hiện những triệu chứng không bình thường như vậy

- Thanh Hiền, cháu đi đâu thế? - thư ký Liêm vụt khỏi dòng suy nghĩ, thấy cô đang tập tễnh bước về thì nói - có làm sao không?

- Không ạ, vết thương cũng sắp lành mà sao chú lo thế? - cô cười nói

- Đi còn không vững thế kia mà còn.....mà thôi, cháu vào phòng giám đốc đi

- Sao thế? Anh ấy kêu ạ. Để cháu vào cho, cũng sắp tan làm. Chú về trước đi - tạm biệt thư ký Liêm. Cô hít thở thật sâu, gõ nhẹ cửa phòng rồi mới dám vào

Thanh Hiền khép nép cúi đầu, cũng chỉ vì bây giờ cô đang yếu thế hơn, không thể ngênh ngang để bị thương lần nữa được. Đợi khi nào khỏi, cô sẽ cho anh ta biết mùi vị của nghề làm thêm là thế nào. Minh Tuấn bất ngờ thấy cô, cũng chẳng có ý niệm trách mắng gì, anh chỉ ngồi im

- Anh kêu tôi có chuyện gì? Có phải muốn cảm ơn vì tôi chữa cháy giúp anh không? - Thanh Hiền không đợi anh nói mà lập tức khẳng định

- Mặc dù rất biết ơn.....nhưng tôi sẽ không cảm ơn - về trước vừa khiến cô vui mừng, về sau lại như tát nước lạnh vào mặt. Thanh Hiền mím môi kiềm nén không sổ sàng - dù sao đó cũng là chuyện nên làm

- Vậy thôi. Tôi về đây - Thanh Hiền ỉu xiu quay về. Người ta nói lời nói chẳng mất tiền mua, chẳng lẽ giúp hần nhiều như vậy, lại không có 1 lời nói đàng hoàng nào sao. Minh Tuấn liếc nhìn vết thương trên chân cô. Có lẽ lúc này vận động đi lên đi xuống quá nhiều, khó tránh vết thương bị rách. Không biết thế nào mà anh lại buộc miệng

- Để tôi đưa cô về

Dĩ nhiên suốt từ khi tan làm đến khi ngồi vào xe Thanh Hiền vẫn còn như ở đâu đâu mới về, vẫn không tiêu hóa được lời đề nghị này của anh. Và tất nhiên cô sẽ ngồi đằng sau. Hơn nữa còn nín thín thít để không bị đuổi xuống xe

- Nhà cô ở đâu?

- Anh dừng ở đây, tôi vào là được rồi - Thanh Hiền thấy anh có vẻ rất căng thẳng khi chở cô. Cũng đâu phải bắt ép gì, tự nhiên sao thế?

Kít.....Có lẽ anh không chịu được nữa. Dừng xe lại, quay đầu giọng lạnh băng

- TÔI NÓI NHÀ CÔ Ở ĐÂU? LÀ TẠI THẤY CÓ LỖI CHO NÊN MỚI ĐƯA CÔ VỀ TẬN NHÀ THÔI - đột nhiên hét lớn làm Thanh Hiền giật mình, phút chốc hoảng sợ

- Thì....thì.... - cô lắp bắp, nhưng sự thật là phải dừng ở đây mà - ANH LÀ ĐỒ NẢO PHẪNG HẢ? Tôi nói cho anh biết, tôi nhịn anh này giờ rồi. Có ai bắt ép gì anh phải chở tôi về đâu. Hơn nữa, nhà tôi ở trong hẻm rất sâu, xe ô tô căn bản là không thể vào được. Bộ anh tưởng tôi là con ngu tự nhiên hành hạ chân mình sao.... - cô thở dốc sau khi mắng mỏ tên nổi nóng vô cơ này - Chào thân ái!

Thanh Hiền không đợi bị đuổi, tự động đóng cửa xe. Cô cố chấp bước vào con đường nhỏ, không thêm ngoảnh đầu lại. Đình Thiên từ xa xách đồ về, thấy Thanh Hiền bước ra từ chiếc xe sang trọng không khỏi thắc mắc, hần liền chạy lại hỏi thăm

- Đây, cô đi đâu về thế?

- Đi làm chở đi đâu. Bộ tưởng ai cũng rảnh như anh hả? - gập tên điên này cô lại muốn trút giận

- Hừ. Tự nhiên chửi người ta - hần thấy cô nổi nóng chắc là vừa mới gây lộn với lão trong xe xong. Vì kính đen nên hần chẳng nhìn thấy mặt - này ăn chút gì không? Tôi có mua này

Hần cười tươi hươ hươ mấy thứ linh tinh trong bao. Thanh Hiền nhờ đó mà tâm trạng tốt hơn, cũng vui vẻ mời hần vào nhà chơi. Minh Tuấn có chút khó chịu, cô gái này là ai mà dám xem thường anh, mắng mỏ anh rồi chỉ khi vừa thấy bạn trai là lại cười toe đến như vậy. Minh Tuấn đạp thẳng chân ga, lao vút trong màn đêm. Anh thiết nghĩ, nhà văn lãng mạn như cô chẳng hẳn phải có 1 đời sống vô cùng hoàn hảo. Nhìn

bạn trai cô ta quan tâm đến như vậy, anh cũng lấy làm an lòng. Nhưng thực ra....đó chỉ là cảm giác miễn cưỡng mà thôi....

- Người trong xe đó là ai thế? - 2 người ngồi trên tấm bạt trải ra giữa sân cỏ, cùng nhau ăn nhậu, ngắm nhìn trời đêm

- Là ông sếp diên của tôi đấy, đừng quan tâm - Thanh Hiền nhai con mực nướng trong miệng

- Sếp mà đưa nhân viên về tận nhà hả? - Đình Thiên tu ừng ực lon bia

- Dù sao cũng thấy có lỗi vì làm tôi thế này nên mới đưa về nhà thôi

- Vậy ra hẳn ta làm thế thật hả? Này, hay là kiếm việc gì khác làm đi. Cô mà bị thương nữa thì lại hại bà mắng tôi tan tác đấy

- Đợi đi. Nếu như tôi bị thương lần thứ 3, sẽ bỏ việc ngay. Tôi là người biết thương bản thân mà - Thanh Hiền ngửa đầu lên trời, giọng đều đều

- Cô có suy nghĩ như vậy là đúng đấy - phải 1 lúc lâu hẳn mới cười nhẹ, nếu cô không nói thì hẳn cũng định sẽ làm vậy

Trời tối dần tối dần, ngồi trong khu vườn đẹp thế này, trăng thanh gió mát, lại còn ngồi buồn chuyện với bạn nhậu, thật là 1 ngày đẹp trời. Phút chốc đã thấy hết bia

- Này có định.... - Đình Thiên muốn hỏi cô có uống nữa không để còn đi mua. Không ngờ lại thấy cô ngủ say từ lâu rồi

Đình Thiên nằm xuống song song với gương mặt này. Thanh Hiền kê tay gối đầu, làm da mặt cô dòn lại, cái miệng nhỏ chu chu lên, nhìn giống em bé phết. Hẳn mỉm cười, chăm chú ngắm nhìn cô dưới ánh trăng mờ ảo. Hẳn thật sự có chút tình cảm....cũng không biết là gì. Chỉ cần gặp mặt là cười, nói chuyện là vui, lại muốn an ủi chăm sóc cô như vậy. Rốt cuộc là sao chứ?

- Nếu em còn bị thương lần nữa..... - Đình Thiên vuốt ve gương mặt hồng hào vì bia rượu - tôi sẽ bẻ gãy tay chân tên giám đốc đó

Thanh Hiền gãi tay, chốc chốc lại gãi cả chân rồi mặt nữa. Sao mà khó chịu thế? Nắng từ sớm đã rọi thẳng vào mặt cô. Đôi mắt nhắm nghiền cựa quậy đôi chút, rồi cũng có chút hé mở. Thanh Hiền nghe thấy tiếng chim chóc kêu, rồi còn thấy lưng mình thật là mỏi. Đầu tóc bù xù không tả nổi, lại còn gãi gãi chỗ này chỗ nọ như bị ngứa, nhìn cô giống như kẻ vô gia cư. Thanh Hiền dụi dụi mắt, mở điện thoại xem giờ

- 8h.... - cô thần thờ đọc cái số trên màn hình cảm ứng. Rồi cũng có 2 cuộc gọi nhỡ của thư ký Liêm - Á....

- Thanh Hiền hoảng loạn không biết phải làm sao, đành vực dậy đi đánh răng trước đã, nhưng khổ nỗi cái chân đau tối qua lại bị tê tê, không thể đứng dậy được

Thanh Hiền cà nhắc chạy tới nắm thang máy, tranh thủ lấy soi soi cái gương trong thang máy, chỉnh chu đầu tóc đằng hoàng. Cô không muốn bị mang tiếng là lợi dụng bệnh tình để chèn ép công việc đâu

- Chào thư ký Liêm - Thanh Hiền cúi đầu, sau khi chắc chắn người mình không còn mùi gì khác lạ mới dám mở miệng

- Thanh Hiền, bộ việc đi lại khó khăn gì sao? Có cần buổi sáng kêu người đến chở cháu đi không? - thư ký Liêm lo lắng nói

- Không đâu ạ. Tại cháu dậy trễ thôi, thật xin lỗi thư ký Liêm - cô nhanh chóng ngồi vào ghế

Như thường ngày, nhưng hôm nay khác, trong lúc ở bệnh viện, cô có 1 chút ý tưởng hay ho. Muốn ghi lại cũng chẳng có giấy bút. Thật may là trí nhớ cô còn tốt lắm, nên nhanh chóng lưu hết vào máy tính

- Thư ký Hiền, thư ký Hiền - nhìn cô gái kia mắt dán vào máy tính, tay không ngừng gõ đánh, còn tưởng cô làm việc thật, đến nỗi ông kêu mấy lần còn chưa chịu ngừng đầu lên. Xem ra là đang tập trung lắm rồi - THƯ KÝ HIỀN!

- Dạ? - Thanh Hiền chợt bừng tỉnh sau khi đánh xong những gì mình cần - Có chuyện gì thế ạ?

- Ta kêu hoài sao cháu không nghe thế?
- À, cháu xin lỗi, tại trong lúc cháu có vài việc cần ghi chép, không thể trễ mãng, lại bị mất tập trung thì sẽ nhanh chóng quên ngay - cô rành rọt giải thích - mà có chuyện gì thế ạ?
- Cháu đưa cái này cho giám đốc - thư ký Liêm đưa cái tập màu xanh cho cô
- Sao thư ký Liêm không đưa luôn ạ? Dù sao cháu cũng chỉ là bù nhìn, phụ trách công việc vẫn là bác mà - cô cầm lấy tập mà không ngừng thắc mắc
- Dù sao cũng phải tập cho giám đốc tiếp xúc nhiều với phụ nữ. Từ sau cuộc họp, phó giám đốc đã bắt đầu để ý nhiều hơn nên chúng ta phải cẩn thận 1 chút - ông nghiêm trọng giải thích
- Ồ, dạ - cô gật đầu cái rụp, trong đầu vẫn còn suy nghĩ gì đó. Rốt cuộc thế giới này sao mà phức tạp thế nhỉ? Sống mà lúc nào cũng canh chừng, dè bĩu nhau

10. Chương 10: Bắt Cóc Tưởng Chừng Suông Sẻ

- Giám đốc, tài liệu của anh - không còn việc gì khác, cô nhanh chóng ra ngoài
- Khoan đã..... - lại phát hiện có người đang kêu mình - vết thương....không sao chứ? - Minh Tuấn hỏi, đồng thời nhìn nhìn xuống chân
- Không sao rồi. Anh không cần lo - Thanh Hiền bình thản nói, ánh mắt vẫn lạnh lùng nhìn anh. Lời nói cô nghe thật xa cách, có lẽ vẫn còn dè chừng anh. Nhưng thật sự bây giờ đối mặt, anh lại chẳng hề cảm thấy nổi giận gì, cũng không căng thẳng
- Thế.....
- Này, tên kia, sao tối qua anh để tôi 1 mình ngoài sân thế hả? - không định bỏ tai lời nói của anh, Thanh Hiền không biết đã nghe điện thoại từ lúc nào, giọng nói còn có vẻ tức giận - tôi....vì anh mà tôi phải ngủ ngoài sân, đem dâng thịt cho lũ muỗi.....Cái gì? Tại sao lại tại nhà tôi trồng nhiều cây nên nhiều muỗi?.....anh nói chuyện ngang như cua.....đẹp đi, ai cần gì cái áo khoát nhỏ xíu của anh, tôi chỉ cần anh gọi tôi dậy, để tôi vào nhà ngủ là được rồi - Minh Tuấn cười khẩy, giọng điệu lớn tiếng này, có vẻ tối qua đã cãi nhau với bạn trai rồi. Lại còn lời nói mị mị mờ ám nữa

Thở dài, ngắt điện thoại sau 1 hồi cãi nhau với Đình Thiên, cô chợt nhận ra trong phòng còn có người nào khác. Ánh mắt xấu hổ nhìn giám đốc đang trở mặt nhìn mình, cô chợt thấy mình thật vô duyên khi vào phòng người ta, đã không nói chuyện lại còn điện thoại lớn tiếng. Thật sự mất hình tượng, mất hình tượng mà! Ngần vịn lần Thanh Hiền khóc ròng trong đầu, mong muốn anh đừng có lớn tiếng gì

Minh Tuấn lần đầu nhìn thấy dáng vẻ tội lỗi của cô từ sau khi từ bệnh viện trở về lại thấy mọi chuyện thật muốn như cũ

- Cô, có chai dầu ở kia - Minh Tuấn làm phước chỉ cho cô đằng kia, tuy nhiên mắt vẫn không rời bàn làm việc

Không ngoài dự đoán, Thanh Hiền mừng phát điên, nhưng chỉ dám mon men chậm rãi, chẳng dám lỗ mãng lần nữa. Chậm chậm thôi, từ từ, để người ta còn thấy chút thực nữ trong cái mặt già đành này nữa chứ

- Phụt.... - ngay lập tức phát ra tiếng động, Minh Tuấn đã lập tức che miệng lại. Mặt tỉnh bơ

Chỉ cách còn chừng nửa mét là đã chạm tới thuốc tiên, nhưng nghe tiếng động từ anh, toàn bộ các cơ quan nội tạng đều đình trệ. Cái đầu ngậy ngốc của cô từ từ như cuốn băng tua chậm quay lại, mắt mở to như chưa từng được to nhìn anh chăm chăm. Minh Tuấn cũng chẳng phải dạng mặt dày mà không biết xấu hổ. Anh ho khan 1 tiếng, lấy lại vẻ điềm đạm thường ngày tiếp tục làm việc, thỉnh thoảng lại nhìn cô thoa thoa đầu, xem ra ổn hết

- Mà tối qua, bộ cô ngủ ngoài sân hả?
- Ồ, nhà tôi có sân, hôm qua uống say với bạn nên ngủ quên
- Là cái cậu bạn trai đó của cô hả? - đột nhiên anh lại hơi tò mò chuyện đó, chỉ là hơi thôi nha
- Đình Thiên á, anh cũng thấy hả? Tên đó đầu đủ tiêu chuẩn làm bạn trai tôi. Xí.... - Thanh Hiền xoa xoa 1 hồi, dù tưởng tượng thôi cô cũng chẳng ưa gì hẳn
- Chẳng phải con gái bọn cô nói cái gì....thương là ghét, ghét là thương đó sao? - Minh Tuấn ngừng bút lại chút, đột nhiên có tâm trạng nói chuyện, đột nhiên....anh lại thấy có chút vui vì nghe hẳn không phải là bạn trai cô
- Cái gì chứ? Ghét là ghét, thương là thương chứ. Câu đó xưa lắm rồi, bây giờ ai còn dùng nữa. Mà anh lại quan tâm mấy chuyện.... - Thanh Hiền chưa kịp nói xong thì thư ký Liêm hốt hải chạy vào, quăng ngay tờ báo lên bàn mà cái tiêu đề liền làm chói mắt Minh Tuấn

Minh Tuấn tay run run cầm tờ báo, trang nhất ghi rõ ràng “Sốc: Giám đốc DM Trương Minh Tuấn đưa bạn gái về nhà” tiếp đó là đảo bới tính tình khó chịu xưa nay không chịu gần gũi với phụ nữ của anh, đoạn dưới lại moi móc thông tin từ cô thư ký ngoài phòng. Anh chậm chậm đưa ánh mắt thăm dò thái độ của cô

Thanh Hiền sững sờ phút chốc, cô đi từ từ như thay ma, đọc từng câu từng chữ đập vào mắt mình. Mối run run vì hình ảnh chụp rõ quá, thấy ngay cái mặt cô và cả anh, người ngồi trong xe. Phút chốc Thanh Hiền như sụp đổ, lần này.....bà ta sẽ không buông tha cho cô lần nữa mất. Chân không thể trụ vững nữa, Thanh Hiền ngồi thụp xuống đất

Vậy là anh lập tức bình tĩnh. Trong khi thư ký Liêm còn ngơ ngác tại sao cô lại như vậy thì anh liền kêu ông chặn tất cả tờ báo và cả trên mạng nữa. Không để chúng tiếp tục lan truyền. Tuy anh chưa bao giờ thắc mắc tại sao trong giao kèo, cô lại muốn mình không tiết lộ trước báo chí, chắc cũng có lý do. Nhưng bây giờ thấy Thanh Hiền bất lực như vậy, anh lại thấy đây có lẽ là chuyện trọng đại chứ chẳng chơi

Minh Tuấn chưa bao giờ thấy cô mất bình tĩnh như lúc này. Tay cô cầm cự không nổi, trở nên thừa thãi. Bất lực không biết làm gì, Thanh Hiền đưa tay ôm lấy đầu. 1 giọt nước mắt chọt rơi. Cô đang suy nghĩ, suy nghĩ mình sẽ trở thành thế nào trong tay mẹ, sẽ bị bức ép đến mức nào nữa

Cứ mãi 1 lúc như thế, cô mới thững thò ra ngoài. Mặc dù tin tức đã nhanh chóng bị chặn lại nhưng cũng không qua nổi mắt của bà Hoàng Nhã Kỳ - mẹ cô, khóe miệng lại nhếch lên điệu cười quái đản. Minh Tuấn vẫn không hiểu chuyện là như thế nào lại khiến cô suy sụp như thế. Quá đổi lo lắng, không biết là vô tình hay cố ý mà anh lại thấy cô đi trước mình. Từng bước chậm rãi, ánh mắt vô hồn lơ đãng. Không nói gì, chỉ im lặng giữ khoảng cách với cô, nhìn bóng lưng cô độc đó

1 chiếc xe đen dừng ở bãi đỗ xe, ngay cánh cổng Thanh Hiền vừa đi ra. Cô sợ hãi, lùi lại 1 bước. Thân hình quen thuộc nhưng ánh mắt lại trở về băng lãnh, Hoàng Vũ bước xuống xe, cẩn trọng chào cô. Thanh Hiền giương ánh mắt tội nghiệp nhìn anh, cô chẳng muốn đi chút nào. Minh Tuấn chau mày nhìn người thanh niên trước mặt, không chút ẩn tượng

- Anh Hoàng Vũ, đừng bắt em đi mà! - Thanh Hiền lắc đầu năn nỉ
- Xin lỗi Thanh Hiền, anh chỉ nhận lệnh của phu nhân thôi - lập tức Hoàng Vũ ghì chặt tay cô lôi lên xe
- Không! BUÔNG RAAAAA.....

Chiếc xe vừa đi dứt, Minh Tuấn mới bình tĩnh, có chuyện gì vừa xảy ra thế? Anh lập tức phóng xe lao vút đi. Tính ra Minh Tuấn chỉ là ông chủ chỉ có đầu óc, còn tài lái xe cũng chỉ hạng trung, làm sao đuổi kịp đám hậu vệ của bà Nhã Kỳ chứ. Bị cắt đuôi ngay khi vừa đuổi theo được 1km. Xe Minh Tuấn bất lực dừng trước đèn đỏ, anh điên tức đập vào vô lăng, cũng không ngừng chửi thề “Khốn kiếp!”

Thanh Hiền đứng ngay trước mặt mẹ mình, mắt căm ghét nhìn bà như nhìn kẻ thù. Còn thái độ bà Nhã Kỳ vẫn tự tin cao ngạo như vậy

- Ta đã nói gì? Con có trốn thì cũng trốn cho kĩ 1 chút, đừng để ta tìm thấy cơ mà - bà nhã nhận ngồi xuống pha tách trà. Bà phải công nhận cô con gái của bà trốn cũng thật giỏi, bao lâu mà vẫn chưa tìm ra,

rốt cuộc là nhờ tờ báo này - Ngồi xuống đi, ta có chuyện muốn nói với con

Thanh Hiên không chống cự nữa, chỉ lẳng lặng ngồi xuống nghe bà ta nói chuyện gì. Cô cũng chẳng buồn đựng tới ly trà mặc dù đang rất khát nước

- Nếu là chuyện xem mặt, tuyệt đối không được - cô lạnh lùng nói trước. Nhưng cái nhận được chỉ là nụ cười coi thường của bà Nhã Kỳ

- Thật đáng tiếc, đúng là như vậy. Con hàng ngày làm mấy cái việc linh tinh cực khổ như vậy, chỉ bằng kiếm 1 tấm chồng nường tựa cho khỏe

- Nường tựa? - Thanh Hiên cười khẩy - Chỉ là công cụ kiếm tiền cho bà thôi. Tôi, thà làm việc vất vả ngoài kia nhưng nhận đồng tiền còn xứng đáng với lương tâm. Còn bà, chỉ biết suốt đời đi lừa tiền người khác thôi

- Hoàng Vũ - không quan tâm lời cô nói, bà kêu Hoàng Vũ như ra lệnh. Ngay lập tức cánh tay của cô bị siết chặt lên lầu. Bà Nhã Kỳ lạnh lùng nhìn con gái vùng vẫy khóc lớn

- BUÔNG RA. HOÀNG NHÃ KÌ...TÔI CHO BÀ BIẾT, CẢ ĐỜI NÀY TÔI SẼ KHÔNG THA THỨ CHO BÀ. TÔI HẬN BÀ, BUÔNG RAAAA!!!! - Thanh Hiên vùng vẫy gào thét nhưng không thể lung lay được sức mạnh của Hoàng Vũ

Lúc này bà cũng có để ý vết thương trên người con gái. Bà biết cuộc sống ngoài kia cũng cực nhọc, lại không được bảo vệ tốt, tai nạn là điều khó tránh. Nên tạm thời cứ nhốt cô trong phòng, hằng ngày đem thuốc chữa lành vết thương rồi tính chuyện gặp mặt sau cũng chưa muộn

Đã là ngày thứ 2 vắng bóng Thanh Hiên. Minh Tuấn mặc dù bề ngoài thì bình thản nhưng trong lòng nóng như lửa đốt. Cứ mỗi khi thư ký Liêm vào phòng báo cáo, anh lại lảng sang hỏi tình hình của cô, nhưng rốt cuộc cũng chỉ nhận được cái lắc đầu

Còn Thanh Hiên ư? Cô bây giờ đang làm gì cơ chứ. Chỉ là 2 ngày nay ăn cao lương mỹ vị, lại chăm chỉ bôi thuốc vết thương, hơn nữa cũng là thuốc ngoại, đúng là hàng chất lượng cao nha. Cô chỉ sử dụng vài lần mà có thể lành hẳn vết thương. Còn hỏi vì sao cô làm vậy ư? Chủ nghĩa sống của con người Thanh Hiên là có vào mới có ra. Có thức ăn và sức khỏe mới có cái đầu lạnh để tính kế chứ

Hôm nay cuối cùng cũng là ngày “xuất ngoại” rồi. Thanh Hiên từ sớm tắm rửa sạch sẽ, ăn uống đàng hoàng, cũng ngoan ngoan không nói 1 lời như thường ngày, còn làm vẻ mặt đau khổ để có người còn có ngôn từ mà báo cáo với Kỳ phu nhân chứ

- Thanh Hiên....Thanh Hiên..... - Đình Thiên ở dưới gọi khẽ lên trên, mong cô có thể nghe được. Đường nhiên là kế hoạch do mình sắp xếp nên cô có biết rồi. Lấy mấy bộ váy trong tủ, cô đã cột lại từ tối qua, buông xuống 1 tay nhưng cô vẫn sợ ngã, nên kêu hấn ở dưới đỡ mình

9h16.....Cạch....cửa phòng mở ra, mang theo nụ cười mỉa trên gương mặt đã không còn trẻ nhưng bà diện bộ đồ cao sang hơn người. Hơn nữa, mấy ngày nay lại hiếm khi thấy con gái ngoan ngoãn như vậy, trong lòng hẳn là cảm thấy vui mừng đôi chút. Nhưng không ngờ trong nháy mắt, lại chỉ thấy gió thoảng bay rèm cửa, còn bóng dáng của cô con gái lại chẳng thấy đâu. Bà Nhã Kỳ hốt hoảng, la lớn khắp nhà, bọn cận vệ cũng theo đó mà chạy lên coi, bà liền đến gần cửa sổ, chẳng hay con gái lại nhảy xuống từ độ cao này

Bụp....bụp.....giấy lá tả rơi xuống đầu bà khi bà vừa chạm chân đến sợi dây dưới đất. Chỉ là vài ngày rảnh rồi, cô muốn dành món quà bất ngờ ẹ mình, sẵn có cuốn sách, giờ giờ xé thành từng mảnh nhỏ, cột lại treo trên trần nhà trước khi rời đi. Không những vậy, trong đó còn có mảnh giấy nhỏ đựng lại trên sàn nhà. Bà Nhã Kỳ run rẩy cầm tờ giấy ghi chú mà ánh mắt không khỏi điên tiết, vò nát rồi vứt ra ngoài cửa sổ, lửa giận vẫn không nguôi ngoai. Bà Nhã Kỳ mím môi vì bị mắc bẫy, liền dùng dùng bỏ ra ngoài

Xin thưa, trong mảnh giấy nhỏ ghi những lời vô cùng ngây thơ xúc động, dạt dào tình mẹ con chất chứa bao nhiêu năm nay của Thanh Hiên. Cô cũng phải vắt óc suy nghĩ lời văn sao cho ngắn gọn, súc tích lại truyền tải đúng tâm trạng của mình, cứ như những lúc viết văn

Bà Kỳ quái, thật sự cảm ơn bà vì giúp tôi có thú vui trong những ngày này, vừa ăn ngon, chữa trị vết thương, lại có quần áo để tôi thỏa thích leo trèo, và cũng không quên đóng giấy làm quà tặng bà. pipi ^.^

11. Chương 11: Cô Hàng Xóm Trở Về

Minh Tuấn hoàn thành xong công việc còn có buổi hẹn quan trọng cần gấp mặt nữa. Không biết ba anh tích cực giới thiệu thế nào mà các cô gái chịu bỏ qua lời đàm tiếu để hẹn gấp mặt anh nữa. Anh chợt nghĩ, liệu mình có mất kiểm soát lần nữa không nhỉ

Từ sau khi thấy Thanh Hiền trở về bình an, hơn nữa vết thương cũng lành hẳn, anh cảm thấy thật an tâm. Nhìn cô vẫn vui vẻ thường ngày, anh có chút vui nhưng vẫn tỏ ra chẳng quan tâm chút nào, anh muốn kiềm chế để mình không làm bậy. Tuy quan hệ 2 người tốt hơn 1 chút nhưng anh không chắc nếu lại chạm vào người cô, mình sẽ làm gì. Thư ký Liêm thấy anh vẫn cứng đầu như vậy, lại thấy buồn cười vì tuổi trẻ, cũng có chút gì đó gọi là tự trọng hão

Minh Tuấn bật chìa khóa khởi động xe. Thanh Hiền lập tức leo tọt lên xe ngồi, anh quay ngoắc lại, ngạc nhiên nhìn cô. Còn Thanh Hiền thì cười tươi rói, cô núp ở gần đây này giờ rồi, chỉ chờ mở khóa là dọt vào thôi

- Cô đang làm gì ở đây thế? - giọng điệu có phần kiềm chế

- Chủ tịch thông báo với tôi, nói đi theo canh chừng anh, không anh lại làm chuyện điên rồ. Là chủ tịch nói đấy, tôi không phải cố tình đi theo đâu

Minh Tuấn cũng chẳng cần nói thêm nữa, chỉ lái xe đi. Trên đường đi chẳng ai thèm nói với ai câu nào, làm Thanh Hiền chợt thấy không khí như bóp nghẹt cổ cô.

- Mà tôi thắc mắc....anh căn bản chẳng thích phụ nữ mà cứ gấp mặt hoài như thế. Không lẽ....anh thuộc thể giới thứ ba? - Thanh Hiền hoài nghi điều mình bấy lâu. Minh Tuấn có chút buồn cười vì giọng ú ớ của cô

- Không phải. Tuy là không thích phụ nữ, nhưng cũng chẳng phải bóng. Sau này chỉ cần làm 1 giấy đăng kí kết hôn là xong, cũng chẳng cần gấp mặt nhau, chuyện đó tùy ba tôi xử lí thôi

- À....năm nay anh đã 30 rồi nhỉ, nên mới gấp rút gấp mặt như vậy. Còn sinh con thì thế nào, dòng dõi nhà anh chắc phải quan trọng chuyện này lắm

- Tới rồi - thật may là đã tới nơi, anh cũng chẳng muốn nghĩ đến câu trả lời nữa

Như kế hoạch cũ, anh đi cửa trước, cô đi cửa sau, 2 bàn ngồi gần nhau 1 chút để cô còn tiện xử lí, nghe lén rồi về báo cáo với chủ tịch

- Thụy Dương, là em sao? - trước mặt anh là người con gái hàng xóm năm xưa, bây giờ cô đã lớn ngồng nghênh rồi

- Anh Minh Tuấn, không ngờ anh còn nhớ em, em đang định kí hợp đồng với DM đây - cô gái điệu đà vén mái tóc, làm Thanh Hiền há hốc mồm, sao trên đời này lại có người con gái xinh đẹp lại dịu hiền như thế chứ?

2 người ăn uống có vẻ không có gì là bất trắc, tạm biệt nhau cũng dàng dàng nữa. Thanh Hiền nghĩ có lẽ ông chủ của mình đang mở lòng với ai đó chẳng, quả là 1 cô gái hoàn hảo. Minh Tuấn còn trực tiếp đưa cô ấy về tận nhà nữa. Thanh Hiền chỉ biết đứng nhìn ngưỡng mộ mà thôi. Khỏi phải nói cô vui đến thế nào, nhưng sao....lại thấy chút xót xa....chua chua.....

- Chết rồi.... - thì ra cô đã làm khi hạnh phúc mong manh, đôi tình nhân bên nhau, còn cô.....phải làm sao để về nhà đây?

Ngồi ngây ngốc ở bụi cỏ 1 mình 1 cội nơi hoang vu lạnh lẽo này, Thanh Hiền không khỏi đáng sợ. Tại sao cái nhà hàng này lại xa đến vậy? Xung quanh cứ như rừng hoang vu, không lấy 1 bóng người, phục vụ thì chỉ nói “Quý khách hãy tự bắt taxi”, nhưng giờ này làm gì còn xe cộ nữa chứ? Không 1 ai, không 1 chiếc xe

- Hu....hu....thật sự muốn khóc mà..... - Thanh Hiền ỉu xiu ngồi ngịch ngịch còng cổ trên đường. Ba lát lại nhìn qua nhìn lại nhưng con đường vẫn chỉ là con đường thôi

Tình....tình.....tình....chuông điện thoại đáng yêu vang lên. Là gì đây? “Đình Thiên đẹp trai nhất quả đất”, cái tên đập vào mắt làm cô không khỏi sững sốt. Phải đổ chuông lần thứ 3 cô mới choàng tỉnh. Cái trò quậy phá của tên đó đây mà

- Alo - Thanh Hiền đáp giọng buồn bực

- Sao? Thấy tên đẹp không?

- Đẹp cái mông. Tôi đang ở cái nơi vắng vẻ hoang vu này, sắp buồn chết rồi đây - nhưng nhanh chóng giọng lại thê lương

- Sao thế? Cô đang ở đâu? - hần lo lắng

- Ở ở xxx xxxxx - Thanh Hiền rành rọt đọc địa chỉ cho anh - mà anh.... - “rụp” điện thoại tắt máy, chưa kịp để cô mở miệng

Kítttttttttttt.....Chiếc mô tô đen dừng ngay trước mặt cô. Thanh Hiền như vớ được vàng, liền đứng dậy, mặt sáng rỡ. Hần quăng cho cô chiếc nón bảo hiểm. Hần bật cái nắp lên chửi rôm rả

- Cô là đồ ngọc hay sao lại không điện thoại? Mà cô đang làm gì ở cái nơi hẻo lánh này thế?

- Thì tại công chuyện. Với lại tôi cũng đâu có ai để điện thoại đâu

- Nếu mà tôi không điện thì cô đã ngồi đây đến sáng mai hả? Lên xe - hần ra lệnh, nghe giọng có vẻ bực dọc. Thanh Hiền bĩu môi, đeo nón lên rồi ngoan ngoãn ngồi lên xe

Chiếc xe sang trọng đỗ ngay trước khu chung cư cao cấp. Thụy Dương nhẹ nhàng xuống xe như 1 cánh hoa, chiếc váy cô mặc hôm nay thật sang trọng. Minh Tuấn cũng bước xuống, đút tay vào túi quần

- Vào nhà đi - anh cẩn thận đứng xa 1 chút. Thấy có khoảng cách Thụy Dương liền hiểu ngay lời nói của chủ tịch

- Anh.....vẫn không cảm thấy khác khi đứng gần em sao? Lúc ở nhà hàng..... - Thụy Dương như cố tìm kiếm lí do cho sự đặc biệt của mình

- Lúc đó đồ ăn nhà hàng rất thơm, tôi không thể ngửi thấy mùi hương của em, nhưng bây giờ thì có - Minh Tuấn lạnh nhạt nói

- À....Thì ra anh vẫn không thể lại gần phụ nữ, thì ra....em vẫn giống như những người khác, không còn quan trọng với anh - Thụy Dương giọng buồn hiu, cô đã quá xem trọng bản thân rồi

- Mặc dù phải nặng lời nhưng đúng thật em nói không sai, tôi....không còn thích em như xưa nữa - Minh Tuấn lạnh nhạt buông 1 câu, rồi quay đầu ra về

- Anh....có thể trả lời em 1 câu được không? Vậy....bây giờ đã có người con gái quan trọng đó chưa, hay ít nhất cũng làm anh không cảm thấy nặng nề?

- Rồi - Minh Tuấn suy nghĩ 1 lúc lâu rồi quay gót bước đi

Đúng vậy, nếu không nói dối thì người đó chính là Hoàng Nguyễn Thanh Hiền, 25 tuổi, nghề nghiệp không ổn định kia. Tuy chẳng có gì đặc biệt quan trọng nhưng rõ ràng so với những người khác, cô vẫn gần gũi hơn với anh, và làm cho anh đôi lúc quên đi căn bệnh của mình. Còn Thụy Dương, căn bản ngày đó 2 người là hàng xóm trung khu biệt thự cao cấp nằm riêng biệt, lại còn lúc đó trước lúc mẹ phát bệnh, anh đã từng tỏ tình với cô, nhưng.....đã bị từ chối thẳng thừng. Nhưng bây giờ đã khác, cả 2 đã khác, anh cũng chẳng dám tin mình còn vẻ tử tế và mềm mại như xưa hay không, thường ngại ngùng trước Thụy Dương nữa

Vậy mà Thụy Dương cứ đinh ninh cho rằng bây giờ anh thành ra như vậy có lẽ 1 phần là lỗi do cô. Từ nước ngoài, cô đáp chuyến bay sau khi hoàn thành khóa học để về thăm anh, không ngờ đọc được những bài báo có chút không hay về cách cư xử của anh đối với phụ nữ nên thường xảy tranh chấp. Lại tin tức mới nhất cho hay anh đang thân mật với người con gái khác, cũng không khỏi đau lòng nên mới hỏi 1 câu. Ai ngờ anh lại trả lời thẳng thắn như vậy, càng khiến cô băng khuâng hơn, rồi cuộc ngày xưa mình từ chối anh ấy là đúng hay sai

Minh Tuấn suy nghĩ không ngừng quẩn lầy Thụy Dương. Rốt cuộc tại sao cô ấy lại nói như vậy, không lẽ đọc bài báo lại cảm giác ghen tức với Thanh Hiên sao? Thanh Hiên. Minh Tuấn lập tức quay đầu xe, chạy thật lâu trên con đường dài dường như vô tận, cuối cùng lại dừng trước nhà hàng cũ lúc này. Vội vội vàng vàng vào hỏi nhân viên sắp đóng cửa thì họ nói cô gái ngồi ngoài đường 1 giờ đồng hồ đã được 1 người con trai đưa đi cách đây không lâu rồi

Xem ra anh hơi lo lắng rồi, cô còn có điện thoại trong người, thiếu gì cách trở về. Lần này lại là anh thực sự sai, lại bỏ cô một mình nơi hoang vắng thế này. Ngày mai không biết có bị ăn chửi hay không. Lại nữa, từ khi bài báo xuất hiện, thật có bao nhiêu rắc rối liên quan đến Thanh Hiên. Anh thật sự thất vọng đến mức người đó là ai mà lại bức ép cô như xã hội đen thế kia

- Tôi nghĩ chúng ta có nhiều cần phải nói với nhau đấy?

- Vậy sao? Vậy thì anh nói đi - Thanh Hiên thản nhiên ngồi xuống, khưi lon coca uống

- Bản hợp đồng đó, tính sao? - anh nghiêm trọng, thẳng thắn nhìn cô. Thanh Hiên cũng cao ngạo nhìn chọc vào mắt anh, bây giờ cô đã đủ lông đủ cánh rồi, muốn làm gì mà chẳng được, sợ gì anh nữa

- Đương nhiên, đó chỉ là....mấy tờ giấy qua mắt lão phó thôi, còn quan trọng vẫn là thỏa thuận giữa tôi và anh

- Vậy chuyện tôi sơ suất làm lộ ảnh cô ra ngoài thì sao? - anh cũng tự biết mình đã không thực hiện đúng giao ước với cô, đành chủ động mềm giọng

- Đó,...cũng là chuyện ngoài ý muốn. Tôi....thật ra còn có 1 suy nghĩ khác, tôi.....đã hứa với 1 người, rằng tôi sẽ có ngày rời khỏi đây. Cho nên tôi muốn thêm 1 điều kiện nữa. Tôi sẽ cắt hợp đồng ngay lúc nào tôi muốn, nhưng anh yên tâm, sau khi tác phẩm của tôi an toàn vào tay đạo diễn thì tôi mới rời đi

- Chuyện bàn kịch bản với đạo diễn chỉ mất khoảng 1 thời gian ngắn thôi. Hơn nữa tay đạo diễn này cũng là fan cuồng của cô đấy, nên có vẻ rất dồn tâm huyết vào nó

- Tất nhiên, tôi nghĩ chỉ cần chỉnh sửa 1 vài chỗ nhỏ trong lúc quay phim thôi - giọng điệu cô có chút làm Minh Tuấn hụt hẫng, giống như cô đang chuẩn bị rời đi vậy - tuy nhiên nếu phim không hay cũng chỉ nhận gạch đá từ dư luận, còn truyện của tôi vẫn bán rất chạy

- Nhưng tại sao, cô lại phải giữ bí mật thân phận của mình?

- Cái đó là chuyện riêng của tôi. Anh còn không thích tôi xía vào chuyện của anh còn gì - Thanh Hiên thấy anh có vẻ dục dục thì thừa cơ tấn công - Đương nhiên chúng ta sẽ có 1 cuộc trao đổi trong bí mật, nếu anh muốn

- Chuyện gì? - mặt anh có chút sáng, xem ra Thanh Hiên đã câu trúng con mồi ngon rồi

- Tôi sẽ nói chuyện của mình....nếu anh chịu kể chuyện của anh cho tôi nghe - Thanh Hiên nở nụ cười đắc ý trên môi, vén mấy sợi tóc vàng nâu lên vành tai. Hành động đẹp đến nỗi khiến Minh Tuấn ngẩn người 1 chút. Đẹp? Anh còn đang lạ lẫm với từ này

12. Chương 12: Tâm Sự

Thanh Hiên hài lòng đặt lon nước xuống, vểnh tai lên nghe. Hiếm khi có cơ khám phá bí mật động trời của giám đốc, cô phải ghi nhớ đầy đủ mới được

Cuối năm lớp 11, mẹ Minh Tuấn bị bệnh thần kinh, chủ tịch lại đi công tác xa không thường hay về nhà nên chỉ để mẹ anh ở nhà, cũng không muốn cho báo chí làm ồn ào lên. Đầu ai ngờ mẹ anh lại bệnh ngày càng nặng. Bà là chuyên viên trang điểm, khó tránh chuyện hàng ngày làm đẹp cho người khác. Và tôi là con búp bê của bà ấy, thư ký Liêm lúc đó cũng biết chuyện nhưng cũng chẳng thể làm gì. Anh, không 1 người

thân thích, không có bạn bè gì cả, hàng ngày chịu đựng hàng tấn sơn phấn trên mặt như lũ đàn bà trong vũ trường, người nhả nhọt nước hoa, bà còn bắt tôi đi giày cao gót nữa.....

Tuy lời kể rất rãnh rọt nhưng giọng điệu anh ngập ngừng đôi chỗ, cho thấy anh đang gắng gượng nổi thống khổ cùng cực của mình. Thanh Hiền mới nghe tường chừng như là chuyện hoang đường, sao lại để 1 đứa trẻ ở tuổi mới lớn chịu cực hình 1 mình như vậy

Lần đầu tiên thấy anh yếu đuối, Thanh Hiền thật sự muốn an ủi đôi chút, nhưng cơ miệng cứng lại, đầu óc rơi vào trống rỗng không chỗ đứng, như lạc vào khoảng không trung nào đó, chơi vơi không chút hi vọng. Cô nghĩ, đó có phải là cảm giác lúc đó của anh. Minh Tuấn người run lên, anh cúi đầu xuống đất, điều đó đủ khiến cô phải đứng dậy, chuẩn bị rời đi

- Ngồi xuống đi. Tôi không sao - Minh Tuấn ngẩng mặt lên lại kể tiếp, nhưng sao Thanh Hiền lại cảm thấy, anh như đang nuốt cục gai vào trong lòng, giọng lại trầm gấp bội phần, đột nhiên lòng cô trùng xuống - đến năm 22 tuổi, mẹ tôi mới mất. Tôi mặc dù đã thoát khỏi cực hình, nhưng vẫn....tôi như bị ám ảnh. Ngay sau đó, ba trở về, ông bắt tôi học kinh doanh, suốt ngày ngồi trong phòng với gia sư, không hề được tiếp cận với thế giới bên ngoài đến năm 27 tuổi và chính thức vào đây làm

2 phút....5 phút....10 phút, Thanh Hiền vẫn không đá động gì đến anh. Chỉ im lặng để anh 1 mình 1 chút thôi. Sau khi nói ra tâm sự, người ta thường chẳng muốn ai thương hại mình cả. Thanh Hiền mím môi chặt, dè chừng tu ừng ực nước ngọt đến hết

- Nói ra tâm sự....có phải thoải mái hơn nhiều không? - Thanh Hiền dịu dàng nhìn anh - tôi đoán anh chưa bao giờ tâm sự với chủ tịch. Vừa chịu đả kích lại không có ai tâm sự nên chắc anh đã bị trầm cảm 1 thời gian dài nhỉ? Anh không có bạn sao? Ít nhất cũng có bạn nữ chứ? Như cô Tiêu Nghiêm gì đó, và gần đây hình như tôi thấy anh cũng dịu dàng hơn với người đẹp Thụy Dương đấy. Có phải bệnh đã chữa khỏi rồi không? - Minh Tuấn nhìn đôi mắt to chớp chớp của cô nhìn mình, chờ đợi câu trả lời

Cô nói không sai, bây giờ người anh tâm sự cùng cũng chỉ có cô. Anh thật sự cũng chẳng muốn kể chuyện để người khác thương hại đâu. Nhưng....cái hiếu kì muốn biết chuyện của cô lại càng cuốn hút anh, Minh Tuấn đã mù quáng chấp nhận lời đề nghị. Chẳng giống những gì anh tưởng tượng, người ta sẽ nói những câu an ủi như "Tôi xin lỗi", "Chắc thời gian qua anh đã cực khổ lắm. Không sao, cố gắng lên", nhưng lại chẳng phải là những gì cô nói. Âm điệu cũng khác hẳn, không trầm mặc buồn hiu mà trở nên mạnh mẽ, như truyền thêm lửa cho anh. Minh Tuấn thật cảm thấy nhẹ nhõm phần nào

- Thụy Dương là hàng xóm của tôi. Năm lớp 10 tôi tỏ tình nhưng bị từ chối, cô ấy đã đi du học ngay sau đó. Còn Tiêu Nghiêm, con nhóc đó thân với ba tôi, nhưng trong giai đoạn đó, tôi thật sự chẳng thể chấp nhận có giới tính khác ở cạnh mình. Nên.....năm tôi nhậm chức, nó đã ra nước ngoài du học luôn

Thì ra những ở người ở cạnh anh tất nhiên chẳng có gia thế bình thường chút nào. Ba mẹ đều cho con cái đi du học hết mà

Có qua có lại là giao ước giữa 2 người. Tuy quá khứ của cô không khốc liệt như anh nhưng Thanh Hiền lại bị thiệt hơn về khoảng tình cảm gia đình. Mẹ cô đã lấy ba cô, 1 người ngồi xe lăn tàn tật suốt đời. Sau khi ba mất, bà ta không những đau khổ mà còn mai táng qua loa, lại đi lừa tiền của 1 người đàn ông giàu có mà sau này cô gọi là dượng. Nhưng....đâu ai biết được điều khổ tâm nhất của cô, Thanh Hiền vô tình biết được mẹ mình đã rút ống dưỡng khí của ba vì quá cực khổ nuôi dưỡng 1 người như thế. Đó là điều làm Thanh Hiền đau đớn nhất, cũng hận bà nhất, nhưng lòng tham không đáy của bà ta lại đẩy cô đến đường cùng là sau khi tốt nghiệp cấp 3, Thanh Hiền quyết đi mưu sinh 1 mình, cô trốn rất kĩ mẹ mình, không để bà ta tìm ra. Nhưng báo chí lại là 1 vũ khí đặc lực cho bà Nhã Kỳ. Năm đó cô nhớ trong lúc đi xem đá bóng, bị phóng viên vô tình chụp được. 15 phút sau liền bắt cô về đi xem mắt

- Hầy....hôm đó người đưa tôi đi là Hoàng Vũ, cánh tay đặc lực của bà kì quái. Nhìn vậy thôi chứ anh ấy rất tốt - Minh Tuấn gạt đầu tỏ vẻ đồng cảm, nhìn vậy mà cô vẫn mạnh mẽ ghê chứ? Lại còn thành đạt hơn người nữa, nếu chẳng phải vì mẹ cô, anh nghĩ cô đã tỏa sáng hơn bây giờ rồi

Thanh Hiền lại nghĩ tới không khí bây giờ của 2 người, có lẽ nên cần thời gian suy nghĩ. Thanh Hiền đứng dậy rời đi

- Xem ra tối qua....cô vẫn về nhà an toàn nhỉ? - Minh Tuấn hỏi như thăm dò cô

- Chắc vậy. Anh lại định nói mặc dù thấy có lỗi nhưng anh sẽ không xin lỗi chứ gì? Xí - Thanh Hiên chu mỏ rồi đóng cửa phòng cái “rầm”

Minh Tuấn bật cười ngơ nghe. Bất giác bàn tay sờ lên mặt, anh đang cười sao? Với 1 cô gái hả? Đột nhiên người anh nóng ran, như 1 viên 1 liều thuốc mới, liều thuốc trước đây chưa từng thấy. Nó làm anh ngỡ ngàng không biết là gì, cũng chẳng phải cảm giác thích và dịu dàng như với Thụy Dương, cũng chẳng phải là nổi giận và chán ghét như với Tiêu Nghiêm.....Mà là cảm giác.....mang tên Thanh Hiên....

Thanh Hiên ra khỏi phòng nhưng vẫn không dứt được nụ cười. Bây giờ cô mới phát hiện nói chuyện nghiêm túc với anh cũng thật buồn cười. Bây giờ cô cũng phát hiện, Minh Tuấn, anh ta, có vẻ hiền lành hơn vẻ bề ngoài, chẳng hung tợn như những lúc trước, hùng hồn đòi chém đòi giết cô nữa. Thanh Hiên tùm tùm bật laptop, đánh đánh vài chữ quan trọng

Suốt rờn rã 2 tiếng đồng hồ, thư ký Liêm để ý Thanh Hiên chỉ chăm chú vào máy tính đánh không ngừng tay, vào phòng lại thấy giám đốc thi thoảng lại cười cười như người điên. Ông lại lấy làm lạ cho đôi trai gái này, cho rằng có chuyện gì đó xảy ra

Hôm nay Đinh Thiên tâm trạng cực tốt nha. Lại còn lái xe đến tận công ty để đón Thanh Hiên đi ăn lẩu nữa cơ. Đứng từ xa, hần vẩy vẩy cái mũ bảo hiểm, cô cũng hươ hươ cái điện thoại khi vừa nhận được tin nhắn. Chả là hôm nay nhận lương, hần muốn mời bạn nhậu đi ăn cho thỏa thích, chỉ có đi với cô là bà không cần nhắn thôi. Lúc đầu thì mừng rỡ, nhưng vài giây sau nụ cười lại dập tắt. Hần thấy người con trai đi đằng sau phải gọi là tuần tú nhưng ánh mắt mơ hồ, chẳng biết muốn làm gì. Lại đi cách xa dè chừng cô như vậy, thật thấy nguy hiểm

- Sao thử người ra thế thiên lôi? - Thanh Hiên đập cái mạnh vào vai hần

- Xiiiiii. Đau con này, mà tên đó là ai thế? - nhìn theo cánh tay hần, cô thấy người con trai vào ngồi chiếc xe sang trọng

- Là sếp tôi đấy, không phải là tên nào đâu

- Gớm, mấy ngày trước cô còn chửi nó như chửi chó, vậy mà bây giờ.... - hần bĩu môi, nhưng tâm trạng thật khó chịu

- Thôi đi nhanh đi ông tướng - cô giật lấy mũ bảo hiểm rồi leo tọt lên xe, hối nhanh để thiên lôi khỏi cảm râm nhức cả tai

Minh Tuấn lãnh đạm nhìn theo bóng dáng chiếc mô tô, đột nhiên lòng lại dâng lên cảm giác cô đơn. Người ta còn có đôi có cặp, tại sao anh lại 1 mình đơn côi như thế này. Nhưng anh có thể đi tìm người khác mà, như Thụy Dương chẳng hạn, chẳng phải bây giờ anh không còn ghét phụ nữ như trước sao? Vốn có thể nói chuyện đàng hoàng với người ta. Nhưng anh lại chẳng muốn, anh muốn người mình nói chuyện.....thật bất ngờ.....là Thanh Hiên kia....

Dừng xe trước 1 quán nhậu lớn tầm cỡ ở đường lớn, Minh Tuấn nheo mắt nhìn 2 người cụng cụng dờ dờ gì đó, nói chuyện có vẻ rất vui vẻ. Anh cũng lôi cơm hộp ra ăn, cũng giả bộ nghe cô nói gì đó, rồi gật gật đầu, thỉnh thoảng nói những câu không liên quan. Nhưng thực chất, bọn họ ở xa trong cái quán ồn ào, còn anh chỉ 1 mình tự kỉ trong chiếc xe. Tự thấy mình thật điên rồ, anh vắt hộp cơm sang bên, lại thấy món họ đag ăn thực sự rất ngon miệng. Khỏi từ trong cái nồi nhỏ bốc lên nghi ngút. Cá, tôm, rau được cho vào hết, rồi trong khi đợi lẩu chín lại ngồi bốc phết với nhau

Khung cảnh thật khiến anh ghen tỵ với tên kia, từ chỗ ngồi, món ăn đến những thứ bên cạnh như Thanh Hiên. Thanh Hiên chu chu mỏ thối để khỏi bị nóng nhưng đến khi cho vào miệng rồi lại la toáng lên. Anh bật cười, cô gái hoạt bát này thật là, chẳng cần thận nổi. Nhưng anh nghe nói 2 người chẳng phải bồ bịch, có sao lại luôn thấy đi chung như thế. Hay là bạn?

Minh Tuấn khôn 3 năm đại 1 giờ đi theo họ đến tận về nhà. Đáng ghét xe anh chẳng thể vào được, còn hần, mô tô nên đương nhiên là vào ngon ơ. Không phải là bọn họ đang ở chung nhà đấy chứ? Vậy mà còn bảo là không phải quan hệ trai gái. Lại không hiểu có gì mà anh lại siết chặt vô lăng, là tại cô đã nói dối hay tại anh đang khó chịu vì tên kia ở cùng nhà với cô đây?

13. Chương 13: Tại Nạn Lần Thứ 2

1 đêm mất ngủ. Hễ cứ nhắm mắt lại là anh lại thấy cảnh 2 người ân ái với nhau vào nhà như vợ chồng. Thật không ngờ 1 nhà văn 20 mấy tuổi đầu lại dám sống cuộc sống sinh viên buông thả như vậy. Đã thế khi gặp anh ở công ty, còn chào hỏi vui vẻ. Chắc cô ta không cảm thấy có lỗi khi nói dối đầu nhĩ? Anh khắc nghĩ, cô có phải như những loại phụ nữ khác, 2 mặt nhiều lời không?

- Anh ta hôm nay sao thế nhĩ? - Thanh Hiền thắc mắc khi mình chào mà anh chỉ liếc xéo 1 cái. Cô chưa bao giờ thấy cái kiểu trẻ con như thế. Rồi cũng chẳng quan tâm, nhai tiếp bánh mì, xem tiếp phim

- Hiền, giám đốc kêu cháu kia - thư ký Liêm vừa vào phòng là lại đi ra

Kì quái, cô mang cục thắc mắc lớn bằng dây núi vào phòng, cũng chẳng buồn lịch sự mà gõ cửa

- Chuyện gì? - Thanh Hiền nói cộc lốc, thích chảnh thì cô chiều luôn

- Chiều nay có buổi tiệc nhỏ ở công ty, cô nhớ đi đấy - Minh Tuấn lạnh nhạt buông 1 câu. Thanh Hiền cũng hiểu lí do, tiệc thì có nhiều người, mà nhiều người thì tất nhiên là nhiều phụ nữ

- Bộ từ khi làm việc đến giờ anh chưa từng tới những nơi đông người hử? Tôi thấy đó là phép xã giao của giới thượng lưu các anh mà

- Ủ, trước giờ tôi đều từ chối, nhưng hôm nay thì không được. Nó liên quan đến chuyện tương lai của tôi. Lần này là tiệc chúc mừng tôi giữ được chức giám đốc và chuẩn bị tiền xa, hơn nữa cũng có mời Châu Nhu thì phải. Tính ra.....cô cũng là nhân vật chính mà. Chi bằng đi với thân phận thư ký còn hơn

- Biết rồi. Mấy giờ thì đi thế? Tôi dạo này còn nhận được mail của đạo diễn để gặp mặt bàn chuyện đấy. Dạo này tôi rất bận đấy - Thanh Hiền vênh mặt, cô cũng không phải dạng ăn không ngồi rồi đâu

- 7h tối nay. Tôi sẽ đến đón

Đương nhiên Thanh Hiền phải về nhà chuẩn bị từ sớm. Cô có 1 chiếc váy cắt vào nơi sâu nhất trong cái tủ quần áo mà chưa bao giờ lôi ra. Là chiếc váy đầu tiên khi vào nhà dựng bà kì quái mua cho cô. Bà nói khi nào đi dự tiệc hãy mang. Tự cô đến bây giờ đã qua nhiều năm nhưng vẫn thấy có kiểu sa lấp lánh hơn người

Thanh Hiền tắm rửa sạch sẽ, cô ướm thử bộ váy, nó vẫn vừa như in. Bất ngờ chút chút xúc động, Thanh Hiền nhanh tay quệt đi nước mắt. Cô cũng đánh nhẹ chút son thôi, cũng chẳng đặc biệt gì nhiều, không xịt nước hoa, cũng chẳng thoa kem dày trục. Minh Tuấn thấy thế sẽ rất ghét

Minh Tuấn dừng xe trước cái hẻm nhỏ, ngồi đợi cô hồi hộp. Anh hôm nay ăn mặc rất chỉnh chu nhưng không phải theo tuýp văn phòng, cà vạt với áo vest. Anh chỉ mang chiếc áo sơ mi có vài họa tiết nhỏ xíu đơn giản màu tím nhạt. Cổ áo cũng không buồn gài nút, trông có vẻ giống mấy tên sở khanh chút chút vì anh còn vuốt keo tóc nữa. Tự thấy mình quá điệu, anh thật sự ngại khi bị người khác nói đấy

Thanh Hiền xuất hiện thật nổi bật trong bóng tối. Cô ngại ngùng xoa mái màu cam vàng ngang lưng uốn đuôi của mình, lần đầu tiên thấy cô thả tóc như thế, tóc cô thật là nhiều. Nhìn sơ thì thấy cô chẳng khác là mất, tính ra hình như chẳng trang điểm gì nhiều, chỉ đôi môi mím lại vì ngại ngùng hơi đỏ đỏ vì son thôi. Cô mang chiếc váy liền xếp ly dài qua gối màu hồng đậm, làm làn da vốn hơi trắng của cô trắng lên nhiều

Minh Tuấn ngẩng người 1 lúc. Thanh Hiền đã xấu hổ lại thấy chẳng có động tĩnh gì lại càng xấu hổ hơn. Cô đã gõ cửa kính không biết bao nhiêu lần mà anh vẫn chưa chịu mở cửa. Anh giật mình, biết mình đã vô ý vì anh nhìn thấy chân mày cô chau lại. Minh Tuấn nhanh chóng bật nút kéo cửa xuống

- Anh làm gì mà không chịu mở cửa, để tôi gõ gãy cả tay rồi đây này - Thanh Hiền quát, cô buồn bực xuống ngồi ghế sau, nhưng anh đã nhanh chóng bấm nút khóa cửa - Sao thế? - Thanh Hiền giật giật cần cửa nhưng nó không chịu mở

- Ngồi trước đi. Để thư ký ngồi sau thì không hay cho lắm - Anh hần giọng, ánh mắt lơ đãng nhìn sang chỗ khác

- Anh không sao chứ? - cô ái ngại hỏi trước khi vào xe

- Lên nhanh đi, đừng nói nhiều nữa - bây giờ người anh đột nhiên nóng lên mặc dù điều hòa chạy cũng không tệ, nên mau chóng đừng kéo dài thời gian

Thanh Hiền ngồi ngoan ngoãn như vậy, im thin thít. Ánh mắt thích thú nhìn ra ngoài đường. Nhìn cô như vậy, thật sự không khí càng loãng hơn, anh cảm thấy khó thở. Anh cũng siết chặt vô lăng hơn, mắt đau đáu nhìn về phía trước. Thanh Hiền nhận thấy sự thay đổi đột ngột này thì thấy lạ

- Anh sao thế? Hay để tôi xuống dưới ngồi nhé - cô thật sự đã im lặng lắm rồi mà anh còn khó chịu nữa sao

- KHÔNG! - anh làm cô hơi giật mình, thấy mình hơi quá nên anh dịu giọng lại - Tôi không phải là vì cô nên mới thế - anh thở phào một cái, thả lỏng người - Thanh Hiền nghĩ mình nên nói chuyện để anh bớt căng thẳng chút

- Anh làm gì mà hôm nay chửi chưởi ghê thế? Nhìn khác đấy - cô cười tí mắt, soi từ đầu tới chân

- Cô....cũng vậy thôi. Tiệc thì ai không thế. Nhưng mà.....khác theo hướng tích cực hay tiêu cực? - quả nhiên nói chuyện làm anh thoải mái hơn

- Đương nhiên là bánh trai hơn rồi. Đẹp cũng là 1 cái tội đấy, bọn con gái sẽ bu lại như sam cho coi

- Vì vậy mới cần cô ở bên cạnh. Chứ cô nghĩ mình tới đây để tiệc tùng ăn uống nhảy nhót chắc - nghe lời nói quá đáng của anh, cô chu môi

- Biết rồi biết rồi, tôi lúc nào cũng là thư ký trung thành của anh, làm việc 25/24 còn kiêm cả bác sĩ nữa. Bởi vậy nhớ trả lương đầy đủ cho tôi đấy

- Chuyện đó cô khỏi phải lo - anh mỉm cười, nhẹ nhàng bẻ tay lái

- Mà anh thấy..... - Thanh Hiền ấp úng cúi đầu - tôi mặc thế này có ổn không?

- Ừm.... - bị đánh bất ngờ, Minh Tuấn chỉ kịp ừm nhẹ thật lâu sau vẫn chưa thấy nói năng gì. Bỗng chiếc xe đã đến công ty. Thanh Hiền tiếc hùi hụi vì chưa nghe được gì hết. Cô lại cúi gằm

- Biết rồi. Anh lại chửi nói mặc dù thấy cũng được nhưng tôi cũng chẳng khen đâu chứ gì. Đồ ki bo - Thanh Hiền lúng búng ra khỏi xe, xách chiếc váy dùng dằng đi. Minh Tuấn bất ngờ nghe câu nói có phần hờn dỗi lại nghĩ, tại sao mình không nói như vậy nhỉ?

- Rất đẹp! - chỉ lát sau anh đã đuổi kịp cô

1 nam 1 nữ giữa đám đông lần đầu tiên xuất hiện. Thanh Hiền đi sau, anh đi trước. Ai ai cũng biết gương mặt sáng ngời kia là giám đốc DM mệnh danh khó tính, xưa nay phụ nữ chưa từng gặp qua nhưng lại thấy trên tờ báo tiêu đề “DM kí hợp đồng với Châu Nhu nhờ giám đốc tài năng Trương Minh Tuấn”, kèm theo đó là gương mặt khả ái của anh, phụ nữ nhìn vào là ngất ngây. Còn nhân vật bên cạnh mang theo tiếng tăm không được tốt cho lắm là vì bài báo hò hẹn với giám đốc. Nghe nói đã là thư ký còn nghe đồn là người phụ nữ của giám đốc. Ai nghe mà chẳng ghét chứ

Thanh Hiền tự thấy mình nổi da gà và cảm nhận được hơi hướng của văn học ngôn tình. Cô nghĩ đâu cần phải làm quá thế chứ, chỉ là 1 bài báo thôi mà. Nhưng cô vẫn ngẩng cao đầu của mình, bước đi bên giám đốc mà bàn tay đang siết chặt như thể muốn bóp nghẹt của anh, có vẻ anh rất căng thẳng thì phải. Nhưng bên ngoài vẫn không biểu hiện gì, cô có thể hiểu phần nào vì những tiểu thư phu nhân kia cứ nhìn anh muốn lòi cả mắt ra

Thanh Hiền kéo vạt áo của anh, đưa anh lại với bữa tiệc đường như chỉ có 2 người này. Minh Tuấn quay lại nhìn cô, anh quên mất còn 1 người nữa đáng để anh nương tựa đằng sau. Ánh mắt tin tưởng đầy mạnh mẽ muốn anh hãy can đảm lên, thư ký này luôn ở đây

- Chủ tịch đang ở bên kia, anh có muốn qua nói chuyện không. Tôi thấy người anh bắt đầu vã mồ hôi rồi đây. Cũng hay bên kia lại toàn là bậc nam trưởng - Thanh Hiền chỉ tay bên kia. Minh Tuấn nhìn theo, ánh

mắt sáng lên rồi nhanh chóng nhìn sang cô - yên tâm, tôi sang kia ăn chút đồ rồi qua. Anh cũng biết tôi phải ăn mới có sức chứ

- Được rồi. Cô đi đi - Thanh Hiên cười tươi buông vạt áo anh ra, chạy đến cái nơi chỉ toàn là đồ ăn kia

Thanh Hiên ăn chút cũng không yên. Mặc dù cô đã cố gắng thực nữ lắm rồi nhưng vẫn gieo ít nhiều ánh mắt trên người. Nuốt khan miếng bánh mì vào họng, cô coi như đã nạp 50% năng lượng rồi. Phải ra xem tình hình của anh 1 chút thôi. Thanh Hiên nhẹ nhàng lách người khỏi đám đông. Họ dù ghen ghét chút ít nhưng vẫn không dám làm gì, dù sao cũng là tiệc tùng của giới thượng lưu mà, sao có thể lỡ mãng được

- CÔ ĐIÊN RỒI TIÊU NGHIÊM, BUÔNG THỤY DƯƠNG RA!!! - tiếng gầm thét như dã thú của Minh Tuấn kéo theo bao ánh mắt ngó nhòm theo, hay đúng hơn là tất cả mọi người đều đang nhìn anh. Khác hoàn toàn vẻ kiêu ngạo lạnh lùng lúc này, bây giờ giống con thú xổng chuồng

Nhưng đúng hơn là nhìn lại 2 cô gái dưới trướng anh. Tiêu Nghiêm đang bị siết chặt cánh tay vì Minh Tuấn, còn tay còn lại nắm lấy tóc của Thụy Dương. Nghe lời chửi bới khốc lóc om xòm của đôi bên, phần nào cô cũng đoán ra được vấn đề. Tiêu Nghiêm vì tức giận Minh Tuấn đối xử độc ác với cô nhưng lại hiền lành bên người phụ nữ khác là Thụy Dương. Dù sao Tiêu Nghiêm cũng chỉ là đứa nhóc 20 tuổi đầu, còn bướng bỉnh ăn hơn người ta. Nhưng hành động này thật như mấy đứa đầu đường xó chợ đi đánh ghen, khiến người người khinh rẻ, đặc biệt là ở đây

Nhìn thấy Minh Tuấn đang dần mất kiểm chế, chìm sâu vào bạo lực. Thanh Hiên đứng bất lực, muốn nhanh chóng tìm ra cách nhưng bây giờ anh đang nổi giận, cô lại đang mặc chiếc váy kiêu sa thể này, muốn động thủ không phải là chuyện dễ. Huống hồ cô biết sự nổi giận của anh chỉ được kết thúc khi tai nạn xảy ra

- DỪNG LẠI ĐƯỢC RỒI ĐÓ GIÁM ĐỐC. ANH ĐANG LÀM CHO MỌI NGƯỜI NGHĨ MÌNH LÀ CON THÚ - Thanh Hiên ghì chặt tai anh, không ngừng hét lên, kêu anh bình tĩnh, trở về làm giám đốc lãnh đạo hiền lành thường ngày là được rồi

- ANH.....YÊU CÔ TA HƠN EM SAO? - nhưng cô à Tiêu Nghiêm thật không biết điều, đã hoàn cảnh nào rồi mà còn yêu với chả đương. Ánh mắt Minh Tuấn càng sắc hơn, tay anh càng siết chặt hơn - Á..... - Tiêu Nghiêm la ré không người

- TRƯỞNG MINH TUẤN, ĐỦ RỒI...DỪNG LẠI ĐI!!! - Thanh Hiên ré lên, đồng thời kéo mạnh tay anh ra. Không may, da thịt 2 người lại chạm vào nhau. Lập tức các tế bào thần kinh của anh cho rằng, đây là vật cản làm từ phụ nữ, mau đẩy ra

Không chần chừ, Minh Tuấn đẩy mạnh Thanh Hiên. Cô mất đà, sắp ngã xuống đất rồi, cô lùi lại vài bước, lấy tay không che mặt mình lại. Thanh Hiên ngã xuống ngay cái bàn đầy ly rượu được xếp chồng lên như tiệc cưới, đầu đập vào cạnh bàn, rồi lại đập vào nền đất, tất cả ly đều rơi xuống cạnh cô, vỡ tan tành. Số lượng ly quá nhiều nên cho dù rơi ở khoảng cách xa, Thanh Hiên cũng không tránh khỏi bị thương, ngất xỉu tại chỗ

14. Chương 14: Đình Thiên Mất Kiểm Chế

“Áaaaaaaaaaaaaaaaa.....” tiếng hét thất thanh của 1 vài phụ nữ làm rung động cả căng phòng đáng sợ. 1 thân thể nằm dưới đất, máu me tràn lan từ mặt, tay, nhưng nền đất lại ẩm ướt màu đỏ tươi từ đầu cô chảy xuống. Ông chủ tịch bất động, người run run nhìn con trai rồi nhìn thư ký Hiên. Ông hoảng sợ đến nỗi mọi người tán loạn hết vẫn không tỉnh được

Tiêu Nghiêm và Thụy Dương ngừng la lối, trừng mắt nhìn người dưới đất trần trối. Minh Tuấn đột nhiên cũng ngừng bật, ánh mắt run run từ từ quay đầu lại. Đập vào mắt anh lại là người con gái đó, nhưng sao người cô lại đầy máu như thế. Bàn tay anh nói ra, Tiêu Nghiêm lập tức giật tay lại. Bây giờ trong phòng chỉ còn thư ký Liêm, chủ tịch, Tiêu Nghiêm, Thụy Dương và anh

Minh Tuấn rưng rưng, chậm chậm quỳ xuống cạnh cô. Thanh Hiên mắt nhắm nghiền không động tĩnh làm anh sợ gấp bội phần. Bàn tay anh phút chốc dính đầy máu, màu từ đầu cô, đến mặt cô, đỏ lôm. 1 giọt nước mắt rửa trôi chút máu trên gương mặt thanh thoát của cô, nhưng Thanh Hiên vẫn không mở mắt

- MAU GỌI CẤP CỨU ĐI CHỨ!! - Minh Tuấn gào lên, trừng mắt nhìn thư ký Liêm tay run run cầm điện thoại còn chưa hoàn hồn. Rồi anh buông ánh mắt chết chóc nhìn Tiêu Nghiêm. Tiêu Nghiêm giật bắn người, mồ hôi túa ra ướt đầm trán mặt dù anh chưa mở miệng - Cô ấy mà có chuyện gì? TÔI CẠO ĐẦU CẢ NHÀ CÔ TIÊU NGHIÊM

Chính những người ngoài cuộc cũng hiểu lời nói này, chứng tỏ cô gái trong tay anh quan trọng nhường nào. Thụy Dương cũng chưa từng tưởng tượng tình cảm anh dành cho cô gái kia, lại hơn cô nhiều đến như vậy, hay chẳng đối với anh, Thụy Dương chẳng là cái đinh gì cả. Tiêu Nghiêm như người mất hồn, phút chốc lại bỏ đi mất. Ông chủ tịch nhìn con đau đớn nhưng cũng yên tâm phần nào, anh cuối cùng cũng tìm được thứ quan trọng với mình rồi. Nhìn cái cách anh ôm Thanh Hiên, khốc vì Thanh Hiên, đau đớn vì Thanh Hiên, ông nghĩ sau này anh cũng không thể sống thiếu ai đó được nữa. Thanh Hiên không những làm cho con trai ông xóa bỏ căn bệnh kia, mà còn đem lại cho nó tình cảm thực thụ của 1 con người. Điều đó làm ông vô cùng biết ơn

Xe cấp cứu nhanh chóng vào bệnh viện. Suốt quãng đường đi, anh vẫn nắm chặt tay cô như vậy. Ánh mắt da diết biết lỗi vẫn hướng về cô như vậy. Anh không quan tâm ngày mai cổ đông trừng phạt mình như thế nào, dù anh có nhận hình phạt đi nữa, chỉ cần cô an toàn là đủ, chỉ cần an toàn là đủ rồi. Đàng nào anh cũng phải buông tay để bác sĩ còn cấp cứu

Ngồi chờ hấp hối ở phòng bệnh ngoài anh còn có chủ tịch, thư ký Liêm và Thụy Dương, tuyệt nhiên chẳng thấy mặt con bé Tiêu Nghiêm ở đâu hết, người như chủ tịch cũng thấy khó chịu. Thụy Dương dù sao cũng thấy có 1 phần lỗi trong chuyện này, nhưng cô biết mình chẳng thể an ủi được gì cho anh

Đình Thiên điện thoại cho cô vài cuộc nhưng không được, lại kiên trì 1 chút, cuối cùng cũng có người nhấc máy, nhưng không phải là Thanh Hiên. Đình Thiên lập tức phóng chiếc mô tô trên đường, lòng thấp thỏm không yên. Cô đã hứa....sẽ không bị thương nữa kia mà. Anh đã nói....nếu cô còn bị thương vì cái công việc chả ra gì thế này, anh sẽ bẻ gãy tay chân của gã kia rồi mà. Nhưng điều đó không đồng nghĩa cô cứ phải làm tổn thương chính mình

- Thanh Hiên? - Đình Thiên hốt hải chạy vào, người đầy mồ hôi, ánh mắt lảo liên đảo khắp nơi, dừng lại trên người con trai đầy máu, bất lực cúi đầu ngồi trước phòng cấp cứu. Không cần mất nhiều thời gian, hần ngay lập tức túm lấy cổ áo của anh, gằn lên điên tiết - Anh....lần này cô ấy lại vào bệnh viện vì ai thế? - hần phải kiểm chế lắm mới không lớn tiếng ở bệnh viện

- Là....vì tôi - giọng anh lạc hẳn, dù sao cũng là sự thật....không cần phải che giấu làm gì

- Tên khốn.... - 1 dòng máu nơi khóe miệng của anh rỉ ra. Hần bị thư ký Liêm chặn lại

- Không sao - Minh Tuấn mệt mỏi ngồi dậy, kêu thư ký Liêm đừng xía vào

- Tôi nói trước cho anh biết, đây là lần thứ 2 Thanh Hiên vào viện vì anh. Cô ấy đã hứa, nếu còn có lần thứ 3, cô ấy sẽ lập tức thôi việc. Cô ấy là có chuyện gì, đừng mong có lần tiếp theo - hần trợn mắt nghiền răng

- Thì ra là 2 người hứa với nhau chuyện đó - anh cười khẩy - nhưng tại sao chứ? Cũng chẳng phải quan hệ nam nữ, sao lại quan tâm đến vậy - nụ cười của anh thật đáng sợ

- Tôi....thích Thanh Hiên - Đình Thiên cũng chẳng ngại ngần nói toẹt ra - còn anh....chẳng qua cũng chỉ là tên sếp vô lại không hơn, đáng lí anh không có quyền hỏi tôi câu này đâu

- Vậy sao? - Minh Tuấn cười cười như người điên, anh cười mãi không dứt làm mọi người càng thêm sợ hãi hơn. Đình Thiên không hiểu sao cực dị ứng với điệu cười khốn nạn này của anh, hần túm lấy cổ áo anh xách lên

Đình Thiên buông cổ áo anh xuống khi bác sĩ đi ra

- Thật may bệnh nhân cũng không sao. Nhưng bị thương có chút nặng ở phần đầu, cần ở lại theo dõi vài hôm. Còn vết thương trên mặt cũng chẳng để lại sẹo đâu. Mọi người có thể thăm sau khi bệnh nhân được

- Không cần - Thanh Hiền vẫn còn nghi ngờ lắm - tôi có tay có chân tự ăn được - anh cũng không cần cô nữa. Minh Tuấn biết cô phải có thực mới vực được đạo. Chỉ chăm chú nhìn cô ăn. Thanh Hiền vừa ăn vừa lo lắng, không biết tên này bị gì thế nhỉ? Cái thế giới này, loạn hết rồi

15. Chương 15: Bệnh Anh Đã Khỏi Rồi Sao?

Ăn uống đủ đầy xong rồi. Cô chùi miệng sạch sẽ, ngồi thẳng thớm trước mặt anh. Hân giọng

- Có chuyện gì anh nói đi. Nhìn anh có vẻ có nhiều chuyện cần nói lắm đấy - Thanh Hiền nheo mắt, lời nói ở trước đầu lưỡi rồi lại không nói được thì khó chịu lắm

- Lúc đưa em vào bệnh viện, Đình Thiên....

- Khoan khoan....từ đâu ra cái cách xưng hô khó chịu đó thế. Cái gì mà anh em? - Thanh Hiền ngay lập tức cắt lời anh

- Đình Thiên nổi điên chạy tới bệnh viện xách cổ áo anh lên, nói là nếu em có chuyện gì sẽ lập tức bẻ gãy tay chân anh, rồi còn lần thứ 3 bị thương thì em sẽ thôi việc. Rồi còn nói....cậu ta thích em....

- Gì? - Thanh Hiền nổi hết da gà từ nãy giờ, cái gì mà thích? Đình Thiên thích cô? Có phải sắp có thể chiến thứ n không vậy? Nhưng nghe anh nói có vẻ là thật. Dù sao chuyện đó về nhà tính sau - Còn....vậy còn anh....thế anh sau đó đã nói thế nào?

- Vậy sao? - Minh Tuấn còn diễn lại cái điệu cười rùng rợn đó, làm cô không khỏi nổi gai ốc. Đột nhiên Minh Tuấn ghé lại gần tai cô hơn. Khi khoảng cách cả 2 chỉ còn quay mặt là sẽ chạm môi, anh khẽ nói - mặc dù không thể nói thích cô ấy như cậu, nhưng tôi không đảm bảo sau này mình sẽ không yêu cô ấy - câu nói tuy nhỏ nhưng uy lực thật khủng khiếp

Bằng chứng là ngay lập tức Thanh Hiền sa sầm mặt mày, miệng lắp bắp nhưng chẳng thể nói được gì. Và tất nhiên, đối với hoàn cảnh căng thẳng lúc đó, ngay cả tiếng ruồi muỗi cũng nghe vo ve chứ đừng nói là câu nói của 1 con người

Thụy Dương mấy ngày nay buồn bực trong lòng, cô thật sự đã nghe được câu nói đó. Bây giờ cô chỉ ước mình chưa bao giờ xuất hiện ở đó. Lòng cô....đau như cắt. Lại khóc, nước mắt lại rơi lã chã, Thụy Dương gục xuống thành giường. Bao nhiêu năm sống ở nước ngoài cũng không lạc lõng cô đơn khi vừa về đây chưa được 1 tháng. Thật sự mất rồi....cô đã mất Minh Tuấn rồi....

Đình Thiên từ khi cô tỉnh lại lại hằng ngày đến chăm sóc như người yêu. Làm cho tâm tình Thanh Hiền càng thêm bối rối, không biết nên mở miệng như thế nào. đành ngậm bồ hòn làm ngọt thôi

- Ê hiền pháp, dạo này cô bị sao thế? Cứ im thin thít, đau hả? - vẫn cái giọng bất cần đời hần lo lắng hỏi

- Đình Thiên, anh không thể nghĩ ra cái tên nào hợp lí hơn được sao? - Thanh Hiền chau mày, chỉ vì gọi hần là thiên lôi nên bây giờ lại kêu mình là hiền pháp. Cô thở dài - sếp nói tôi là anh....thích tôi, là hần nói đùa....phải không? - cô giương ánh mắt mong mỏi đáp án không của hần

- Nếu tôi nói phải thì sao? - Minh Tuấn bên ngoài nghe thấy những lời này, nghĩ có lẽ nên để không gian riêng dành cho họ thôi

- Không được. Tôi....chẳng có tí tình cảm gì trên mức bạn bè với anh cả - Thanh Hiền lúng túng nói

- Vậy thì thôi. Dù sao cũng chỉ là cảm giác nhất thời thôi mà - hần đang nói dối, chỉ là đợi sau này....đợi sau này khi tình cảm 2 người có tiến triển hần sẽ tỏ tình, chứ không phải là nghe 1 cách lãng xẹt qua 1 tên rác rưởi

- Biết ngay mà cái tên như anh....thiệt tình.... - Đình Thiên nhét miếng táo vào mồm cô, cho cô khỏi lên tiếng nữa

- Ủa? Cô lại đọc truyện nữa à? Cuốn này tôi thấy đang bán thịnh hành lắm đấy - hần cầm lấy quyển sách trên bàn ngắm nghía - tiêu đề gì mà ngộ ghê

- Là của sếp đó, đừng đụng vô không anh ta lại nổi quạu lên - mặc dù nói vậy nhưng cô biết anh đang chăm chú đọc truyện của mình thì vui lắm

- Cô thích hần hả? - Đình Thiên đột nhiên hỏi xoáy cô

- Gì?...Hả? Tôi....thích hần? - Thanh Hiền lấp bắp vì bị hỏi bất ngờ - Làm gì có chuyện đó. Không có - lảng tránh ánh mắt kinh người của hần, cô quay sang chỗ khác ăn táo

- Vậy sao? - Có thật vậy không Thanh Hiền?

Khi hần hỏi cô thích hần không? Ngay lập tức cô liền nói không. Nhưng khi hỏi đến Minh Tuấn, cô lập tức xuất hiện tia bối rối. Hần không nghĩ mình lại thua 1 tên chỉ biết làm hại phụ nữ. Hần nói chuyện xong thì ra về. Không quên kêu cô giữ gìn sức khỏe

- Anh sao thế? Tôi thích ngồi dưới được không? - Thanh Hiền khó chịu chau mày, trời đã nóng mà cô còn muốn nổi điên với tên này. Tuy nhiên anh chẳng hé miệng nửa lời, chỉ khóa cửa sau thôi, còn cửa trước thì như mở rộng - thích thì chiều - cô đóng dập cửa như muốn nghiền nát chiếc xe

- Em và Đình Thiên có vẻ thân thiết quá nhỉ? Còn sống chung nữa cơ - Minh Tuấn điềm đạm lái xe

- Ai nói? Hàng xóm tôi thôi - Thanh Hiền liếc sang chỗ khác, cuối cùng không chịu được mà quay phắt lại, đối diện với anh - Hình như tôi và anh có nhiều chỗ còn chưa hiểu nhau lắm? Rốt cuộc bệnh tình của anh đến đâu rồi? Không lẽ đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng sao? - cô lo lắng hỏi

- Ổn. Rất ổn là đằng khác - Chẳng mấy chốc đã về công ty - từ nay anh sẽ phụ trách đưa đón em an toàn, không cần cảm ơn - Minh Tuấn tháo dây an toàn, thẳng hướng văn phòng mà đi - Không đi à? - thấy cô vẫn còn bất động trong xe, anh quay lại nghiêng đầu hỏi

Gần 2 tuần trong bệnh viện đối với cô cứ như người ngốc. Cũng chẳng phải là 2 năm, mà sao mọi chuyện cứ thay đổi vùn vụt như thế....cô chẳng tồn tại trong khoảng thời gian này. Mang theo mối thắc mắc, nhưng cô vẫn lèo đèo theo anh đến tận văn phòng. Ánh mắt mơ màng cô ngồi xuống ghế đằng hoàng. Đến khi cửa phòng giám đốc đóng Thanh Hiền vẫn còn mông lung

- Vết thương cháu không sao chứ? - thư ký Liêm liền ào tới hỏi han - nhà bác có mấy cái nhân sâm này bổ lắm, đem về uống này - ông dúi vào tay cô mấy cái hộp

- Cũng...không nghiêm trọng lắm đâu ạ. Bác lớn tuổi nên giữ lại uống thì hơn. Cháu ỏn - Thanh Hiền cười tít mắt

- Thấy người cháu đầy máu, lúc đó chú và chủ tịch run hết cả người, đứng cũng không vững nước - ông nhiệt tình kể lể, dùng tay lau nước mắt xúc động - đúng là tạ ơn trời cháu vẫn còn bình yên mà - ông chấp tay vái trời

- Đương nhiên rồi ạ. Cháu phúc lớn mạng lớn lắm đấy - cô cao giọng

Còn....Minh Tuấn? Cô cũng thắc mắc dạo này anh làm sao thế? Nhưng ngay cả thư ký Liêm cũng không lí giải nổi. Đây có lẽ là vấn đề ảnh hưởng đến sự nóng lên của toàn cầu mà ngay cả các khoa học hàng đầu cũng chẳng giải thích được. Ông nói cô nên hỏi giám đốc đi thì có vẻ hơn. Chẳng lẽ lại hỏi thẳng sao? Đúng rồi, cô là thư ký mà, phải có trách nhiệm với sếp mình là chuyện đương nhiên

Cộc....cộc....Thanh Hiền hé cửa nhìn nhìn, anh đang say sưa đọc hợp đồng quảng cáo. Cô trề trề môi, nhẹ nhàng đi vào phòng, ánh mắt lảo liên như sắp đi trộm đồ người khác. Thấy anh vẫn không ngẩng đầu lên, cô gõ nhẹ lên bàn, gây sự chú ý

- Có gì em nói đi, anh biết là em mà - giọng anh mềm mại hết sức, cô còn tưởng là giọng con gái nữa cơ chứ, mắt lại 1 lần nữa thể hiện sự kinh ngạc của chủ nhân

- Anh....anh.....thôi đừng có làm tôi nổi da gà được không hả? Có gì....có gì muốn nhờ thì nói nhanh đi....đừng....đừng có dùng cái giọng ớn lạnh đó nói chuyện với tôi - Thanh Hiền lấp bắp hoàn thành lời nói

của mình tròn vẹn, đồng thời lui ra sau vài bước. Minh Tuấn ngẩng mặt lên, nhìn cô đăm đúi, chốc chốc lại nghiêng đầu sang trái, rồi sang phải, khóe môi mỉm cười điềm đạm

Lần đầu tiên....lần đầu tiên....cô cảm thấy muốn chạy trốn, chưa bao giờ cô nhận được ánh mắt trù mến đến đáng sợ này.... Thanh Hiền lập tức quay đầu bỏ chạy. Nhưng....vạt áo của cô lại bị 1 lực không hề nhẹ níu lại. Thanh Hiền cố hết sức giật nó ra nhưng sao là lực từ vài ngón tay, làm sao lại mạnh như thế

Cứ như thế cuộc giằng co chẳng cân sức. Cô thì kiên trì rì áo mình ra, còn anh chỉ an nhàn cầm lấy cái vạt áo bé tí. Cuối cùng Thanh Hiền cũng giật ra được áo của mình, nhưng lực kéo mạnh quá, làm cô mất đà suýt ngã. Ngay lập tức 1 bàn tay ấm nóng cầm lấy cánh tay nhỏ giữa không trung của cô. Thanh Hiền đối mặt với lồng ngực đang thấp thỏm trước mặt, ngực anh đập nhanh quá, nhanh như của cô vậy. Nhưng tuyệt nhiên, Thanh Hiền không cảm thấy anh đang đổ mồ hôi hay run chân. Hơn nữa còn rất tự tin

- Không thể để em bị thương nữa....nếu không tên điên kia lại cướp em mất thì làm thế nào - Minh Tuấn kể sát tai cô rõ ràng nói. Lần này người đổ mồ hôi không phải anh mà là cô. Thanh Hiền lại đổ mồ hôi sao?

Ngay lập tức 1 lực dồn mạnh đến từng tế bào trên cánh tay, Thanh Hiền bẻ ngược tay anh ra sau, ép vào tường, đúng tư thế chuẩn của cảnh sát chuyên bắt tội phạm. Minh Tuấn bất ngờ nhưng anh không thể làm gì, cũng chẳng muốn dùng lực mạnh với cô. Thanh Hiền đè sát anh vào bức tường

- Nói đi. Bệnh của anh....hình như đã khỏi rồi thì phải ha. Còn giờ trò lưu manh nữa HẢ? - Thanh Hiền đăm chắc nếu không có cái bệnh kì quái này, anh đã trở thành tay sát gái số 1 rồi

- Á.....không....bệnh anh chưa khỏi đâu. Em.....nhẹ tay chút đi - Minh Tuấn nhăn nhó

- Không? Vậy sao gần tôi, động chạm nhiều thế mà anh tỉnh bơ vậy hả? HẢ? - Thanh Hiền lớn tiếng. Mỗi lần nói “hả” cô lại siết chặt anh vào tường hơn

- Đó là....vì em khác mà....Đã nói là khác rồi mà - Thanh Hiền phất chốc mềm lòng, quên cả phòng bị, lại bị Minh Tuấn hạ gục ngay trong phút chốc nhỏ nhoi đó. Tình thế đổi ngược, lần này cô dựa lưng vào tường, còn anh lại đặt 2 tay lên tường - tình huống này..... - Minh Tuấn nhìn từ đầu tới chân cô - có phải thấy quen không? - lời nói anh vô cùng mỉa mai và chính cô cũng biết nó từ đâu ra

- Anh đọc truyện nhiều quá bị nhiễm rồi phải không? - Thanh Hiền trừng mắt nhìn anh - lập tức thôi ngay đi

- Anh vẫn chưa khỏi bệnh đâu. Cho nên.....hợp đồng của chúng ta đương nhiên có thể tiếp tục - Minh Tuấn cười không thấy mặt trời luôn. Lần đầu tiên cô phát hiện anh có điệu cười tít mắt con nít như vậy

- Ồ..... - ông Tuấn Nam đứng ngẩn ngơ tư thế mờ ám của con trai và thư ký mà thấy xấu hổ

- Chủ tịch.... - Thanh Hiền lập tức đẩy anh ra, cúi đầu chào ông. Cô thật sự mong có cái lỗ để cô chui vào cho nhanh đi, thật là....mất mặt mà. Minh Tuấn vẫn bình thường như căn đường hộp sữa, điềm nhiên ngồi chéo chân trên sofa

- 2 đứa....cứ tiếp tục đi....Ta.... - chủ tịch áp úng định ra ngoài

- Không sao đâu. 2 người cứ ngồi xuống đi, con biết ba có chuyện muốn nói. Và chuyện đó.....Thanh Hiền cũng nên biết, không phải sao? - Thanh Hiền ngạc nhiên nhìn chủ tịch 1 lúc, nhận được cái gật đầu của ông, cô mới từ tốn ngồi xuống

16. Chương 16: Cuối Cùng Cáo Già Cũng Phải Lùi Đuôi

- Con có nghe chuyện của lão Tuấn Kha rồi chứ? - nét mặt chủ tịch thật sự chẳng ổn chút nào, còn có chút thấp thỏm lo âu. Ông biết lần này chuyện rất nghiêm trọng

- Dù sao chuyện cũng đến tai mọi người thôi. Là do con gây ra nên phải nhận lỗi - Minh Tuấn vẫn bình nhiên nói chuyện

- Lần này, không đơn giản vậy đâu. Đâu ai muốn người đứng đầu công ty lại là kẻ bạo cường. Có thể.... con sẽ bị đình chỉ đấy - Thanh Hiên ngồi bên cạnh nghe mà chẳng hiểu chuyện gì, bộ trong lúc cô nằm viện anh đã gây chuyện gì sao? Nhưng cô nghe nói anh luôn ở bệnh viện mà. Nghe cường độ hậu quả có vẻ nghiêm trọng hơn nhiều

- Chủ tịch....bác nói chuyện gì thế? Sao.....con nghe chẳng hiểu chuyện gì? - chủ tịch này giờ mãi nói chuyện nên không để ý đến cô. Bây giờ mới tỏ vẻ lo lắng

- Thư ký Hiên, cháu không sao chứ? Sao cháu....có khó chịu chỗ nào không? - 1 loạt câu hỏi dồn dập làm cô lắp bắp chẳng kịp nghe nổi

- À.....vâng cháu vẫn ổn. Ngược lại cháu thấy bây giờ người kì lạ mới là con trai bác đấy - Thanh Hiên liếc anh bằng nửa con mắt - à mà mới này chủ tịch nói chuyện gì mà nghiêm trọng thế ạ?

- Hầy..... còn chuyện gì nữa, là chuyện cách đây 2 tuần cháu nằm trong vũng máu, làm ai nấy đều hoảng sợ. Lời đồn khó tránh lan truyền, rất nhiều bài báo viết, dựa trên lời kể mọi người nhưng.....cũng may là không có hình ảnh. Đến tận hôm nay cuộc họp mới diễn ra. Sở dĩ là vì Minh Tuấn đi làm lại..... với cả cháu cũng khỏe rồi. Đáng lẽ....công ty còn phải đền bù thiệt hại cho cháu nữa.....

- Không....không ạ. Chủ tịch thấy cháu vẫn không sao mà. Đền bù gì chứ - Thanh Hiên xuề xòa

- Dù sao. Cuộc họp chiều nay là không thể tránh khỏi - Minh Tuấn vẫn giữ vẻ bình thường. Còn làm cô cảm thấy có chút ngạc nhiên, thật sự là đang miễn cưỡng....hay đang giấu tâm trạng đây?

Chủ tịch đi về. Căn phòng lại trở về vẻ im ắng. Không ai thốt một lời. Thanh Hiên đang vận dụng chất xám nhà văn của mình, phải tìm cách giải nguy cho anh, miệng lưỡi lão phó cô chưa được thỉnh giáo bao giờ. Cũng không biết có phải là dạng dễ xoi không để mà chuẩn bị lời lẽ. Còn Minh Tuấn đang nghĩ, rốt cuộc là cô đang nghĩ gì. Tại sao thỉnh thoảng lại chau mày, miệng lẩm bầm, hành động lại vô cùng khó hiểu.

Ngón tay cô di di thành đường tròn trên miệng ly, hết vòng tròn này đến vòng tròn khác mà vẫn không có dấu hiệu dừng lại

Ngón tay thanh thoát của cô chạm nhẹ lên thành ly, cảm nhận sự ẩm ướt của nó. Rồi đôi mắt cô hướng lên nhìn anh, Thanh Hiên giật mình, phát hiện tên này chẳng biết ngại ngùng là gì

- Nhìn....nhìn gì? - ánh mắt cô bối rối nhìn sang hướng khác

- Nhìn em - Minh Tuấn chống cằm nhìn chòng chọc cô

- Tôi thấy hình như anh có chút nhầm lẫn thì phải - Thanh Hiên cũng chống cằm nhìn anh - Anh đang nhầm lẫn giữa tình bạn và tình yêu

- Anh đâu có nói yêu em - Minh Tuấn ngây ngô mở miệng

- Cho dù là vậy. Tôi nghĩ mình cũng nên nói cho anh biết để tránh hiểu lầm. Anh.....bây giờ đang ở trong trạng thái vô cùng bất an. Vì thiếu thốn phụ nữ quá nhiều, nên anh mới nhầm lẫn, thật ra anh chỉ xem tôi là bạn tâm sự thôi. Nếu cần, tôi sẽ chân thành tâm sự trò chuyện cùng anh

- Cứ cho là em nói như vậy. Nhưng.....em vẫn tốt hơn những người phụ nữ khác - Minh Tuấn chau mày - rốt cuộc tình yêu là gì chứ? Lại khiến người khác nhầm lẫn

- Tình yêu....theo góc độ văn học, nó được miêu tả là hỗn tạp những hành động nổi loạn của cơ thể như tim đập chân run, ăn nói lắp bắp, tỏ ra ôn nhu hiền dịu với người kia, vân vân và vân vân. Còn tình bạn đương nhiên có thể đi chơi nói chuyện thoải mái bình thường, có thể vui vẻ bá cổ nhau nhưng tuyệt đối không bao giờ nghĩ tới giấy đăng kí kết hôn - Thanh Hiên chậm chậm đọc như đã thuộc lòng

- Anh đang hỏi em mà, đâu phải hỏi nhà văn

- Đối với tôi, tình yêu là thứ bệnh cần tránh xa. Ý tôi là....làm sao người ta có thể chắc chắn mình chỉ yêu mỗi người đó. Lỡ như có 1 người tính tình cũng y hệt, có khi mạnh mẽ hơn nhiều, có khi nếu gặp người đó, ta lại thay đổi ý định cũng nên. Vậy sao người ta cứ nói tình yêu vĩ đại đủ các kiểu, chỉ là nói ngoài miệng thôi

- Dù sao anh cũng chẳng biết gì nhiều về cái này nên em có thể nói đúng. Có thể.....anh chỉ xem em là bạn tâm giao - Minh Tuấn gật đầu, cảm xúc trong mình, anh đã có thể đặt tên cho nó là tình bạn rồi. Vậy mà anh cứ như đứa trẻ chẳng biết gì. Nghe Đình Thiên nói thích lại liền nghĩ mình yêu người ta. Hình như cái bản tính hơn thua đang trỗi dậy trong anh lúc đó

- Đúng chứ. Tôi đoán, có vẻ bệnh tình của anh đang chuyển biến rất tốt là đằng khác - Thanh Hiền mừng hết lớn vì cuối cùng cũng giải quyết được vấn đề - anh có lẽ nên đi gặp phụ nữ thì hơn

- Không. Tuyệt đối không - đụng đến vấn đề nhạy cảm là anh lại rối hết cả lên

- Ý tôi không phải vậy? Anh nên gặp gỡ có chọn lựa. Tôi đã suy nghĩ kĩ lắm rồi. Nghe anh kể như vậy, có vẻ như anh chỉ ghét những loại mang guốc cao, trang điểm lòe loẹt, ăn mặc hoa lá cành, xịt nước hoa bậy bạ thôi. Còn những thiếu nữ dịu dàng như Thụy Dương, không hẳn anh cũng ghét

- Cũng có chút lí. Chỉ cần ngửi thấy mùi hương phụ nữ, anh lại không chịu được

- Bingo! Vậy thì đúng rồi. Chuyện gặp mặt, anh cứ giao cho tôi. Chủ tịch có hẳn danh sách dài số điện thoại và lí lịch các cô đấy - Thanh Hiền vỗ ngực tuyên thệ

- Ừm....Ồ.... - Minh Tuấn bật cười, nói chuyện với cô cũng thật vui đến vậy. Thì ra người ta vẫn thường đề cao tình bạn là vì thế. Vì trước anh chưa từng có 1 người chịu lắng nghe tâm sự của anh nên mới sinh ra cảm giác cô đơn đến nỗi....ngay cả những tình cảm thông thường cũng không thể định nghĩa nổi

Cả 2 cứ thế nói chuyện luyên thuyên đến quên cả làm việc. Đến trưa lại kêu cơm hộp lên phòng ăn, lại vừa ăn vừa nói chuyện. Lần này anh lại lần sang hứng thú với tác phẩm của cô

- Ý em nói Đặng Minh là lấy cảm hứng từ ông chủ quán kem của mình làm lúc trước sao? - Minh Tuấn vẫn không ngừng quay cuồng trong cuốn tiểu thuyết ngày xưa mình cho là nhầm nhứ kia

- Đúng vậy. Vì thử nghiệm qua rất nhiều công việc, gặp không ít nhân vật có tính cách mới lạ ngoài đời thực, đương nhiên phải khai thác 1 chút rồi. Chỉ cần gặp 1 người nổi trội nào đó, tôi lại nghĩ ngay tới nhân vật của mình - Thanh Hiền say sưa nói về đam mê của mình - cho nên..... tôi chẳng bao giờ gặp được chàng đam mê nào, cũng chẳng hứng thú với tiểu thuyết ngôn tình mơ mộng mặc dù thu hút độc giả nhưng lại chẳng thực tế, đương nhiên chuyện đó chẳng tốt đẹp gì. Cho nên.....truyện của tôi có thể nói vô cùng đời thực nhưng không hề buồn nhạt mà rất lãng mạn đấy nhá

- Cô không thích yêu nhưng lại thích viết về truyện tình yêu. Làm sao có thể biết tường tận cảm giác của nhân vật mà mình nói đến mặc dù chưa từng yêu chứ?

- Cái đó, chỉ cần miêu tả kĩ nội tâm 1 chút, thêm chút đường ngôn từ gợi tình là ngay lập tức gợi cảm xúc cho người đọc ấy mà. Vả lại....tôi vô cùng tự tin tài năng thiên bẩm của mình. Hơn nữa tôi cũng tham khảo nhiều người chứ bộ - Thanh Hiền thao thao bất tuyệt, vậy mà Minh Tuấn gật đầu như bồ cũi, có vẻ tin răm rắp

- Đúng là nhà văn có khác, ăn nói cũng rất sành sỏi

Thư ký Liêm vài phút sau đó lại thông báo cuộc họp. Minh Tuấn chấm dứt nói chuyện, hít thở sâu hết mức. Lấy lại tinh thần mặc dù anh chẳng lo gì hết

- Yên tâm. Thư ký này đi với anh - Thanh Hiền vỗ vai cổ vũ anh - cho dù tôi có là thư ký dỏm, anh cũng đừng trách tôi mồm miệng không kiểm soát được nha

Minh Tuấn thấy lời nói ngô nghê như có như không của cô thì mất cả hứng. Anh sửa lại vạt áo, đôi chân thẳng tắp nhanh chóng bước đến phòng họp. Thanh Hiền cũng theo gót anh, làm bộ mặt chuyên nghiệp nhưng tim thì muốn nổ tung. Thư ký Liêm đẩy cửa cho anh bước vào. Phút chốc tất cả ánh mắt lại đổ dồn về 1 phía nhân vật luôn là tâm điểm của công chúng kia, Minh Tuấn từ tốn chào rồi ngồi xuống ghế trống

Nhân vật đi đằng sau cũng thu hút sự chú ý không kém cạnh. Xem ra tình hình cô vẫn ổn trước mặt thiên hạ. Thanh Hiền cũng ngồi bên ghế chờ xếp thành dãy bên cạnh, cách 1 khoảng so với bàn họp, nơi chỉ dành riêng cho thư ký. Tiếng bàn tán xôn xao làm cô không ngừng tự trấn an mình. Hôm nay cô là nhân vật cũng không hẳn gọi là bên lề, hít thở sâu....hít thở sâu. Cuộc họp bắt đầu dưới sự chủ trì của ông Tuấn Kha

- Alo? - Thanh Hiên nhận được cuộc gọi từ sim 2, thắc mắc không ngừng trỗi dậy, cô đứng dậy ra ngoài ngay khi cuộc họp vừa bắt đầu

Thì ra là đạo diễn. Nghe giọng điệu ông ta có vẻ mừng đến phát khóc đấy nhỉ. Thanh Hiên chỉ cười nhẹ, cố gắng nói chuyện dịu dàng với fan ruột. Vị đạo diễn có vẻ rất tâm huyết đối với bộ phim. Ông ta còn thao thao bất tuyệt về những suy nghĩ của mình trong truyện, rồi hết lời khen ngợi cô như vậy, rất mong 1 lần được hợp tác chung như thế này. Thanh Hiên cũng vui vẻ hẹn ông ở 1 quán cafe 8h tối nay. Còn cẩn thận đưa địa chỉ nữa

- Rốt cuộc cậu cũng thừa nhận chuyện làm của mình rồi sao? Tôi nghĩ chúng ta nên đình chỉ giám đốc Trương Minh Tuấn - sự thật khốc liệt đem lại cái kết như dự đoán nhưng cũng không làm anh khỏi sự hành hạ của hoài bão

- Các vị cổ đông có thể nể tình hợp đồng với Châu Nhu mà bỏ qua lần này cho giám đốc không? Phạt gì cũng được, cũng không cần phải đình chỉ công tác - chủ tịch cố gắng nói vài lời nâng đỡ. Dù sao ai cũng nể mặt ông

- Chủ tịch, anh đang nói đỡ cho con trai sao? Đừng để tình cảm và công việc xen lẫn vào nhau. Dù sao ông cũng thường nói với nhân viên mình như vậy mà. Hay chẳng mình đang lún sâu vào vũng bùn - ông Tuấn Kha bây giờ như hổ thêm cánh, 1 bước lên mây, thực hiện được tham vọng bấy lâu này

- Phó giám đốc, sao ông lại ăn nói thiếu lễ phép với bề trên như vậy? - Thanh Hiên cuối cùng chịu không nổi mới lên tiếng, nhân lúc cô ra ngoài trò chuyện đôi chút mà tất cả mọi người đã núp sau cái bóng do lão phó tự tạo ra sao? Đã nói là đừng thách thức sự nhẫn nhịn của nhà văn mà

17. Chương 17: Đừng Có Thách Thức Nhà Văn Chữ

- Con có nghe chuyện của lão Tuấn Kha rồi chứ? - nét mặt chủ tịch thật sự chẳng ổn chút nào, còn có chút thấp thỏm lo âu. Ông biết lần này chuyện rất nghiêm trọng

- Dù sao chuyện cũng đến tai mọi người thôi. Là do con gây ra nên phải nhận lỗi - Minh Tuấn vẫn bình nhiên nói chuyện

- Lần này, không đơn giản vậy đâu. Đâu ai muốn người đứng đầu công ty lại là kẻ bạo cường. Có thể.... con sẽ bị đình chỉ đây - Thanh Hiên ngồi bên cạnh nghe mà chẳng hiểu chuyện gì, bộ trong lúc cô nằm viện anh đã gây chuyện gì sao? Nhưng cô nghe nói anh luôn ở bệnh viện mà. Nghe cường độ hậu quả có vẻ nghiêm trọng hơn nhiều

- Chủ tịch....bác nói chuyện gì thế? Sao.....con nghe chẳng hiểu chuyện gì? - chủ tịch này giờ mãi nói chuyện nên không để ý đến cô. Bây giờ mới tỏ vẻ lo lắng

- Thư ký Hiên, cháu không sao chứ? Sao cháu....có khó chịu chỗ nào không? - 1 loạt câu hỏi dồn dập làm cô lấp bắp chẳng kịp nghe nổi

- À.....vâng cháu vẫn ổn. Ngược lại cháu thấy bây giờ người kì lạ mới là con trai bác đây - Thanh Hiên liếc anh bằng nửa con mắt - à mà mới này chủ tịch nói chuyện gì mà nghiêm trọng thế ạ?

- Hầy.... còn chuyện gì nữa, là chuyện cách đây 2 tuần cháu nằm trong vũng máu, làm ai nấy đều hoảng sợ. Lời đồn khó tránh lan truyền, rất nhiều bài báo viết, dựa trên lời kể mọi người nhưng.....cũng may là không có hình ảnh. Đến tận hôm nay cuộc họp mới diễn ra. Sở dĩ là vì Minh Tuấn đi làm lại..... với cả cháu cũng khỏe rồi. Đáng lẽ....công ty còn phải đền bù thiệt hại cho cháu nữa.....

- Không....không ạ. Chủ tịch thấy cháu vẫn không sao mà. Đền bù gì chứ - Thanh Hiên xuề xòa

- Dù sao. Cuộc họp chiều nay là không thể tránh khỏi - Minh Tuấn vẫn giữ vẻ bình thường. Còn làm cô cảm thấy có chút ngạc nhiên, thật sự là đang miễn cưỡng....hay đang giấu tâm trạng đây?

Chủ tịch đi về. Căn phòng lại trở về vẻ im ắng. Không ai thó thê 1 lời. Thanh Hiên đang vận dụng chất xám nhà văn của mình, phải tìm cách giải nguy cho anh, miệng lưỡi lão phó cô chưa được thỉnh giáo bao giờ. Cũng không biết có phải là dạng dễ xơi không dễ mà chuẩn bị lời lẽ. Còn Minh Tuấn đang nghĩ, rốt cuộc là cô đang nghĩ gì. Tại sao thỉnh thoảng lại chau mày, miệng lẩm bầm, hành động lại vô cùng khó hiểu.

Ngón tay cô di đi thành đường tròn trên miệng ly, hết vòng tròn này đến vòng tròn khác mà vẫn không có dấu hiệu dừng lại

Ngón tay thanh thoát của cô chạm nhẹ lên thành ly, cảm nhận sự ẩm ướt của nó. Rồi đôi mắt cô hướng lên nhìn anh, Thanh Hiên giật mình, phát hiện tên này chẳng biết ngại ngùng là gì

- Nhìn....nhìn gì? - ánh mắt cô bối rối nhìn sang hướng khác

- Nhìn em - Minh Tuấn chống cằm nhìn chòng chọc cô

- Tôi thấy hình như anh có chút nhảm lẫn thì phải - Thanh Hiên cũng chống cằm nhìn anh - Anh đang nhảm lẫn giữa tình bạn và tình yêu

- Anh đâu có nói yêu em - Minh Tuấn ngậy ngô mở miệng

- Cho dù là vậy. Tôi nghĩ mình cũng nên nói cho anh biết để tránh hiểu lầm. Anh.....bây giờ đang ở trong trạng thái vô cùng bất an. Vì thiếu thốn phụ nữ quá nhiều, nên anh mới nhảm lẫn, thật ra anh chỉ xem tôi là bạn tâm sự thôi. Nếu cần, tôi sẽ chân thành tâm sự trò chuyện cùng anh

- Cứ cho là em nói như vậy. Nhưng....em vẫn tốt hơn những người phụ nữ khác - Minh Tuấn chau mày - rốt cuộc tình yêu là gì chứ? Lại khiến người khác nhảm lẫn

- Tình yêu....theo góc độ văn học, nó được miêu tả là hỗn tạp những hành động nổi loạn của cơ thể như tim đập chân run, ăn nói lấp bắp, tỏ ra ôn nhu hiền diệu với người kia, vân vân và vân vân. Còn tình bạn đương nhiên có thể đi chơi nói chuyện thoải mái bình thường, có thể vui vẻ bá cổ nhau nhưng tuyệt đối không bao giờ nghĩ tới giấy đăng kí kết hôn - Thanh Hiên chậm chậm đọc như đã thuộc lòng

- Anh đang hỏi em mà, đâu phải hỏi nhà văn

- Đối với tôi, tình yêu là thứ bệnh cần tránh xa. Ý tôi là....làm sao người ta có thể chắc chắn mình chỉ yêu mỗi người đó. Lỡ như có 1 người tính tình cũng y hệt, có khi mạnh mẽ hơn nhiều, có khi nếu gặp người đó, ta lại thay đổi ý định cũng nên. Vậy sao người ta cứ nói tình yêu vĩ đại đủ các kiểu, chỉ là nói ngoài miệng thôi

- Dù sao anh cũng chẳng biết gì nhiều về cái này nên em có thể nói đúng. Có thể.....anh chỉ xem em là bạn tâm giao - Minh Tuấn gật đầu, cảm xúc trong mình, anh đã có thể đặt tên cho nó là tình bạn rồi. Vậy mà anh cứ như đứa trẻ chẳng biết gì. Nghe Đình Thiên nói thích lại liền nghĩ mình yêu người ta. Hình như cái bản tính hơn thua đang trỗi dậy trong anh lúc đó

- Đúng chứ. Tôi đoán, có vẻ bệnh tình của anh đang chuyển biến rất tốt là đằng khác - Thanh Hiên mừng hết lớn vì cuối cùng cũng giải quyết được vấn đề - anh có lẽ nên đi gặp phụ nữ thì hơn

- Không. Tuyệt đối không - đụng đến vấn đề nhạy cảm là anh lại rối hết cả lên

- Ý tôi không phải vậy? Anh nên gặp gỡ có chọn lựa. Tôi đã suy nghĩ kĩ lắm rồi. Nghe anh kể như vậy, có vẻ như anh chỉ ghét những loại mang guốc cao, trang điểm lòe loẹt, ăn mặc hoa lá cành, xịt nước hoa bậy bạ thôi. Còn những thiếu nữ dịu dàng như Thụy Dương, không hẳn anh cũng ghét

- Cũng có chút lí. Chỉ cần ngửi thấy mùi hương phụ nữ, anh lại không chịu được

- Bingo! Vậy thì đúng rồi. Chuyện gặp mặt, anh cứ giao cho tôi. Chủ tịch có hẳn danh sách dài số điện thoại và lí lịch các cô đây - Thanh Hiên vỗ ngực tuyên thệ

- Ừm....Ồ.... - Minh Tuấn bật cười, nói chuyện với cô cũng thật vui đến vậy. Thì ra người ta vẫn thường đề cao tình bạn là vì thế. Vì trước anh chưa từng có 1 người chịu lắng nghe tâm sự của anh nên mới sinh ra cảm giác cô đơn đến nỗi....ngay cả những tình cảm thông thường cũng không thể định nghĩa nổi

Cả 2 cứ thế nói chuyện luyên thuyên đến quên cả làm việc. Đến trưa lại kêu cơm hộp lên phòng ăn, lại vừa ăn vừa nói chuyện. Lần này anh lại lần sang hứng thú với tác phẩm của cô

- Ý em nói Đăng Minh là lấy cảm hứng từ ông chủ quán kem của mình làm lúc trước sao? - Minh Tuấn vẫn không ngừng quay cuồng trong cuốn tiểu thuyết ngày xưa mình cho là nhảm nhí kia

- Đúng vậy. Vì thử nghiệm qua rất nhiều công việc, gặp không ít nhân vật có tính cách mới lạ ngoài đời thực, đương nhiên phải khai thác 1 chút rồi. Chỉ cần gặp 1 người nổi trội nào đó, tôi lại nghĩ ngay tới nhân vật của mình - Thanh Hiên say sưa nói về đam mê của mình - cho nên..... tôi chẳng bao giờ gặp được chàng đam mê nào, cũng chẳng hứng thú với tiểu thuyết ngôn tình mơ mộng mặc dù thu hút độc giả nhưng lại chẳng thực tế, đương nhiên chuyện đó chẳng tốt đẹp gì. Cho nên.....truyện của tôi có thể nói vô cùng đời thực nhưng không hề buồn nhạt mà rất lãng mạn đấy nhé

- Cô không thích yêu nhưng lại thích viết về truyện tình yêu. Làm sao có thể biết tường tận cảm giác của nhân vật mà mình nói đến mặc dù chưa từng yêu chứ?

- Cái đó, chỉ cần miêu tả kĩ nội tâm 1 chút, thêm chút đường ngôn từ gợi tình là ngay lập tức gợi cảm xúc cho người đọc ấy mà. Vả lại....tôi vô cùng tự tin tài năng thiên bẩm của mình. Hơn nữa tôi cũng tham khảo nhiều người chứ bộ - Thanh Hiên thao thao bất tuyệt, vậy mà Minh Tuấn gật đầu như bồ cũi, có vẻ tin răm rắp

- Đúng là nhà văn có khác, ăn nói cũng rất sành sỏi

Thư ký Liêm vài phút sau đó lại thông báo cuộc họp. Minh Tuấn chấm dứt nói chuyện, hít thở sâu hết mức. Lấy lại tinh thần mặc dù anh chẳng lo gì hết

- Yên tâm. Thư ký này đi với anh - Thanh Hiên vỗ vai cổ vũ anh - cho dù tôi có là thư ký dỏm, anh cũng đừng trách tôi mồm miệng không kiểm soát được nha

Minh Tuấn thấy lời nói ngô nghê như có như không của cô thì mất cả hứng. Anh sửa lại vạt áo, đôi chân thẳng tắp nhanh chóng bước đến phòng họp. Thanh Hiên cũng theo gót anh, làm bộ mặt chuyên nghiệp nhưng tim thì muốn nổ tung. Thư ký Liêm đẩy cửa cho anh bước vào. Phút chốc tất cả ánh mắt lại đổ dồn về 1 phía nhân vật luôn là tâm điểm của công chúng kia, Minh Tuấn từ tốn chào rồi ngồi xuống ghế trống

Nhân vật đi đằng sau cũng thu hút sự chú ý không kém cạnh. Xem ra tình hình cô vẫn ổn trước mặt thiên hạ. Thanh Hiên cũng ngồi bên ghế chờ xếp thành dãy bên cạnh, cách 1 khoảng so với bàn họp, nơi chỉ dành riêng cho thư ký. Tiếng bàn tán xôn xao làm cô không ngừng tự trấn an mình. Hôm nay cô là nhân vật cũng không hẳn gọi là bên lề, hít thở sâu....hít thở sâu. Cuộc họp bắt đầu dưới sự chủ trì của ông Tuấn Kha

- Alo? - Thanh Hiên nhận được cuộc gọi từ sim 2, thắc mắc không ngừng trỗi dậy, cô đứng dậy ra ngoài ngay khi cuộc họp vừa bắt đầu

Thì ra là đạo diễn. Nghe giọng điệu ông ta có vẻ mừng đến phát khóc đấy nhỉ. Thanh Hiên chỉ cười nhẹ, cố gắng nói chuyện dịu dàng với fan ruột. Vị đạo diễn có vẻ rất tâm huyết đối với bộ phim. Ông ta còn thao thao bất tuyệt về những suy nghĩ của mình trong truyện, rồi hết lời khen ngợi cô như vậy, rất mong 1 lần được hợp tác chung như thế này. Thanh Hiên cũng vui vẻ hẹn ông ở 1 quán cafe 8h tối nay. Còn cẩn thận đưa địa chỉ nữa

- Rốt cuộc cậu cũng thừa nhận chuyện làm của mình rồi sao? Tôi nghĩ chúng ta nên đình chỉ giám đốc Trương Minh Tuấn - sự thật khốc liệt đem lại cái kết như dự đoán nhưng cũng không làm anh khỏi sự hành hạ của hoài bão

- Các vị cổ đông có thể nể tình hợp đồng với Châu Nhu mà bỏ qua lần này cho giám đốc không? Phạt gì cũng được, cũng không cần phải đình chỉ công tác - chủ tịch cố gắng nói vài lời nâng đỡ. Dù sao ai cũng nể mặt ông

- Chủ tịch, anh đang nói đỡ cho con trai sao? Đừng để tình cảm và công việc xen lẫn vào nhau. Dù sao ông cũng thường nói với nhân viên mình như vậy mà. Hay chẳng mình đang lún sâu vào vũng bùn - ông Tuấn Kha bây giờ như hổ thêm cánh, 1 bước lên mây, thực hiện được tham vọng bấy lâu này

- Phó giám đốc, sao ông lại ăn nói thiếu lễ phép với bề trên như vậy? - Thanh Hiền cuối cùng chịu không nổi mới lên tiếng, nhân lúc cô ra ngoài trò chuyện đôi chút mà tất cả mọi người đã núp sau cái bóng do lão phó tự tạo ra sao? Đã nói là đừng thách thức sự nhẫn nhịn của nhà văn mà

18. Chương 18: Tuổi Nổi Loạn Hết Hạn

Thanh Hiền mới sáng sớm, chưa tỉnh ngủ đã thấy người nhìn con xe quen thuộc đỗ ở đầu hẻm. Cô nghiêng nghiêng đầu nhòm theo cửa kính không đen thui. Minh Tuấn kéo cửa xuống, lộ ra gương mặt điển trai đầy sức sống của mình. Tự nhiên hôm nay nhìn anh khác lạ thường

- Anh bị sao vậy? - Thanh Hiền e dè nhìn anh, rồi chần chừ ngồi lên xe - tôi tưởng anh nói giỡn vụ đưa đón

- Nó vốn chỉ là nói giỡn.....cho tới cuộc họp ngày hôm qua. Ba nói em đã thể hiện tốt quá mức vai trò của 1 thư ký bình thường....cho nên ông nói sáng nào cũng sẽ nhắc anh đón em - Minh Tuấn “từ tốn” truyền đạt lại lời chủ tịch

- Ồ..... - Thanh Hiền ngoan ngoãn gật đầu - vậy sao? Vậy để tôi nói với chủ tịch, sau này cũng không cần phiền anh nữa

- Nhà văn, nói anh nghe phụ nữ và con gái có gì khác nhau? - Thanh Hiền cũng chẳng lạ lắm gì câu hỏi này của anh. 1 người thiếu kinh nghiệm thực tế trầm trọng như anh cũng không tránh khỏi hỏi những câu lằng xẹt

- Có người phân biệt phụ nữ là người đã có chồng, tức là người đã không còn cái thứ đáng quý nhất của đời con gái, cái thứ đáng quý nhất chắc anh học giáo dục giới tính người ta cũng đề cập rồi chứ, còn con gái là đương nhiên còn độc thân và trong trắng, như tôi vậy - cô tranh thủ tự sướng 1 chút - còn có người nói “người phụ nữ của tôi” ý nói cô ấy từ khi là thiếu nữ đến khi đi làm lập gia đình cũng chỉ có 1 người yêu thôi cũng là chồng tương lai. Nói tóm lại là có nhiều cách nói - cuối cùng cô chốt lại 1 cái gật đầu sau khi nói năng lung tung xàm

Những câu chuyện không đầu không kết kéo dài suốt quãng đường đến công ty. Anh phát hiện cô vốn là 1 người nói nhiều vô tận. Nhưng có vẻ cái gì cũng thông thạo, như cuốn từ điển di động. Làm 1 nhà văn đối với cô là cả 1 quá trình nghiên cứu và trải nghiệm cuộc đời. Ví dụ muốn hiểu suy nghĩ của người khiếm thị, cô đã tự lấy khăn bịt mắt mình, rồi lạng quạng đi trong đến mức chân gần như sưng hết lên vì vấp ngã nhiều, hơn nữa sự hành hạ cấp trên, sự ngược đãi của người dân, không thể loại nào là cô không nắm rõ tâm lí

Kể ra kiểu người như anh cũng hiếm đấy. Nói ít tiếp xúc phụ nữ mà thứ gì anh ta cũng biết, có lẽ không được ra ngoài thế giới kia nhiều nhưng anh được học nghe những lời nói khô khan từ môn giáo dục giới tính của người thầy. Mỗi người có 1 cái nhìn khác nhau về thế giới, sao có thể nhồi nhét suy nghĩ của mình vào suy nghĩ của người khác được chứ. Quá vô lí mà

Thanh Hiền lẩm bẩm trong miệng vài câu thoại rồi nhanh chóng đánh đánh trên lap. Nhìn cô như thư ký thực thụ vậy, đến nỗi Minh Tuấn đang dứt tay vào túi quần dựa vào cửa đã nhìn cô rất lâu nhưng vẫn không có động tĩnh gì. Anh liếc qua nhìn thư ký Liêm thì chỉ thấy cái nhún vai của ông. Trước bàn cô còn đề chữ “Cấm làm phiền” màu đỏ chói như để người khác chú ý trước khi muốn bắt chuyện với cô. Thanh Hiền “kí sinh” trong DM cũng lâu rồi, chuyện cần moi cũng đã moi được rồi. Cô muốn luyện lại bàn tay mình 1 chút. Đã 1 năm sau “Tại ngã tư đó, anh gặp em” phát hành, Thanh Hiền chỉ ăn chơi nhàn nhạ, ngày ngày lên mạng và xem báo để nghe người ta bình phẩm về mình thôi

Tính ra chuyện của giới showbiz cũng thú vị lắm đấy, như vậy mới đủ sức hút đối với cô chứ. Những mảnh đời khó khăn đến những mảnh tình chết đi sống lại không khỏi cảm động mà cô dàn dựng 1 đồng trong đầu, đơn giản chỉ dựa trên những kí ức buồn cười của mọi người kể lại. Minh Tuấn đã đứng đó 15 phút rồi, anh bắt đầu chau mày nhìn thư ký Liêm. Ông nhìn đồng hồ rồi nói khề với anh

- Đã 2 tiếng rồi..... - khẩu hình miệng của thư ký Liêm thật là đa dạng, mần mò mãi anh mới hiểu được câu chỉ gồm vài tiếng từ ông

Rắc.....rắc..... Tiếng bẻ tay, bẻ cổ, vươn vai báo hiệu kết thúc quá trình ngủ đông của thư ký Liêm. Cô ngây ngô nhìn 2 người kia, ánh mắt khó hiểu nhìn cô. Thanh Hiên kéo 2 khoe môi lên, mắt híp lại

- Sếp tìm tôi có chuyện gì thể? - cô chớp mắt nhìn anh

- Anh phải đưa em về mà, quên rồi à? - anh đi đến nói với cô, mỉm cười đi trước

- Ồ.... - thanh Hiên thu dọn đồ đạc cũng nhanh chóng chạy theo - cháu về trước nhé thư ký Liêm - cô vẫy vẫy tay chào ông, vọt lẹ cho kịp người kia

Thanh Hiên lên xe ngồi, cô nghiêng người theo điệu nhạc mà cô hát nhảm. Gió thổi bay mái tóc cam vàng nhiều ơi là nhiều của cô, may mà nó cột lại nếu không chắn hết tầm nhìn của anh mất. Ánh đèn nhấp nháy trên đường vụt qua, để lại thứ ánh sáng trong mắt cô. Thanh Hiên đưa mặt mình ra, cọ sát với làn gió mát lạnh ngoài kia, có lẽ trời sắp mưa. Trời nãy mà ăn lẩu là ngon phải biết

- Xuống đi - tiếng lạch cạch tháo dây an toàn của anh giật cô ra khỏi cơn mơ. Thanh Hiên nhìn qua nhìn lại cũng không thấy khu này gần với nhà của mình

- Anh vào đây làm gì? - Thanh Hiên mở to mắt nhìn quán lẩu ngày trước mình hay đi ăn - anh cũng hay ăn quán này sao?

- Em rành quán này mà, kêu món lẩu nào ngon nhất ấy - Minh Tuấn cười tươi nhìn cô, nụ cười tuấn tú lần đầu cô được chiêm ngưỡng, Thanh Hiên chút nữa quên là mình đang nhìn người ta ngẩn ngơ. Vội ho khan, cô cúi đầu kêu 1 lẩu hải sản

Không khí trong quán náo nhiệt hẳn lên, ai cũng nói chuyện rôm rả. Nhưng sao....cái bàn cô hình như trông hơi kì kì. Thì cũng 2 người chứ ít gì, vậy mà chẳng tìm được câu chuyện nào phù hợp để nói trong hoàn cảnh này. Thực ra bình thường cô cũng hay gọi chuyện gì bản chất nói nhiều của mình nhưng bây giờ....miệng cô như có bã kẹo cao su dính 2 môi lại với nhau, mở miệng không được. Chắc do bị,....sốc sắc đẹp. Ai biết anh đột nhiên cười kiểu....đẹp trai ấy làm chi

- Sao hôm nay em im lặng thế? - anh đưa ánh mắt lo lắng hỏi, có phải cô đang không khỏe, hay là không thoải mái khi đi với anh. Nhưng sếp đâu biết, cô thư ký bù nhìn này lại đang ngại vì chuyện khác - uống bia không?

- Hả? - Thanh Hiên giật mình, uống bia? Sếp uống bia? Cô mở to mắt mình hơn

- Ồ, uống bia đấy

Buổi sáng trong lành thật khiến người ta muốn khởi động chân tay chuẩn bị cho ngày mới năng động, nhưng có vài cá nhân lại lười biếng ngủ mãi không chịu dậy. Trong 1 khu vườn tuyệt đẹp với dàn cây treo những chậu hoa lan nhiều màu, bên dưới mà chiếc ghế nằm và dù ngoài trời. Cánh cửa sắt nhỏ nhỏ có gắn 1 chiếc chuông xinh xinh ngay giữa hàng rào đơn sơ làm bằng những mảnh sắt thô sơ như vừa mới được sơn. Lối vào nhà là những phiến đá lát màu sẫm trên nền cỏ xanh biếc dẫn đến cánh cửa bước vào 1 căn nhà.....không thể nào khủng khiếp hơn

Thanh Hiên là người thức dậy đầu tiên, đầu cô còn ong ong rất khó chịu. Cô vỗ nhẹ nhẹ vào đầu, nhìn thấy cái gì nặng nề đè lên cổ mình như muốn nghẹt thở, cô chau mày nhìn qua

- Hớ....???? - Thanh Hiên trợn mắt há mồm, dùng 2 ngón tay lập tức lôi thân hình anh đang gần sát người mình ra. Sếp cô nằm cái tướng thật là hề, 1 chân trên giường, 1 chân dưới đất, lại còn nằm sấp nữa

Còn cô? Thanh Hiên giật mình sờ sờ mặt mình, rồi đến người, may quá! Quần áo vẫn còn nguyên. Cô lục đục giọt ngay vào phòng tắm. Cô bịt miệng mình để ngăn không iệng hét toát lên. 1 bãi..... nước ói, cô nhìn mà muốn ói theo luôn. Bồn rửa tay 1 bãi, cầu tiêu 1 bãi. Cô sờ sờ mép miệng của mình

- Iuuuu.... - Thanh Hiên trề môi, bắn chết đi được. Chưa bao giờ lại uống say như vậy? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì

Nhanh chóng dọn dẹp hiện trường rồi vệ sinh cá nhân, cô chạy ra ngoài kiểm tra xem thử. May quá không có trộm. Cô mà say khướt đến nỗi không khóa cửa là chết. Xem ra thật sự cũng chẳng có gì, chỉ là....hơi lạ, sao quần áo trong tủ lại bị cô lôi sành sạch là thế nhỉ? Vứt lung tung trong nhà, trên ti vi mắc 1 cái, tủ lạnh vài cái, nhà bếp, phòng khách lổm ngổm quần vớ áo, giày dép vứt lung tung, kính không tả nổi. Thanh Hiền còn nghe thấy tiếng lè nhè của anh nữa. Bây giờ đã 9h rồi, cũng trễ, đến công ty sớm cũng chẳng làm gì

Không vội, Thanh Hiền vào tủ lạnh lấy đồ ăn làm bữa sáng, dù gì cũng có sếp ở đây mà. ĐOÀNG.....!!!! Tiếng súng vang báo hiệu bão sắp tới, giạt đến cấp 13 hoặc có khi mạnh thành siêu bão

- CÁI QUÁI GÌ THẾ NÀY????? - Thanh Hiền gầm lên, làm anh đang say giấc cũng bị giật dậy tưởng có động đất đến nơi. Minh Tuấn đầu tóc như tổ quạ, nhìn thân hình đang đổ rạp xuống đất liền chạy tới hỏi han cô

- Có....có chuyện gì thế? Hả? - anh nhìn chăm theo hướng mắt cô cũng chẳng đoán được có chuyện gì nghiêm trọng. Thanh Hiền thút thít, khóc không ra nước mắt. Cô lắc lắc đầu như không tin vào mắt mình, nhìn tâm trạng như muốn sụp đổ của cô, anh càng lo hơn. Đúng là anh nhớ tối qua uống hơi nhiều, nhưng chắc cũng không đến mức đập phá nhà cô đâu nhỉ - thế rốt cuộc là có chuyện gì?

- Mấy.....mấy em ken của tôi....hic hic....BIẾN MẮT RỒI..... - Thanh Hiền gào trong tuyệt vọng. Mấy lốc bia thương yêu của cô chỉ trong 1 đêm mà không cánh đã bay mất rồi sao? - Mấy em....chị xin lỗi....đã không thể duy trì nòi giống được...hu....hu.... - cô giả bộ khóc thương tiếc, còn lấy áo quẹt nước mắt mặc dù chẳng có giọt nào

- Ken? Ken gì? Nhà em có nuôi con gì sao? - Minh Tuấn hoảng sợ, không lẽ....tối qua 2 người....thịt con thú cưng nhà cô luôn á?

- Không.....Là....là, mấy lốc bia nhà tôi, HẾT RỒI...WA..... - Cô lại gào lên đau đớn. Là bia thôi mà cô làm quá như vậy. Minh Tuấn thở phào nhẹ nhõm, chỉ là bia thôi, làm sao lại liên quan tới nòi giống như thế

- Chỉ là bia thôi mà em làm anh hết hồn - Minh Tuấn thở dốc, chống tay ngồi bệt xuống đất

Không khí bây giờ vô cùng căng thẳng. Sau khi dọn dẹp xong quần áo, đánh răng chải tóc đang hoang, cuối cùng 2 người cũng ngồi xuống bàn như 2 “con người” tỉnh táo. Mặc dù trên bàn là 1 nồi mì tôm lênh bênh nổi, tuyến nước bọt ai cũng hoạt động hết công suất vì tối qua đã nôn hết ra rồi. Nhưng tuyệt nhiên chẳng ai dám động đũa, đôi bên nhìn nhau “say đắm” đến không buồn ăn sáng, nhưng thực chất đang trao đổi ngầm với nhau bằng mắt

“Em thật sự không nhớ gì à?”

“Không phải không nhớ mà là không muốn nhớ, tôi muốn đợi anh dậy để chúng ta.....cùng nhớ cho vui” - Thanh Hiền nheo nheo mắt nghiêng rằng. Rốt cuộc 2 người tối qua đã làm cái quái gì trong nhà cô thế chứ?

19. Chương 19: Hồi Tưởng Vỡ Mộng

Hồi tưởng giai đoạn 1

8h05

- Anh.....tuyệt đối.....là tên khốn nạn nhất.....hức.....tôi từng gặp.... - Thanh Hiền mặt đỏ rực vì say, lè nhè chỉ chỉ trỏ trỏ anh, người nghiêng qua nghiêng lại

- Còn CỒ.....Hoàng Nguyễn.....hức.....Thanh Hiền.....25 tuổi.....hức.....nghề nghiệp không ổn định.....là cô gái đầu tiên.....hức.....tôi nói chuyện được lâu..... - còn Minh Tuấn có phần tệ hơn. 1 tên không bao giờ uống rượu bia say và 1 tên tửu lượng tệ thì sẽ có kết quả như thế nào

- Chị ơi....híc....cho em 1 kết nữa đi....lè.... - Thanh Hiền chớp chớp đột nhiên đứng phắt dậy kêu thêm bia. Nhưng may mắn, chị phục vụ không đưa bia cho họ nữa, kêu họ tính tiền rồi mau chóng đuổi đi

Thanh Hiền và Minh Tuấn bị đuổi ra ngoài đường, nhìn bầu trời cứ quay cuồng, rồi 2 người lại nhìn nhau, cười như chưa từng được cười. 2 người cười ngả cười nghiêng, khách khứa trong quán vì vậy cũng bàn tán này nọ, rượu bia thật là có sức mạnh ghê gớm, biến con người trở thành con thú hoang

- Cái BÀ NÀY....tôi thích uống, tôi sẽ trả tiền mà - anh nhả nhỏ, đi xiêu vẹo đến chửi bới trước quạ nhà người ta

- Thôi....về nhà.....tôi sẽ cho anh sẽ....híc....bảo vật gia truyền nhà tôi..... - Thanh Hiền say xỉn rủ anh về nhà chiến tiếp

Trên con đường vắng xe, 1 chiếc ô tô đi hình dích dắc chạy qua chạy lại như con trâu điên. 2 người bật nhạc lên, nhảy tưng bưng trong chiếc xe, hú ré như bọn ăn chơi thứ thiệt. Minh Tuấn tay chẳng kiểm soát được nữa, hết bẻ tay sang phải, lại bẻ tay sang trái, xe xiêu vẹo kiểu gì mà cũng đỡ được đến nhà cô

Kết thúc hồi tưởng giai đoạn 1

- Nói vậy....tôi với anh..... - Thanh Hiền chỉ vào mình, rồi chỉ vào anh - uống say rồi phát điên lên hả?

- Chắc vậy - anh cũng ngờ ngợ ớn lạnh, con người này, anh chắc cần phải khám phá nhiều hơn mới hiểu hết được

Hồi tưởng giai đoạn 2

8h50....

Trong căn nhà nhỏ nhỏ, 2 người lắc như trong vũ trường, bật nhỏ to hết cỡ. Lấy bia trong tủ lạnh bày soạn ra, hàng xóm nghe nhạc đập chịu không nổi nên thét lên

- NÀY CON KIA, TẮT CÁI LOA CHO NHÀ BÀ NGỦ COI - bà thím nhà đối diện cầm cái chổi ra sân. Thanh Hiền nghe tiếng thì chạy ra, thật không ngờ vấp phải dây điện, thế là cái loa được hạ 1 cú tiếp đất tuyệt đẹp, sau đó đã về với Diêm vương trong cơn mê của cô

- Gì? Đêm khuya....híc.....bà làm gì mà hét toán lên thế? - Cô lại là nè

- May ày là nhạc tắt rồi đấy - bà ta thấy không còn gì nữa nên đi vô

- Khùng.... - Thanh Hiền lại đi lết vào trong, uống tiếp bia của mình

2 người có rượu vào lại tưởng là mình ngày càng tỉnh, nói chuyện lèm bèm với nhau

- Anh....híc....cuộc sống của anh, nhảm chán đến vô vị....CHẾT ĐI LÀ VỪA...kaka - cô cười giả lả

- Cô,...tôi không ưa cô xí nào đâu....biến đi... - anh cũng không vừa, quát lại. Đột nhiên Minh Tuấn đứng dậy, cởi xộc áo của mình ra, anh tiến lại phía tủ quần áo cô, lôi hết đồ trên móc ra - chúng ta.....biểu diễn thời trang đi

9h15.....

- Sau đây là....híc.....người mẫu Sếp cà chớn....bốp...bốp.... - cô vỗ tay nồng nhiệt, vịn vào giường vì suýt té. Minh Tuấn không những tức giận mà còn hào hứng mang váy và quần của cô mặc dù chẳng vừa và phải thừa nguyên 1 khúc nhưng vẫn còn hiên ngang lắm. Còn mang váy và đi giày cao gót nữa, điệu bộ chống nạnh của anh, nghiêng qua xẹo lại hệt như người mẫu đi trên sàn catwalk

Kết thúc hồi tưởng giai đoạn 2

Vậy là cô có thể hiểu....lí do quần áo mình lại kinh dị như thế. Còn anh, vẻ mặt không tưởng nổi của anh nhìn thật mắc cười, mà cũng tội nghiệp. 1 người xưa nay không hề rượu bia vậy mà dùng 1 cái, say xỉn lại lôi anh về con người năm xưa bị hành hạ. Không những ghét mà còn thích thú như tên bê đê nữa. Thật là, có mơ Thanh Hiền cũng không tưởng tượng

Không khí lại rơi vào khoảng không trầm mặc. Mì đã nở ra nhiều lắm rồi, đã nguội lạnh, cô cũng chẳng buồn ăn luôn. Tâm trạng ỉu xìu, chơi vơi, bối rối không biết phải làm gì. Chỉ có thể dùng 1 từ là.....trống

rỗng....là trống rỗng. Minh Tuấn thở dài nặng nề, anh không nghĩ mình lại biến thái đến như vậy, mặc đồ phụ nữ, rồi tung tăng nhảy tới nhảy lui là điều nhục nhã nhất với anh, lại còn trước mặt....Minh Tuấn ngại ngùng ngẩng đầu, len lén nhìn cô

Thanh Hiền cuối cùng cũng nghĩ được, có lẽ chơi bởi đã đời rồi thì 2 người lại làm 2 bài trong phòng vệ sinh của cô. Thanh Hiền lắc đầu đi để tránh cảm giác buồn nôn ngay vào buổi sáng. Bắt gặp ánh mắt của anh, cô lại rụt đi, vội đứng dậy, đổ hết đồng hồ này đi. Cả 2 không nói không rằng, mỗi người 1 nơi thay đồ đến công ty. Bây giờ anh mới có cơ hội ngắm nhìn toàn bộ nhà cô. Căn nhà 2 tầng, ngay cửa chính vào, sàn nhà xây cao hơn bên ngoài 1 tấc, lên vài ba bậc cầu thang bên phải là nhà bếp kiểu Mỹ, bên cạnh là tủ để giày, đi vào gian trong là phòng ngủ và tủ đồ, và phòng vệ sinh kèm phòng tắm. Rất đơn giản, chỉ cần đứng ở cửa là có thể thấy hết tầng 1. Còn tầng 2....

- Này, anh thay đồ xong chưa thế? Để tôi còn ra - Thanh Hiền nổi đóa trong phòng vệ sinh, nhưng cũng còn hơi ngại vì nói chuyện với anh

- À, anh...xong rồi - Minh Tuấn thở dài giật mình

- Nhưng mà...uống bia xong thì lon vất ở đâu nhỉ? Khịt....khịt.... - cô giật giật mũi mình đánh hơi như chó, đi 1 vòng quanh nhà cuối cùng cũng dừng lại ở chân giường. Thanh Hiền lập tức giật ra giường lên - Lạy chúa, người đang đùa với con có phải không? - Thanh Hiền méo máo như sắp khóc

Hồi tưởng giai đoạn 3

- Chẳng phải cô nói....hức.....đồng ken này là....híc....con cưng của cô sao?....hức....chết rồi thì phải.....ngủ cùng nó chứ - Anh chỉ chỉ xuống đồng lon vất lung tung trên sàn

- Ồ...ừm.... - Thanh Hiền bây giờ mắt mở cũng không nổi, đã nằm gục trên giường cười lâu. Minh Tuấn nhoeo miệng cười, lúi lét lon nhét dưới gầm giường

Kết thúc hồi tưởng giai đoạn 3

- Anh....anh..... - Minh Tuấn lắp bắp, chính anh bây giờ đã rõ mồn một lời nói đại dột tối qua của mình - anh xin lỗi, anh sai rồi Hiền à, anh sai rồi em đừng có mắng anh nữa - anh chấp tay lại, chà chà với vẻ mặt tội lỗi, còn quỳ hăn xuống nữa. Miệng không ngừng lặp lại câu “anh sai rồi”. Thanh Hiền giật giật khoe môi, tay còn run run cầm tấm ra giường

2 người từ từ đi bộ ra đầu hẻm. Anh thật sự thích không khí trước nhà cô, chỉ là 1 khoảng sân nhỏ nhưng thật....ấm áp, đơn giản mà đáng yêu, có vẻ cô rất yêu nhà của mình

Leng....keng....leng....keng....chiếc chuông nhỏ treo trên cửa thật vui mắt, anh thắc mắc cô làm hàng rào thấp như vậy bộ không sợ ăn trộm sao? Nhưng thật nghĩ, nhà nhỏ thế này có gì đâu mà lấy chứ? Con hẻm thật dài, thật dài, đi qua không biết bao nhiêu ngã rẽ. Con đường nhỏ hẹp kéo dài đến vô tận tầm mắt. 2 người chỉ có thể đi thành hàng dọc để tránh xe. Anh cảm nhận được sự ngại ngùng còn vương vấn trong cách nói chuyện của cô. Anh cũng xấu hổ muốn chết đây này

Ồ! Lại 1 cú sốc thảm nữa, 2 người đứng như trời trồng trước vỉa hè đông người qua lại, nhưng không 1 ai để ý, sắc mặt của 2 người đã biến sắc hoàn toàn

- Xe....xe....của.... - Thanh Hiền ấp úng nói không thành lời - TRỜI ỒI! - cô ngồi thụp xuống, vò đầu tóc mới sửa sang lại của mình. 1 ngày tệ hại là hậu quả của 1 đêm chơi bởi trác tán không kiểm soát

Kít..... - Anh làm gì ở đây? - khuôn mặt của người con trai lạnh lùng hiện ra cùng với sự xuất hiện của chiếc mô tô đã cũ

- Đình Thiên? Anh làm gì thế? - Thanh Hiền thắc mắc, giờ này đáng lẽ hăn phải ở xưởng xe chứ

- Tôi đến lấy đồ ở nhà. Giờ này mà cô còn chưa đi làm sao? - Đình Thiên liếc xéo anh - lại còn đi cùng tên này nữa. Không phải 2 người....vừa từ nhà cô đi ra chứ?

- Thôi được rồi. Anh làm gì thì mau làm đi. Tôi và sếp còn việc phải đi trước - Thanh Hiền ngoáy móng kéo anh đi

- Tôi chở cô đi làm nhé? - Đình Thiên khó chịu nhìn cô lạnh nhạt với mình, từ khi nào tên kia lại được cô coi trọng đến nỗi kéo đi không thèm nói chuyện với hắn chứ

- Cảm ơn nhưng không cần đâu. Tôi và sếp còn vài việc phải bàn bạc nữa - Thanh Hiền mỉm cười rồi ngừng nguẩy bỏ đi. Đình Thiên siết chặt tay xe, chừng nào hắn còn ở đây, tên kia đừng hòng mê hoặc cô

Ngay khi vừa bắt taxi, thư ký Liêm đã điện thoại cho anh, nói là chủ tịch đang nằm trong bệnh viện. 2 người lập tức chạy như bay đến. Thật không ngờ sức khỏe của ông yếu như vậy, nhưng cũng không có gì đáng lo ngại, chỉ là....cần tịnh dưỡng trong thời gian dài, vì vậy, chủ tịch không thể đến công ty làm việc được. Và nghiêm nhiên trong lúc đó, phó giám đốc như bắt được vàng

- Cơ hội ngàn năm có 1 này, anh nghĩ lão phó sẽ làm gì trước tiên? - Thanh Hiền rảo chân theo anh lên văn phòng, đến tận chiều, sau khi nói chuyện xong với ba, anh mới an tâm đi được

- Chắc chắn lão ta sẽ nghĩ tới anh đầu tiên - Minh Tuấn dăm chiêu nói - thấy chưa, vừa nhắc là đã tới rồi, lão phó - Thanh Hiền ngược mắt theo hướng anh, thấy lão già đang kiêu căng ngạo mạn đi tới, điệu bộ có vẻ như sắp ăn tết đến nơi

- Cháu trai, lâu ngày không gặp cháu, vẫn khỏe chứ? - lão phó giở màn chào hỏi cũ rích - cái ghế chủ tịch, thật sự rất hợp với ta - thật không biết liêm sỉ, ông ta dám nhổ phỉ 1 câu như vậy. Thanh Hiền nghiêm mặt nhìn lão phó, ông thấy cô như vậy cũng thôi cười - cô thư ký của cháu....thật chẳng có chút phép tắc gì cả. Ta có chút hứng thú rồi đấy - Thanh Hiền nheo mắt, kiễng chân đi tới trước Minh Tuấn, ngẩng cao đầu nhìn ông vì chiều cao khiêm tốn của mình

- Phó giám đốc, ông biết tại sao con người lại được gọi là con người không? Đó là vì trong con người tồn tại 2 phần, phần con và phần người, sở dĩ có 2 chữ đó là muốn nhắc nhở rằng chúng ta phải sống sao cho phần con đừng có lấn át phần người. Nhưng tôi nghĩ....phó giám đốc đang có phần con nhiều hơn rồi đấy - Thanh Hiền cười mỉm nhìn ông, lão phó máu đã dồn đến não, xem ra sắp tức mạch máu mà chết rồi. Cô hài lòng nói tiếp - đứng trước những thành phần xã hội không rõ ràng này, giám đốc của tôi thật sự không nhất thiết phải lên tiếng, chỉ cần tôi đại diện phát biểu là được rồi. Vậy.....xin lỗi ông, chúng tôi còn rất nhiều việc phải làm, không rảnh rồi phải nói chuyện phiếm với ông

Lại điệu cười khinh mà không khinh đó, cô trân trọng trao tặng cho người đứng trước mặt. Minh Tuấn hần giọng, cúi đầu chào ông, rồi cũng buồn cười bỏ đi. Anh thật sự đang kiềm chế, kiềm chế đến khi chảy nước mắt, anh mới bật cười lớn. Minh Tuấn cười đến nỗi đau cả bụng, sái cả quai hàm. Tại sao.... đứng trước ông ấy xưa nay đến giờ anh chưa bao giờ ăn nói hay đến như vậy. Lời nói đầy tính nhân văn mà như có như không sỉ nhục ông ta. Anh biết bất kì ai nghe được đều sẽ hiểu, huống chi là lão phó quỷ quyệt ấy. Buồn cười chịu không nổi, anh chỉ biết cười mãi, cười mãi mà không biết cô đang nhìn anh bằng ánh mắt thách thức, khó hiểu.....và ngại ngùng

20. Chương 20: Lời Tỏ Tình Thẳng Thắn

Keng....Đình Thiên vất chiếc cờ lê xuống sàn nhà, cứ nhớ lại hình ảnh sáng nay là hắn lại không chịu nổi, căn bản hắn ghét Minh Tuấn, càng ghét hơn khi 2 người đi cùng với nhau. Đáng ra, anh không nên xuất hiện trong cuộc đời cô ấy, để cho cô ấy bị thương lại chịu khổ, đáng ra anh không nên xuất hiện làm cản trở cô và hắn. Vốn dĩ tình cảm 2 người đã rất tốt rồi

- Đây.... - Thanh Hiền khệ nệ đặt đồng hồ tài liệu lên bàn cho anh, hợp đồng xếp chồng cao bằng dãy núi - nhiều thật....1 mình anh làm có ổn không?

- Không còn thời gian để suy nghĩ đâu, lão già kia đang thu hút các cổ đông để đề cử cho ông chức chủ tịch đang trống kia. Dù thế nào anh cũng không thể để vậy được - Minh Tuấn cực kì tập trung, làm cô cũng chẳng muốn quan tâm nhiều nữa

- Đạo này....đạo diễn cũng hay liên lạc với tôi lắm, đạo này bận bịu cũng nhiều, tôi sẽ thúc ông ấy làm poster để ra mắt phim, có thể.....sẽ giúp anh chút ít đấy

- Ủm,...cảm ơn - Thanh Hiền mỉm cười rồi ra ngoài, hầy....cuộc đời của 1 giám đốc phải khổ sở đến thế đấy. Dù muốn hay không, anh cũng phải giữ được công ty cho ba mình. Còn cô chắc cũng không thể ở bên cạnh anh thường xuyên được nữa, nên.....anh phải tự lực cánh sinh thôi

Thời gian rất gấp rút, anh cũng không còn chỗ để coi mắt nữa. Vì vậy việc chủ tịch giao cho cô, cô cũng không thể thực hiện ngay lúc này. Từ xa Thụy Dương đi tới với bộ cánh mềm mại đầy nữ tính, cô bắt gặp ánh mắt hiền hòa của Thụy Dương cũng dịu đi chút phần nào căng thẳng

- Chào cô Thụy Dương, cô có hẹn trước với giám đốc không? - thư ký Liêm cung kính nói, đâu phải ông không biết Thụy Dương là ai

- À, dạ không, chỉ là cháu mới kí hợp đồng với DM xong, muốn lên hỏi thăm anh ấy chút thôi. Có được không ạ? - Thụy Dương thùy mị nói, thật đúng khí chất con nhà người ta đây mà

- Tất nhiên. Để tôi vào hỏi giám đốc trước đã - Thụy Dương là người mẫu mới trong DM. Kinh nghiệm học tập và làm việc ở nước ngoài giúp cô hẳn có chỗ đứng ở đây. Người người ngưỡng mộ, thật khiến cô tâm phục khẩu phục, muốn dùng Thụy Dương làm mẫu cho nhân vật của mình

- Cô là....thư ký Hiền đó sao? Nghe danh cô nhiều nhưng bây giờ mới gặp mặt, thật vinh dự cho tôi - Thụy Dương đưa tay ra chào hỏi

- À....vâng - cô đương nhiên cũng biết phép lịch sự tối thiểu là phải bắt tay khi người ta có nhã ý - cũng chỉ là những lời nói không hay thôi. Cô Thụy Dương cũng đừng để ý - cô cười xuê xoa và tự thấy mình là 1 con ngốc khi đứng nói chuyện với Thụy Dương thế này. Tất cả từ ngoại hình, vóc dáng, chiều cao, da dẻ, cách nói chuyện, gia thế đều không bằng cô gái trước mặt. Thật thấy hổ thẹn mà

- Không đâu, tôi thường hay nghe bác và anh Minh Tuấn nói về cô. Thật sự cô rất khéo miệng, lại còn rất thông minh nữa chứ. Cô thật sự thích hợp để làm thư ký của anh ấy đấy

- Cô Thụy Dương, giám đốc mời cô vào trong - ngay lúc đó, thư ký Liêm ra, đã 1 lúc để từ khi Thụy Dương đi nhưng cô không biết mình có đa nghi quá hay không

Thụy Dương đương nhiên từ nhỏ thân với nhà sếp. Nhưng....không phải cô ấy đang ghen cô với sếp chứ? Lời nói 5 phần muốn khoe khoang rằng họ sắp trở thành thông gia, 3 phần muốn nói cô mãi mãi chỉ là 1 thư ký quèn, không thể với tới vị trí khác trong lòng anh, còn 2 phần còn lại....hình như tỏ ra dịu dàng ôn nhu lịch sự và.....dần mặt cô.....Thanh Hiền cười khẩy với suy nghĩ của mình. Con người vẫn chỉ là con người, và đã là con người thì không thể nhìn mặt mà bắt hình dong. Có Thụy Dương này, tốt xấu cô đều phải cẩn thận

- Lần sau đến, em tốt nhất nên kiểm tra người mình có mùi gì không - Minh Tuấn lạnh nhạt buông 1 câu khi Thụy Dương chỉ mới ngồi vào ghế, không hề gieo mắt nhìn, rõ ràng chẳng hoan nghênh sự có mặt của ai kia

- Anh cũng không nên lạnh nhạt với em thế chứ? - Thụy Dương có chút làm nũng nhưng thực ra chỉ để che dấu nét mặt đã biến dạng - em đến nói với anh là em đã kí hợp đồng rồi đấy

- Anh có nghe thư ký Liêm nói rồi, còn chuyện gì khác nữa không?

- Anh....anh thật quá đáng, hôm nay em thực có tâm trạng muốn thăm anh. Anh lại không hề nhìn em lấy 1 cái mặc dù chúng ta đã nói chuyện khá lâu, anh xem em là cái gì chứ? - đôi mắt xinh đẹp đã ngấn nước. Minh Tuấn chột dạ, có phải anh đã cứng nhắc quá rồi không, Thụy Dương thực nữ yếu đuối như vậy, muốn anh quan tâm cũng không được sao

- Anh xin lỗi, đạo này em cũng biết phó giám đốc đang lăm le cái ghế chủ tịch. Thân là con, anh không thể không làm gì - Minh Tuấn ngẩng đầu lên, đưa đôi mắt mông lung nhìn cô gái xinh đẹp, hàng lông mày sậm thanh thú của anh khẽ dãn ra

- Em biết chứ. Em....chỉ muốn mời anh 1 bữa cơm thôi - giọng cô ỉu xiu, thốt lên những tiếng nấc nhỏ động lòng người

- Được. Nhưng em phải trả lời anh trước đã, em....còn chút tình cảm nam nữ nào với anh không? - anh như chọc thủng trái tim mềm yếu của Thụy Dương, ánh mắt cô có chút bối rối

- Nếu như....nói là không, thì em đang nói dối

- Vậy sao năm đó em còn từ chối anh để ra nước ngoài, khoảng thời gian đó, nếu như....nếu như có em ở bên, anh chắc chắn mối quan hệ của chúng ta sẽ không như thế này

- Em biết.....nhưng lúc đó, em còn quá nhỏ, nên không thể suy nghĩ kĩ càng được - Thụy Dương cố gắng biện hộ ỉn

- Em nói đúng. Bây giờ chúng ta đều đã lớn rồi, suy nghĩ cũng không còn như trước nữa, cho nên, mặc dù thư ký Hiên nói anh đã nói anh hãy cố gắng gặp gỡ em nhưng anh nghĩ.... chúng ta chỉ có thể là bạn, không thể có bất cứ tình cảm nào khác chen vào - Thụy Dương như bị hắt nước mạnh vào mặt, cô đang bị từ chối sao, cô bị anh từ chối thẳng thừng sao? - Được rồi, em cũng đối rồi, chúng ta đi ăn trưa đi - Minh Tuấn nắm tay Thụy Dương lôi đi, còn gương mặt tròn trĩnh lại đắm chìm trong biển nước

Thanh Hiên ngược mắt nhìn 2 người tay trong tay ra ngoài, cảm thấy thật tốt khi họ có mối quan hệ gần như hàn gắn như vậy. Nhưng tại sao trong lòng....lại cảm thấy khó chịu bội phần, còn tức ngực nữa. Như cảm giác bị nén chặt trong lòng bấy lâu, đột nhiên cô có 1 suy nghĩ có chút phản lại lí trí: cô có nên đi xem bọn họ làm gì không nhỉ?

Trong 1 quán ăn gần DM, có 2 cặp đôi ngồi rất cách xa nhau nhưng thật ra luôn để ý nhau, trừng mắt nhau, lăm le nhau. Không ai khác chính là Đình Thiên - Thanh Hiên và sếp cô - Thụy Dương. Đình Thiên gần như tức điên khi không lại ngồi cùng quán với tình địch

- Thanh Hiên....Thanh Hiên, NGUYỄN HOÀNG THANH HIÊN, em có nghe tôi nói không vậy? - Đình Thiên khùng lên khi cô không chịu để ý lời của mình, chỉ đắm đắm nhìn cặp đôi trai tài gái sắc kia

- Hả? Anh.....kêu tôi hả, có chuyện.....gì không? - được vài giây chú ý, rồi cô lại tiếp tục nhướng người nhìn ra đằng sau

- Em kêu món gì? - Đình Thiên cố gắng nhẫn nhịn, dịu giọng

- Gì cũng được, giống anh đi - Thanh Hiên trả lời bầy bạ

- Em muốn tôi đến bẻ cổ thằng cha đó ngay lập tức không? - giọng điệu thẳng thừng khó đoán nhưng Thanh Hiên lập tức nhìn hẩn, lòng hơi rối, cô nghĩ mình đã cư xử không đúng cho lắm thì phải

- Tôi xin lỗi, không nhìn nữa. Chúng ta nói chuyện đi - cô cười tít mắt nhằm muốn xoa dịu sự tức giận của hẩn. Đình Thiên cũng biết cô cố ý nên không để bụng nữa, lại tiếp tục hiền hòa nói chuyện

- Tối nay chúng ta đi chơi đi - hẩn chống cằm nói

- Đi đâu? - cô có vẻ có chút hứng thú

- Đi hát karaoke đi - Đình Thiên phấn khích nói - ok tối nay tôi qua nhà đón em

- Lâu rồi không hát, cổ họng tôi muốn kết lại với nhau luôn rồi đây này - Thanh Hiên buông lời nói đùa, rồi cũng hòa vào nhịp ăn, nhưng thỉnh thoảng vẫn không rời mắt khỏi 2 người kia

Vui thật, 2 người quây bàn chè trong cái quán của người ta, ré đến không giữ được cổ họng nữa rồi. Đình Thiên chậm rãi chở cô về. Con đường ban đêm nhiều xe cộ như vậy nhưng sao cô thấy có chút không vui. Tại sao lại không vui? Tại vì cô cảm thấy 2 người đi với nhau như vậy thật là miễn cưỡng, là cô miễn cưỡng, vốn muốn định từ chối nhưng không biết động lực nào lại thúc cô đi. Thanh Hiên mệt mỏi đẩy cửa đi vào

- Hiền pháp!? - Đình Thiên nắm lấy cổ tay cô

- Gì thiên lôi? - Thanh Hiên cũng hơi buồn cười

- Tôi thích em - lời nói rõ ràng mạch lạc đến nỗi cô không thể nghĩ tại mình có vấn đề được, tròng mắt cô mở to, mặt hơi hơi nóng. Cô lần đầu....nhận được lời tỏ tình kiểu....thẳng thắn như vậy - Em làm bạn gái tôi nhé? - ánh mắt hẩn trở nên khẩn thiết hơn, làm cô 1 chút bối rối

- Tôi.....tôi sẽ suy nghĩ - cuối cùng cô quyết định để lý trí tự chủ, lý trí bảo cô phải nói cái câu an toàn nhất nếu không muốn hủy hoại quan hệ của 2 người chỉ trong 1 đêm

- Được. Tôi cho em 3 ngày - Đình Thiên quay gót bước đi. Ánh mắt cô, tại sao lòng cô.....lại trùng xuống đến như vậy. 1 tiểu thuyết gia không biết yêu, có thể trả lời thế nào đây. Cô không muốn từ chối hẳn, nhưng lại nghĩ nếu như đồng ý,...đó sẽ là điều tội lỗi nhất mà cô từng làm

Trên con đường nhỏ sáng sớm đã có cô gái xoa mái tóc màu cam vàng ngang lưng, cô nhẹ nhàng nhường người ra trước như chờ đợi thứ gì đó chạy tới, thỉnh thoảng lại liếc nhìn đồng hồ, đã trễ 30 phút rồi, cô vẫn tiếp tục chờ đợi. Đột nhiên 1 chiếc xe phóng đến như vũ bão, nét mặt cô có chút thay đổi. Đó có phải là người cô đang mong chờ không?

- Hi. Lên xe đi, tôi chở đi làm cho - Đình Thiên nở nụ cười tỏa nắng sáng sớm

- Ồ. Cảm ơn - Thanh Hiên cười hời hợt, nụ cười có chút thất vọng. Thật ra cô đang hi vọng chuyện gì mà lại thất vọng như thế. Chiếc xe phóng đi với 2 tâm trạng buồn, Đình Thiên buồn vì biết mình không phải là người mà cô mong đợi, còn Thanh Hiên buồn vì.....người mình mong đợi hôm nay đã...không xuất hiện

21. Chương 21: Châu Nhu Giả Mạo

Thanh Hiên ủ dột ngồi vào bàn làm việc, tâm trạng thật sự không tốt chút nào. Cô ngẩng mặt nhìn thư ký Liêm chăm chú làm việc, rồi lại nhìn vào cánh cửa đang đóng im ỉm kia, rồi lại thở dài. Cô nhìn thấy tin nhắn từ thiên lôi “Trưa tối đón”. Rồi lại thở dài nữa

Cạch....cửa phòng chợt mở, Thanh Hiên lập tức ngẩng mặt, nở ngay nụ cười thiên thần với người từ trong kia đi ra. Minh Tuấn thấy cô cũng cười nhẹ rồi đến bàn thư ký Liêm bàn chuyện gì đó. Gì chứ? Cười kiểu gì thế? Sáng chưa ăn sáng hay sao? Làm việc thì làm trong kia đi, ra đây làm gì? Nhắc tới ăn sáng cô mới nhớ, bụng mình còn đang kêu cồn cào, thôi thì xuống nhà ăn công ty nhét đỡ cái gì vừa bụng cũng được, không là lại không vực được đạo bây giờ

- Thanh Hiên, cô cũng ăn ở đây sao? - Thụy Dương khoát chiếc váy xẻ đến tận đùi, lộ ra bắp chân trắng nõn. Cái váy màu xanh đen lộ làn da trắng mịn màng của cô thật khiến nhiều người khen tỵ

- Ồ....cô cũng ở đây hả? - Thanh Hiên nuốt khan miếng bánh mì, uống vội ly cafe, tự thấy tác phong của mình thật quái đản. Thật là hổ thẹn, hổ thẹn mà

- Tôi....tôi qua nghe anh ấy nói rất nhiều về cô. Thật sự cảm ơn cô rất nhiều Thanh Hiên, cô đã giúp bệnh anh ấy đỡ hơn phần nào - nụ cười của Thụy Dương có vẻ tự nhiên hơn lần trước nói chuyện với cô. Thanh Hiên tự thấy sức mạnh của tình yêu thật là đáng sợ. Chỉ qua 1 đêm mà con người ta có thể thay đổi đến thế sao - thôi tôi phải đi quay tiếp đây. Tạm biệt - Thụy Dương vẫy tay quay đi, lộ ra tấm lưng trắng ngần kia. Cô tự hỏi cô ấy dùng mỹ phẩm gì, sao da dẻ lại tốt đến vậy

- Ồ, bye - mặc dù là con gái nhưng cô cũng rất mến Thụy Dương, Thanh Hiên liếc nhìn làn da sạm sạm của mình thì rùng mình, sao có thể so sánh chứ? Rồi cái mũi không ngừng khịt khịt, không có mùi nước hoa, thì ra bọn họ đã chính thức hẹn hò đấy sao, mùi cũng khử rồi, còn có gì để chê bai không?

Cộc....cộc....

- Thư ký Hiên.....thư ký Hiên.... - thư ký Liêm liên tục gõ vào bàn để làm cô tỉnh giấc

- Hả? - Thanh Hiên mất mũi quàng gà - gì thế ạ?

- Tối rồi, về thôi - thư ký Liêm nói xong về luôn, gì thế? Ai cũng về hết rồi sao? Anh cũng về luôn rồi sao?

À, cô nhớ rồi, sau khi ăn sáng xong thì cô rảnh rỗi đi lòng vòng quanh công ty, đến trưa thì cùng ăn bữa cơm nhân nhạ với Đình Thiên. Sau đó lại lên ngủ đến bây giờ. Cuộc sống sao lại buồn tẻ đến thế nhỉ? Tên sếp cà chớn, nói đưa đón mình đi làm mà sáng không thấy, chiều không thấy, coi chừng cô méc chủ tịch bây

giờ. Nói vậy chứ cô đâu có dám, hơn nữa anh cũng không buồn xin lỗi hay hỏi han gì cô nữa chứ? Thật đáng ghét, sau này mà có đứng trước lão phó cũng đừng hòng cô nói giúp chuyện gì

Thanh Hiền vừa đi vừa nguyên rửa anh, chốc lát đã ra trước cổng công ty, cô thấy 1 cảnh tượng vô cùng nhức mắt. Thanh Hiền run run nép người ra phía sau cửa, hé mắt nhìn anh đang xoa xoa đầu của Thụy Dương, lại còn đang mỉm cười nữa, nụ cười đậm mỹ đó. Tại sao? Tại sao cô lại thế này? Sao lại đau như thế? Sao lại như bị dày vò thế này? Đã nói 2 người chỉ là bạn bình thường thôi mà, không thể sao. Sao cô lại thế này? Lại còn.....cái gì đây? Thanh Hiền thấy mắt mình đã tự khi nào ướt đầm, bị ghê lạnh....bị bỏ quên, đó hoàn toàn chẳng là chuyện gì, chẳng là chuyện gì cả? Thế tại sao? Ghen tỵ, không, ngay cả tư cách đứng cạnh Thụy Dương cô cũng không có

2 người kia thoáng chốc đã leo lên xe vụt đi trong bóng đèn mập mờ của công ty. Thanh Hiền bước xuống bậc thang thần thờ. Đình Thiên từ xa rú ga tới, tại sao? Tại sao hắn lại nhìn thấy cô chảy nước mắt chứ? Vì tên kia đứng cạnh cô gái xinh đẹp hơn cô sao? Thanh Hiền đã nhanh tay lau sạch nước mắt, nhovn miệng cười gượng. Đình Thiên cũng chẳng nói gì, quăng mũ bảo hiểm cho cô rồi cũng rú ga đi. Nhưng lần này hắn cảm thấy thật lạ, mặc dù nhiều lần đi chung nhưng chưa bao giờ cô ôm lấy hắn. Lần này lại là chủ động, nhưng vui mừng chưa được bao lâu, hắn lại cảm thấy bờ vai sau lưng mình đang run lên, nước mắt ướt đầm chiếc áo thun đã cũ của hắn. 1 nỗi buồn dâng lên thật lớn, Đình Thiên đang cảm thấy gì thế này? Lo lắng, không, hắn đau khổ hơn là lo lắng, hắn vốn đã biết cô khóc vì thứ gì, sao lại còn miễn cưỡng. Trái tim không thể nắm giữ được sao phải cứ níu kéo để khi người đau lại chính là hắn

Không khí thật trầm mặc giữa 2 người. Thanh Hiền không nghe tiếng gọi của Đình Thiên, tiu hủ đi vào nhà, hắn cũng im lặng không gọi nữa, hồn người ta đâu có đặt cạnh hắn. Thanh Hiền vào nhà được 1 lúc, lại đi ra mua gì đó. Nguyên 1 bao, thì ra là bia. Đợt trước uống hết sạch rồi nên bây giờ chẳng còn gì trong tủ lạnh nữa. Thanh Hiền chẳng buồn bỏ đá vào bia, uống luôn 1 hơi thật nhiều. Rồi lại thở dài, cái tên ghét đàn bà kia sao có thể gần gũi phụ nữ thế kia. Anh từng nói thích cô gì đó, cũng chưa từng có hành động âu yếm như vậy. Cũng đúng thôi, người ta là thiên kim tiểu thư, xinh đẹp tài giỏi, công dung ngôn hạnh, có gì mà không tốt chứ, hàng tá đàn ông trên đời xếp hàng dài để chờ lau giày cho cô ấy, anh để ý cũng phải thôi. Nhưng tại sao trong lòng cô cứ khó chịu thế nhỉ? Mặc dù không nói nhưng cô căn bản ghét cảm giác này, phải, cảm giác khi phải chờ chực 1 người, cảm giác khi phải thấy 2 người đi với nhau, cảm giác ghen

- Oáp..... - Thanh Hiền vươn vai trên giường, hôm qua cô uống hết đồng bia. Nhìn đồng hồ đã 10h, giờ này còn làm việc quái gì nữa. Cô lết xác đến phòng vệ sinh mà chẳng hay điện thoại đang rung ầm ỉ trong cặp

Thanh Hiền lau lau mái tóc còn ướt mà cô chột vạt mãi mới gội xong. Xả stress 1 tí, cô bật laptop lên coi báo mạng. Đập vào mắt cô là 1 tin tức giật gân nhất từ trước tới giờ “Châu Nhu lộ diện”, “Cô ấy có phải Châu Nhu không?”. Hàng loạt bài báo đăng tải hình ảnh 1 cô gái mà cô chắc hẳn chẳng quan hệ bà con gì với mình. Thanh Hiền điên tiết gần lên. Còn gì nữa? Vậy mà họ cũng tin được sao? Thật không còn gì để nói, chỉ cần xác thực 1 chút là ra ngay. Cô không biết ai đứng đằng sau chuyện này nhưng....cô nhất định sẽ cho con nhỏ này đi bóc lịch

- Alo? - Thanh Hiền bắt máy khi nhận được 22 cuộc gọi nhỡ

- Em không sao chứ? Không phải đang nghĩ quẩn chứ? - Minh Tuấn lo lắng dồn dập hỏi

- Bây giờ anh mới nhớ tới tôi sao? - tuy có chút vui nhưng cô vẫn giữ giọng điệu đều đều, đi chơi với gái đến nỗi quên cả cô mà đến bây giờ thấy bài báo này liền hỏi thăm là sao

- Hả? Em đang nói chuyện gì thế? - Minh Tuấn ngơ ngác không hiểu gì hết

- Thôi bỏ đi, hôm nay tôi không đi làm đâu. Anh hãy giải quyết chuyện này ổn thỏa dùm tôi. Vậy nha - Thanh Hiền cúp máy, lướt số khác gọi nhanh, gì chứ chuyện liên quan đến sự nghiệp là cô phải chú ý

- Alo, tôi là Châu Nhu đây - Thanh Hiền lập tức nói

- Vâng, tôi biết chứ - đạo diễn điềm tĩnh nói - có chuyện gì thế?

- À không, chỉ là bài báo sáng nay, ông không nghĩ cô gái đó là tôi chứ? - giọng điệu cô hoài nghi

- Đương nhiên là không. Vừa nhìn tôi đã biết ngay cô ấy không phải cô rồi. Mặc dù tôi không biết ai đồn đại thế này, nhưng thế giới này phức tạp lắm, tôi cũng chẳng ham quan tâm. Giám đốc chắc chắn sẽ giải

quyết chuyện này giúp cô, cô yên tâm - vị đạo diễn già này thật là hiểu chuyện. Chỉ 1 phút đã khiến cô vô cùng hài lòng, thật muốn gặp mặt ông ta quá

- Vậy tốt, phim ảnh đến đâu rồi?

- Tôi đã coi lại phiên bản phim truyền hình của cô, thấy nó rất hoàn hảo vì vô cùng thực tế, dễ thực hiện, cô yên tâm, nếu có vấn đề gì tôi sẽ alo

- Vậy được, giao hết cho ông, cảm ơn - Thanh Hiền nhẹ nhàng cúp máy, cuối cùng cũng có 1 người khiến cô nhẹ lòng phần nào. Quan trọng hơn, đây chỉ là bề nổi của tảng băng, sẽ sớm chìm thôi, nhưng cô muốn nhìn thấy kẻ chủ mưu đó

Tối lại, cô đã ở nhà cả ngày nay, hết đọc báo lại quay sang điều tra cô gái kia nhưng chẳng có ích gì. Thanh Hiền khoát chiếc áo màu đen đến vũ trường, nơi cô đã từng làm việc ở đó, đội sụp cái mũ lưỡi trai. Cô bước từng bước dứt khoát đi đến nơi mà thư ký Liêm nói với cô Châu Nhu hẹn gặp giám đốc. Vũ trường, nơi đó mà anh ta cũng dám tới sao, anh ta ăn gan hùm rồi đó hả. Điệu nhạc xập xình quen thuộc ập vào tai cô, Thanh Hiền chau mày tìm kiếm ai đó. Cô hướng mắt về phía đối diện góc nhỏ, nơi có 1 người con trai lãnh đạm, mặc âu phục đẳng hoàng, đỉnh đặc phong cách công sở nhưng ngồi cạnh lại là cô gái không chút nhả nhặn, lộ ra hết những phần không nên lộ, lại còn hút thuốc lá nữa chứ. Mặc dù chỉ là đóng giả cũng đừng làm mất hình tượng của cô chứ

Thanh Hiền lại gần nghe ngóng xem bọn họ đang nói gì. Cô kêu 1 ly rượu nhẹ làm màu, ngồi ngay kế bên, sụp nón xuống, cái mái tóc dài đáng ghét, cô phải kì công lăm mới để nó khỏi lộ ra, nếu không sẽ bị phát hiện ngay. Thôi thì Thanh Hiền đành ngồi nép nép lại thôi

- Tôi sẽ không nói lần 2 đâu, mau chóng thú tội nếu không muốn tôi làm lớn chuyện này lên và vạch mặt người đứng sau cô - Minh Tuấn kiềm nén không nổi điên lên khi nói chuyện với cô ta. Cô gái kiêu ngạo phả vào mặt anh mùi thuốc lá nồng nặc, đôi môi gợi cảm tô đỏ chót son khê lay động

- Nghe nói anh dị ứng với gái, thật không ngờ lại đến nơi thế này - cô ta cười đều - trả tiền đi, tôi sẽ lập tức biến đi

- Tôi đến đây không phải để thương lượng, mà là yêu cầu cô đừng làm loạn - anh vẫn giữ thái độ nghiêm nghị nhưng gân cổ đã nổi lên từ lâu

- Vậy sao? Vậy để coi anh có chịu đựng nổi không nữa đây - Cô ta nhướn người khỏi xuống ghế, kề kề thân hình nóng bỏng lên người anh, lắc lư theo điệu nhạc, người nồng nặc mùi rượu và thuốc lá. Minh Tuấn siết chặt nắm tay của mình, nghiêng răng ken két, lập tức có 1 lực dồn ở tay muốn đẩy con người dơ bẩn kia ra

Nhưng có 1 bàn tay nhanh hơn anh đã lôi tuột anh ra ngoài. Lại chiếc áo đen quen thuộc, lại điệu bộ và hoàn cảnh y hệt, không thể là trùng hợp ngẫu nhiên được. Người đó, lúc trước cũng vỗ vỗ tấm lưng anh như vậy, 1 nhịp mạnh, 1 nhịp nhẹ, không thể sai được, anh muốn xem mặt người đó khi còn kịp, nhưng tay chân thật vô dụng, không động đậy được. Trong vô thức, anh muốn cảm nhận sự an toàn này 1 chút. Rồi ánh mắt dừng trên đôi giày, sao anh thấy nó lại quen thuộc đến như vậy nhỉ? Rồi cái bóng kia biến mất, để lại anh 1 mình bên ngoài con đường cạnh vũ trường. Minh Tuấn ngơ ngác, lại cầm trên tay chiếc áo này, anh cười nhạt, lại để huyệt mắt rồi

22. Chương 22: Công Bố Thân Phận

Mặc dù rất muốn chạy đến xé toạt cái lớp phấn trên mặt con người giả tạo kia nhưng cô lại nghĩ tới anh, nếu chạy đến như vậy, sẽ không cứu kịp anh mất. Thanh Hiền phụt cười, còn giờ phút nào rồi mà cô còn nghĩ tới anh nữa, cô phải giải quyết chuyện của mình trước đã chứ. Thanh Hiền đột nhiên thấy lạnh lạnh cánh tay, sờ lại thì mới ngỡ mình lại để quên áo khoác rồi. Hầy....cô đã tiếc chiếc áo kia lắm rồi mới mua lại cái y hệt, thật không nó lại bay mất tiu. Thanh Hiền tiu ngủ về nhà, không hay rằng ở đâu đó có người đang suy nghĩ không ngừng về mình

Có thể nói, đây là lần thứ 2 người đó cứu anh, vì sao anh chắc chắn như vậy ư? Vì cái cách cô vỗ lưng của anh, cái cách an ủi mà như không an ủi, chỉ có 2 người, không có lời nói, ngay cả chiếc áo cũng y hệt. Nhưng có 1 điều anh chắc rằng, đó là con gái, nhìn chân là anh biết, chỉ là kiểu giày này anh đã từng thấy ở đâu rồi thì phải, nhưng lục mãi ký ức cũng chẳng tìm được gì, hơn nữa càng nghĩ lại càng thấy rối rắm hơn nhiều. Lần thứ 2 gặp nhau, anh có nên cho là duyên phận không nhỉ?

Ngày thứ 2 ở nhà, vẫn bộ dạng chật vật đó, Thanh Hiền vẫn thức dậy trong sự phản chiếu của ánh nắng lên bức tường màu trắng tinh khôi của nhà mình. Cô ngáp ngáp vài cái, duỗi thẳng tay chân vào nhà vệ sinh. Đây có thể xem là cuộc sống buông thả, tự do nhất mà cô hưởng thụ từ trước đến giờ, cô nghĩ, trước đây quá gò bó vào công việc, luôn tích cực tìm hiểu xung quanh, bây giờ dừng lại, ngẫm nghĩ 1 chút, thật ra cô quen rất nhiều người nhưng bây giờ.....thấy chẳng có 1 ai. Cô nấu 1 nồi mì gói và khuấy 1 ly cafe nhỏ. Ngồi xếp bằng lên sàn gỗ màu vàng nâu, cô bật laptop lên. Cô muốn xem fan của cô, họ nói gì

- Gì đây? - Thanh Hiền chau mày tức giận, chưa bao giờ, cô thấy giận như vậy. Thậm chí đứng trước mặt lão phó cô cũng chưa có biểu hiện này. Đây là những lời bình luận về 1 bài đăng, 1 bài đăng của admin, nói là 10h có cuộc họp báo của.....CHÂU NHƯ?! - Con khốn này! - Thanh Hiền nghiêng răng ken két, cô liếc nhìn đồng hồ 9h50

- Chết tiệt! - điện thoại cô tắt nguồn, anh không tài nào liên lạc được, làm sao bây giờ? Minh Tuấn vò đầu bứt tóc. Bây giờ anh chẳng nghĩ được nữa sất, bây giờ chỉ có 1 ý niệm....cô đang nghĩ gì, và đang tính làm gì đây? Anh chỉ mới biết tin cách đây 10 phút thôi. Không nói nhiều, có lẽ cũng không cần làm phiền đến cô, anh sẽ tự mình giải quyết. Nghĩ rồi anh lập tức xuống bãi, lao vút đi trong sự bất bình...

10h10.....Căn phòng rất rộng, nhưng cũng không đủ chỗ cho người ngồi, kẻ đứng. Cô ta đang chăm chú cho vẽ ngoài của mình, nhắm lại trong đầu những lời sẽ nói, theo như ý nguyện của ông, cô ta sẽ làm cho Châu Như thật ra mặt, bằng không....cướp luôn vị trí này của cô cũng được. Cô ta cười khẩy, dù thế nào, cũng có lợi..... Cạch.....cánh cửa mở toang, báo chí nháy đèn loạn xạ về phía người con gái kiều diễm đang từng bước bên bậc sân khấu, ngồi điềm tĩnh xuống ghế, mỉm cười lấy lại phong thái, ánh đèn vẫn không ngừng nháy về phía cô ta

Xa xa là người con gái đội nón lưỡi trai, đứng trong 1 góc phòng, nắm tay cô siết chặt, sẵn sàng động thủ. Tổ kiến lửa này, đáng lẽ bất kì ai cũng không nên động vào mới phải, đây là việc làm tội lỗi nhất của cô ta khi dám động vào cô, và có lẽ sẽ là điều cô ta hối hận nhất trong quãng đời còn lại của mình. Thanh Hiền nheo mắt nhìn xem cô ta muốn làm gì, muốn khích cô ra mặt hay muốn.....lấy đi cái danh đó

- Xin chào mọi người, thật xin lỗi vì thời gian qua không lộ diện trước báo chí - cô ta cúi đầu chào như kiểu quý tộc hão - tôi thật ra....muốn thông báo 1 chuyện, sau đó mọi người có thể đặt câu hỏi - cả khán phòng nín thình nhìn lời nói sắp thốt ra từ đôi môi bóng bẩy kia - Thật ra.....những tác phẩm trước giờ....đều không phải do tôi viết, mà là 1 người bạn của tôi

- Gì chứ? Cô ta ăn trộm tác phẩm của bạn sao?

- Thật là vô sỉ mà....

- Sao có thể có chuyện đó?

- Loại người như vậy mà cũng có sao?

Thanh Hiền mở to tròn mắt, kinh hãi nhìn đó, cái con người trên bục đang nói gì thế? Rồi tiếng xì xào chửi bới của mọi người. Phút chốc cô sợ hãi, không còn biết phải làm gì, không biết mình rồi sẽ như thế nào.....không lẽ....cô không có quyền xây dựng sự nghiệp của riêng mình hay sao? Rốt cuộc cô đã phạm phải tội trạng gì nghiêm trọng mà phải chịu hình phạt đáng sợ như vậy. Không! Chẳng lẽ bao nhiêu công sức lâu nay của cô đổ vỡ hết sao? Không! Cô không chỉ sống cho cô, còn phải sống cho ba cô nữa, phải thực hiện luôn cả ước mơ chưa hoàn thành của ông nữa, huống chi.....

1 giọt nước mắt lăn dài, như tiếng còi bắt đầu 1 trận chiến mới, 1 trận chiến mà cô sẵn sàng hi sinh để lấy lại danh dự ỉnh, cho dù nó có mất đi sự tự do. Từng bước từng bước bước dài, mặc cho câu hỏi của báo chí cứ dồn dập, tai cô ù đi, cô không nghe được ả kia trả lời những gì, cô không muốn nghe, không muốn nghe chút nào

Đột nhiên trong ánh mắt của hàng ngàn người kia, 1 cô gái mặc đồ đen đội mũ sụp, với lấy chai nước trên bàn, vặn nắp rồi từ từ, từ từ...từng dòng nước mát chảy xuống gương mặt đang tối sầm vì hoang mang kia. Khóe môi Thanh Hiên nhếch lên, cái mặt ả kia, không còn gì để nói, đang điên long trời lở đất kia

- CÔ ĐANG LÀM CÁI QUÁI GÌ THẾ HẢ? - ả gầm lên, bắt chắp hình tượng thực nữ này giờ của mình, báo chí chụp hình liên tục, Thanh Hiên ngẩng đầu lên, lọt qua cái khe của mũ, đưa đôi mắt đỏ ngầu nhưng mang đến sự chết chóc của mình nhìn thẳng ả

- Dù cô có giả mạo tôi thì cũng nên ăn nói chừng mực 1 chút chứ? - lời nói không quá to nhưng bất kì ai cũng nghe rõ ràng được, đặc biệt là người đứng bên cạnh cô bây giờ, sắc mặt cô ta đã trắng bệch, không còn biết trời đất gì nữa

- Xin hỏi cô là Châu Nhu?

- Cô và cô gái này có quan hệ gì?

- Cô nói cô gái kia đang giả mạo Châu Nhu sao? - xem ra kịch hay chỉ mới bắt đầu, lời nói như búa bổ của phóng viên càng như đổ thêm dầu vào lửa. Thanh Hiên quay sang phía dưới, gỡ mũ của mình ra, lộ ra gương mặt sáng sủa, nổi bật màu tóc cam vàng nhưng ai tinh mắt sẽ nhận ra, đó không ai khác chính là thư ký của giám đốc DM

- Tôi chỉ nói 1 câu thôi. Người đứng ở cạnh tôi đây, đang giả mạo Châu Nhu tôi. Và....ngay bây giờ tôi sẽ kiện cô ta vì tội giả mạo và bôi nhọ danh dự của người khác - Rồi cô nhìn thẳng vào máy quay - tôi không biết ai đứng sau vụ này, nhưng tôi....nhất định sẽ không bỏ qua. Nếu muốn, chúng ta cùng ra tòa - nụ cười của cô thật đáng sợ. Ngay cả Minh Tuấn đứng đó không rét mà cũng run

- Cô....cô..... - ả kia lắp bắp không nói nên lời, bây giờ bao nhiêu lời xỉa xối lại quay quanh cô ta - tôi....tôi....là..... - cô ú ớ không trả lời nổi báo chí nữa, lại nhìn qua Thanh Hiên đang đưa mắt nhìn cô như con thú sắp chết đang vùng vẫy mà tự đắc - Cô có bằng chứng chứng minh mình là Châu Nhu không? - rồi ả đột nhiên đổi giọng bốn cọt nhìn cô, Thanh Hiên chau mày, cho rằng cô ta gan cũng lớn thật

- Vậy cô có chứng cứ gì chứng minh mình là Châu Nhu không? - cô cũng không vừa trừng mắt

- Cô nếu mà biết người đứng sau tôi....chắc chắn sẽ sốc đến chết, thậm chí còn không muốn sống nữa đây - Thanh Hiên mở to mắt, tay cô bắt đầu run rẩy, ánh mắt sợ hãi vừa nhìn cô ta, vừa nhìn xuống dưới, mồ hôi chảy ròng. Cô đang sợ chuyện gì chứ? Cô sợ ai sẽ hãm hại mình chứ....chắc không đâu

- Cô.....cô nói gì? Là ai? - cô ả được nước lại lần tới, từng bước từng bước tiến về phía Thanh Hiên, nhưng lần này thật không may, cô lại đang lùi bước....chập chững như đang yếu thế

- Sao? Sợ rồi sao? Sợ người đó là người quan trọng mà cô hết mực tin tưởng sao? - hết mực tin tưởng? Cô liền có 1 suy nghĩ trong đầu. Phải, người cô tin tưởng là ai chứ? Không, cô không muốn nghĩ đến người đó, anh không phải là loại người như vậy, chẳng có lí do gì khiến anh phải làm vậy hết? Thanh Hiên lắc đầu sợ hãi, chẳng mấy chốc cô đã đứng ở mép bục, đôi chân run rẩy

- Không. Cô đừng có nói bậy....không phải - Thanh Hiên quả nhiên bị đánh trúng điểm yếu, 1 giọt nước mắt nữa lại rơi. Cô đang nghĩ gì vậy chứ?

- Người cô để ý....hay nói đúng hơn, người cô vừa yêu vừa hận, vừa muốn từ bỏ nhưng lại không muốnlà người đàn ông đó - cuối cùng ả tung 1 đòn chí mạng phút chót, thì thầm đủ để 2 người nghe. Thanh Hiên lặng thinh, ánh mắt cô vô vọng nhìn vào khoảng không dưới chân

- KHÔNG!? - Gót chân Thanh Hiên trật xuống, cô chới với giữa không trung - Áaaaaaa!!!!!!

Tiếng hét thất thanh khiến cô ngất liệm trong khoảnh khắc, trong khoảnh khắc nhỏ nhoi đó, Thanh Hiên thấy 1 người con trai....là người con trai mà cô đang nghĩ tới trong đầu....sao anh lại ở đây? Nét mặt anh có chút lo lắng....tại sao anh lại không tới trước khi cô mất kiểm soát....tại sao anh lại ở đó.... tại sao???? 1 mớ lộn xộn trong đầu đưa cô đến nơi tận cùng của nguy hiểm. Thanh Hiên chỉ lơ ngơ nghe được chữ mất chữ không....Là giọng nói của 1 người con trai....à phải, cái giọng nói hung hăng chắc chắn là của thiên lôi, không sai....nhưng hẳn là đang mắng ai

- ANH CỨT ĐIIIII - Đình Thiên gần giọng bé xốc cô sau khi thấy hành động chần chừ của anh - tôi đã nói rồi mà, cô ấy sẽ không có lần nữa.....đừng bao giờ lại gần Hiên nữa.... - Đình Thiên lập tức đưa cô đến bệnh viện.....

2 ngày.....5 ngày....1 tuần.....1 tuần rưỡi.....2 tuần rưỡi.....Đó là quãng thời gian như cùng cực của anh, không được đến thăm cô, là anh đáng chết. Anh cũng từng nghĩ mình nên chết quách đi cho yên chuyện. Đình Thiên luôn nổi điên khi anh đến gần, anh đã bị bầm dập không biết bao nhiêu lần. Anh không quan tâm hợp đồng của 2 người nữa. Chuyện kia anh đã cho người giải quyết rồi, bây giờ anh chỉ muốn nhìn thử....nhìn thử cô có làm sao không mà thôi. Chỉ có suy nghĩ đó....giúp anh sống nổi đến bây giờ....

23. Chương 23: Đến Lúc Trả Lời Rồi

Cô ả tên Như Nguyệt đó, từ vùng khác tới, là tay sai của lão phó. Mặc dù biết chuyện này nhưng anh không nói ra, cũng không đủ can đảm, anh sợ mình đuối lý, giả như có cô ở đây....sẽ hay hơn. Rồi anh bỗng dưng nhận ra....nhận ra tình cảm của mình sâu đậm đến mức nào, không phải chỉ dừng lại ở mức thương cảm như với Thụy Dương, anh không cần xem mắt nữa, anh muốn yêu...đó là cảm giác mà anh đang định nghĩa trong mình. Nhưng anh muốn nhà vẫn ở đây, muốn cô giải thích với anh, rốt cuộc cái cảm giác nhớ nhung, lo lắng, yêu thương, muốn ở cùng nhau mọi lúc mọi nơi....và muốn bên cô suốt đời, nó định nghĩa thế nào. Cho dù đó không phải là tình yêu đi chăng nữa, anh cũng chắc chắn rằng....cô là người con gái thích hợp nhất để anh lấy làm vợ

Khoảnh khắc tay anh đưa lên không trung, bắt lực nhìn Đình Thiên bế cô đi, lòng anh đau như cắt. Anh sợ....mình sẽ gây họa ở chốn đông người này, rồi anh nhìn cô....anh lại nghĩ đến ngày hôm đó, máu từ đầu cô chảy cũng rất nhiều. Lần đó may mắn thoát được, nhưng lần này anh không chắc nữa....đầu óc anh bây giờ rối bời lắm rồi. Anh đã thuê luật sư giỏi nhất và phạt mức án đối với Như Nguyệt, nhưng quan trọng nhất là.....người đang bất động trên giường kia, cô ấy vẫn chưa tỉnh lại. Bên cạnh đó, thư ký Liêm cũng sốc lắm khi biết chuyện này, hằng ngày ngồi đối diện nhà vẫn nổi tiếng mà ông không hay biết, đồng thời ông cũng kể cho chủ tịch nghe chuyện đó, giường như chủ tịch chẳng có chút bất ngờ gì, ông vốn cũng biết cô chẳng phải là người bình thường. Hơn nữa còn theo nguồn điều tra của giám đốc, người đứng sau là phó giám đốc, chủ tịch vô cùng tức giận, cũng cảm thấy tội lỗi của mình quá lớn, không thể nào yêu cầu cô gái kia ở cạnh đứa con trai ngu ngốc thật thà của mình được, cũng đành thờ dài cho qua chuyện

Minh Tuấn là hằng ngày ngồi trong phòng làm việc. Nhưng tâm trạng lại đang ở chốn khác. Anh đã dứt lốt y tá chăm sóc cho cô, cứ 1 tiếng lại thông báo tình hình, nhưng hôm nay....những câu nói anh nghe được cũng chỉ lặp lại “vẫn chưa có tiến triển gì”. Rốt cuộc là anh phải chờ đến bao lâu đây. Thư ký Liêm biết anh tâm trạng vô cùng nặng nề, cũng không thể an ủi được gì. Đúng lúc đó Thụy Dương lại bước vào, không phải cô không nghe chuyện thư ký Hiên, thật không ngờ 1 nhân vật nổi trội như vậy lại đồng ý làm thư ký cho anh, có phải là quá thiệt thòi hay không? Minh Tuấn mấy ngày nay làm việc rất chăm, chủ yếu là đem trả lại danh dự cho Châu Nhu, nhưng cô không tỉnh lại.....phải làm sao đây?

Nhưng sao bây giờ, tìm anh lại thấy trống rỗng như vậy. Minh Tuấn dứt tay vào túi quần, nhìn ra thành phố nhộn nhịp. Ước gì anh cũng được tự do vui đùa như những người khác, làm điều mình thích, nói điều mình muốn, nhưng....tại sao anh lại để cô rơi vào tình cảnh hoảng loạn này, là do anh sao? Đình Thiên nói đây đã là lần thứ 3 rồi, phải, là lần thứ 3 vì anh mà cô lại bị thương. Nếu không phải vì anh, lão phó cũng sẽ không nhắm tới cô. Minh Tuấn nhắm chặt mắt mình lại, cố nén sự tức giận bản thân mình. 1 giọt nước mắt lăn dài. Thụy Dương đau xót nhìn anh, cô đã đứng đây 1 lúc lâu rồi, nhưng nhìn thấy người con trai kia buồn rầu như vậy, cảm thấy mình thật chẳng xứng. Anh ấy vốn dĩ chẳng có cô trong lòng, vốn dĩ chỉ là.....1 người không bao giờ quan trọng. Thụy Dương quay lưng bỏ đi, cô biết mình không nên làm quá nữa

Thời gian anh lạnh nhạt với cô như vậy cũng chỉ là muốn chối bỏ. Anh đột nhiên có cảm giác....muốn ôm Thanh Hiên, muốn nghe cô nói thật nhiều về cái thế giới kia, bất kì cái gì anh cũng đều tin, chỉ cần cô nói. Và cái cảm giác muốn chiếm hữu đó, anh khẳng định mình đã yêu, yêu rất nhiều. Chính giây phút đó, anh thật muốn nói ra hết suy nghĩ của mình, nhưng.....liệu cô có chịu không, cô từng nói tình yêu đơn phương

giữa 2 người bạn chỉ là con dao chẻ đôi sợi dây giữa 2 người. Vậy là anh tìm đến người con gái khác, lúc đó....Thụy Dương lại xuất hiện. Anh cũng nói chuyện rất vui với cô, nhưng Thụy Dương bản tính thùy mị, ăn uống cũng nhẹ nhàng, nói chuyện cũng không nhiều, lại mang đến cho anh niềm vui nhất thời, nhưng chỉ 1 lúc sau, anh lại nhanh chóng cảm thấy nhàm chán, anh muốn nghe Thanh Hiền nói nhiều nhiều chút, ăn nhiều theo phong cách có thực mới vực được đạo của cô, anh sẽ rất vui lắng nghe

Càng nghĩ anh lại càng thấy mình ngu ngốc, vốn dĩ muốn quên nhưng lại càng nhớ, muốn bảo vệ nhưng lại làm người ta bị tổn thương. Thật là.....Túi quần anh rung lên 1 hồi, Minh Tuấn mở mắt nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, tay run run cứ ngỡ là mình nhìn lầm. Anh liền chạy ngay đến bệnh viện

Bịch.....bịch.....bao trái cây trên tay Đình Thiên rơi xuống, hần mướt mồ hôi, vui sướng đến nỗi cứ ngỡ như mình đã nhìn lầm. Có phải hằng ngày mong muốn cô tỉnh dậy đã làm hần sinh ra ảo giác hay không?

- Thanh.....Thanh Hiền?.... - Đình Thiên xúc động lại gần người con gái đang suy tư ngồi trên giường kia. Nghe tiếng gọi, cô quay đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo như băng ngàn năm, đôi môi và làn da nhợt nhạt không chút cử động. Bất gặp ánh mắt đó, Đình Thiên chột dạ, hần liền kêu bác sĩ

Đúng lúc đó, 1 người nữa bước vào, anh nhanh chóng thu hút được sự chú ý của cô, sao ánh mắt cô lại xa cách lạnh lùng đến thế. Anh thững thờ lại gần, cánh tay đưa đưa trên không

- Tránh ra.... - Đình Thiên lập tức xô anh ra 1 bên, nhường đường cho bác sĩ đến. Ông kiểm tra lại mắt cho cô, rồi kiểm tra lại ảnh phim, cuối cùng lại kết luận

- Do bị chấn thương, cũng không phải là mất trí nhớ gì nghiêm trọng, chỉ là 1 vài chi tiết nhỏ làm cô ấy bị quên thôi. Nếu là việc quan trọng sẽ nhanh chóng nhớ lại, còn không thì sẽ quên. Vậy....chăm sóc cô ấy cho tốt

- Vâng, bác sĩ

Rầm.....cánh cửa đóng im ỉm, 3 người trong phòng lặng thinh, chỉ có Thanh Hiền hết nhìn qua lại nhìn lại, rồi cuối cùng cô nhìn ra ngoài cửa sổ kia. Gió thổi mái tóc cô làm nổi bật gương mặt trắng do màu tóc vàng. Lại suy nghĩ mông lung, bây giờ cô đang sắp xếp lại suy nghĩ và hành động của mình, truyện và đời thực, những chuyện xảy ra gần đây, ý tưởng của cô gần đây....tất cả điều được bộ não thông minh rà soát lại. Đình Thiên đột nhiên sực nhớ ra, có 1 người đang làm gì trong phòng này

- Anh đến làm gì? Về đi trước khi tôi xách cổ anh đi - Đình Thiên nói bằng giọng lạnh không thể nào lạnh hơn

- Tôi chẳng lẽ không có quyền đến thăm cô ấy? - Minh Tuấn cũng chẳng vừa, anh muốn nổi điên rồi đây

- Thỏa thuận 2 người từ nay chấm dứt rồi, không còn quan hệ gì nữa thì cũng đừng nên gặp mặt nhau, không khéo lại kéo theo nguy hiểm

- Thỏa thuận hết hay không cũng chẳng tới lượt anh lên tiếng, tôi bây giờ chỉ muốn thăm cô ấy thôi, anh là gì mà cấm

- Anh.....CÚT RA NGOÀI ĐI - Đình Thiên gầm lên, nắm tay hần siết chặt

- Tôi nói lại lần nữa.....TÔI MUỐN THĂM CÔ ẤY - Minh Tuấn sẵn sàng đánh nhau với hần, lúc cô còn nằm bất động thì anh có thể không đến, nhưng bây giờ thì phải đến

- 2 NGƯỜI LÀM ỒN ĐỦ CHƯA THẾ? - Thanh Hiền mở miệng quát, đôi lông mày thanh tú của cô chau lại khó chịu, tiếng ồn của họ làm cô không tập trung được - ra ngoài đi để tôi yên tĩnh chút, chưa thấy bệnh nhân nào mà bị làm phiền như vậy. Đúng là số con rệp mà - cô chu mỏ chửi xéo

- Thanh....Thanh Hiền, em không sao chứ? Em nhớ anh không? - Minh Tuấn lo lắng hỏi, có khi nào cô không nhớ ra anh không

- Mấy người bị sao thế? Tôi đâu có mất trí nhớ đâu mà không nhớ được. Thôi 2 người ra ngoài đi - Thanh Hiền đuổi như đuổi tà. Nhưng lời nói của cô làm anh cũng yên tâm phần nào, chỉ cần không quên cô đi là được, không nhớ những gì, anh sẽ giúp cô nhớ lại

Đã là ngày thứ 3 cô tỉnh lại, lần đầu anh vào thăm là thấy cô đang ăn cháo đọc truyện tranh, mặt mũi thì có chút xây xát nhưng anh chẳng quan trọng, còn đem sữa và trái cây tới, dặn dò cô ăn uống đàng hoàng rồi mới đi. Minh Tuấn biết cô chăm sóc bản thân rất kĩ nên cũng không cần nói gì nhiều, chỉ nói vài câu về tình hình hiện giờ

- Em mới tỉnh dậy mà làm việc liền thế? - Đình Thiên chau mày, dừng gọt táo lại, đưa bịch sữa cho cô uống
 - Nếu không ghi lại tôi sẽ quên ngay, chuyện hôm nay không được để ngày mai, anh chưa nghe à? Hơn nữa, sao anh lại nói cái giọng điệu dàng thế thiên lôi? - Thanh Hiên nói đều
 - Em quên rồi sao? Hôm nay em phải trả lời câu hỏi của anh rồi - hấn dừng lại, nhìn thẳng vào cô nói
 - Câu hỏi gì? - Thanh Hiên vẫn miệt mài với bàn phím
 - Em nói sẽ trả lời câu hỏi của anh mà. Em có thích anh không? - hành động lập tức dừng lại, cô giương mắt ngạc nhiên nhìn anh, rồi lại nhắm mắt, rồi lại dần ra
 - Anh....từng tỏ tình với tôi sao? - cô hỏi 1 câu xanh rờn làm hấn tái mặt - thật sự tôi không nhớ - rồi anh chợt nhớ tới lời bác sĩ nói, cũng khẽ thông cảm cho cô, Đình Thiên thở phắt ra
 - Phải, bây giờ em trả lời đi - Đình Thiên nhìn cô mong chờ, Thanh Hiên bối rối, cô đã ngay lập tức có câu trả lời trong đầu. Chỉ là không nỡ nói ra, cô sợ....cô sẽ mất hấn, cảm giác đó thật đáng sợ. Thấy đã lâu cô chưa mở miệng, Đình Thiên vội vàng nói - không sao, em có lẽ cần thời gian suy nghĩ - hấn đứng dậy cười trừ, tính chạy đi thật nhanh, hấn ghét cái không khí như đã trả lời này
 - Đình Thiên.... - giọng nói trong trẻo vang lên - em....không thể.... - cô chỉ nhìn thấy tấm lưng của hấn, không thể thấy hấn đang thế nào, hấn đang đau khổ sao? Có phải không?
 - Ừm....anh biết..... - không quá khó đoán câu trả lời, Đình Thiên chạy đi, Thanh Hiên lau giọt nước mắt, lòng cô buồn rười rượi, nhưng cô không hối hận, quyết định này là đúng đắn. Dù không thể yêu hấn, không thể làm bạn được nữa, cô vẫn nguyện không làm tổn thương hấn vì sự thương hại của mình
- Thanh Hiên cựa mình, nằm xuống giường ngủ tiếp đi. Cô mong Đình Thiên sẽ suy nghĩ đúng đắn, cô mong mình có thể giữ được 1 người bạn. Nhưng sao cô lại thấy như mình đang thiếu thứ gì....thiếu tình cảm.....thiếu tình bạn.....hay thiếu người.....???

24. Chương 24: Quyết Định Của Thanh Hiên

Minh Tuấn xoa nhẹ gương mặt bình yên của cô, chiều nay anh đến thăm, nhưng đã thấy cô chìm vào giấc ngủ từ khi nào, Đình Thiên cũng không có ở đây, anh tha hồ ngắm cô như thế này. Minh Tuấn đã nhiều lần tự hỏi, mình thích người này như thế nào, thích ở điểm nào, và anh lại hỏi, có khi nào cô cũng sẽ rời đi không. Thanh Hiên mở mắt sững sờ nhìn anh

- Anh làm gì thế? - cô cử động ngồi dậy
- Tối thăm em - anh nhả từng chữ điệu dàng đến không ngờ, cô lập tức chau mày
- Làm gì mà quan tâm ghê thế? Đình Thiên nói đây là lần thứ 3 tôi bị thương, thỏa thuận của chúng ta đến đây là hết, có phải không?
- Em không nhớ sao? - Minh Tuấn có chút mơ hồ, nếu đã không nhớ thì....
- Ừm, không nhớ, nhưng tôi tin anh ấy không nói dối - Thanh Hiên ngây ngô nói
- Vậy sao? - Minh Tuấn hơi hụt hẫng - vậy em tính sao? - giọng anh buồn buồn làm cô có chút nhoi nhói
- Thì.... - “Gì đây? mình bị sao vậy?”, lời nói đã ở đầu môi nhưng không thể thoát thành lời được, cô không hiểu mình đang nghĩ cái gì trong đầu nữa

- Không cần em trả lời đâu. Ngày mai.....đợi ngày mai hãy quyết định - Minh Tuấn cầm áo khoác đi về

Lại 1 lần nữa chỉ có 1 mình Thanh Hiền trong phòng. Bàn tay chạm nhẹ lên những phím chữ, cô cảm nhận được hơi lạnh từ chúng, nhưng hơn khi nào hết.....cô cảm nhận được sự lạnh lẽo trong chính con tim của mình. Không lẽ ở cạnh anh lâu quá nên sinh ra nhiễm bệnh cả ngơ của anh rồi sao, có những cảm xúc không thể định nghĩa được. Thanh Hiền đưa tay sờ trán mình, trán cô ướt đầm mồ hôi mặc dù trời không nóng, tim đập nhanh mặc dù chẳng chạy, ánh mắt dịu dàng mặc dù chẳng.....yêu?! Có thích không? Có yêu không? Đó là những câu hỏi chớm mở trong đầu cô, nhưng lại dồn 1 đả kích không hề nhẹ

Hôm nay cô xuất viện, không 1 ai xuất hiện để cùng cô đi. Không Đình Thiên, không Minh Tuấn, không ai.....Rồi cô cười trừ, tại sao phải có người đi cùng mình chứ? Cô đã làm tổn thương cả 1 lúc 2 người, thử hỏi mặt mũi nào còn. Thanh Hiền thu xếp đồ đạc bỏ vào cái balo nhỏ, không quên cầm theo cái lap

Cạch....1 người đàn ông khập khễnh bước vào, tay còn phải vịn cửa nhưng ánh mắt luôn ánh lên tia hi vọng. Ông trong bộ đồ bệnh nhân mỉm cười nhìn cô, Thanh Hiền hơi ngạc nhiên nhưng rồi cô cũng cười đáp lại, đỡ ông ngồi xuống ghế

- Sao chủ tịch có nhã ý đến tìm cháu thế ạ? - Thanh Hiền tỉnh ngịch nói

- Ta có nên gọi thư ký Hiền là nhà văn Châu Nhu lừng danh không nhỉ? - ông nói đùa, Thanh Hiền bật cười

- Thôi ạ, chủ tịch cứ kêu cháu bình thường là được rồi. Cháu cũng chẳng có nổi tiếng lắm đâu - cô ngại ngùng

- Cháu có khi còn nổi hơn cả thằng Tuấn nữa đấy chứ? Nó mà không có bị bệnh, có lẽ nó đã có 1 dãy đưa con gái xếp hàng chờ rồi - ông hơi buồn buồn - nhưng nhờ cháu, nhờ cháu mà nó.....nó đã.... - chủ tịch xúc động cầm chặt tay cô, Thanh Hiền không ngờ nổi lòng làm cha lại trở dậy mạnh mẽ trong ông như vậy

- Chủ tịch đừng nói vậy, cháu chẳng làm gì cả. Chỉ là....tự sắp xếp khỏe lại thôi ạ - cô ái ngại nói

- Không..... - chủ tịch nén lại - cháu....dòng họ ta vô cùng biết ơn cháu, cảm ơn cháu, cảm ơn cháu đã xuất hiện trong cuộc đời nó như 1 kì tích như vậy. Nhưng rồi...cháu....sẽ đi sao? - chủ tịch có nghe thư ký Liêm nói sơ qua chuyện của giám đốc với cô, thật sự quá rắc rối. Cuối cùng cô lại dồn câu hỏi về phía mình, hiện giờ, cô không có bất kì suy nghĩ nào trong đầu, chỉ có thể miêu tả bằng 1 từ: trống rỗng

- Cháu....hiện giờ cháu cũng chưa biết nữa.... - giọng cô trùng xuống - cháu và Đình Thiên.....hình như có giao ước - gánh nặng trong cô bây giờ ngày càng nặng thêm

- Nếu cháu đã quyết định, ta không còn gì để nói, chỉ sợ thằng con trai gốc của ta....không thể nói được những gì mình muốn thôi - chủ tịch đứng dậy - được rồi, suốt mướt để sau đi, chúc cháu xuất viện mạnh khỏe, sau này có duyên sẽ gặp lại

- Vâng, chủ tịch đi ạ - Thanh Hiền chào tạm biệt như con robot không hơn, tâm trí cô không còn hoạt động để điều khiển những hành động hiển nhiên, chúng đang bận xử lí những cảm xúc mới, những suy nghĩ mới

Thanh Hiền ngồi thờ đó 1 lúc lâu, cũng không biết là mình đang nghĩ gì, muốn gì, mọi chuyện thật sự đã với quá xa tầm tay của cô, không còn kiểm soát được nữa. Cuối cùng cô cũng thở hắt ra 1 cái, xách balo ra khỏi bệnh viện sau những tuần dài nằm đây. Thanh Hiền từng thờ đi trên những bậc thang, rồi bước trên vỉa hè lát gạch hoa, cô chậm rãi nhìn chằm chằm dưới đất, không chẳng buồn quan tâm mọi chuyện xung quanh

- Châu Nhu? Là Châu Nhu kia..... - từ đâu 1 vài người kéo tới, rồi nhiều dần, nhiều dần đến nỗi cô sắp nghẹt thở luôn rồi, họ chen ép cô đủ câu hỏi, rồi chữ kí, rồi chen lấn

- Châu Nhu cho tôi xin chữ ký đi

- Cho tôi chụp bức hình đi

- Châu Nhu kia! - càng ngày âm lượng càng to, càng như cái nam châm thu hút nhiều người hơn. Tiếng và đèn máy ảnh tách tách liên tục trước mặt cô, Thanh Hiền cảm thấy hơi choáng ngợp. Bỗng từ trong đám đông 1 cánh tay rắn chắc lôi toạt cô ra ngoài, kéo Thanh Hiền chạy 1 mạch rồi núp vào con hẻm nào đó. Lúc bấy giờ cô đang còn sững sờ thì người kia mới lên tiếng mắng

- Em bị ngốc hay sao mà không chạy đi. Mới xuất viện đầu óc còn chưa tỉnh táo, còn không mau giữ gìn sức khỏe - Cô mở to mắt nhìn người trước mặt như không tin nổi. Đình Thiên thấy cô còn đang lơ lửng ở đâu thì vội nói tiếp - em bị sao thế? Choáng à?

- À....không....em chỉ....chỉ không ngờ anh lại xuất hiện.... - càng về sau giọng cô càng lí nhí dần. Cái con người biệt tích mấy ngày bảo ai không lo lắng cho được

- Để anh.....đưa em đi làm nhé! - không đợi cô trả lời, anh lại lôi cô về chiếc mô tô cũ, ném nón bảo hiểm cho cô, rồi vịn tay ga. Thanh Hiên ngậm ngùi đội nón vào, vòng tay qua eo hắn, tựa đầu lên lưng hắn như vậy, như muốn nghỉ ngơi 1 chút, chỉ 1 chút thôi. Đình Thiên cũng không quá lâu để anh đến công ty

Chẳng mấy chốc cô đã thấy mọi vật xung quanh mình đứng im, cô biết mình đã đến nơi. Thanh Hiên ngược cao đầu nhìn vào tòa nhà cao lớn trước mặt mà chần chừ 1 lúc. Đình Thiên thấy cô lâu vậy mà vẫn không có động tĩnh gì nên vội lên tiếng

- Em định lười biếng không đi làm việc luôn hay sao? - Đình Thiên trách yêu, hắn như là người anh trai của cô vậy, làm cô cảm thấy ấm áp vô cùng

- Em....anh không phải luôn cản em đi làm sao? Sao tự nhiên hôm nay.... - Thanh Hiên ngập ngừng thắc mắc

- Ày, lại nói bậy gì rồi, chẳng phải em luôn muốn làm việc ở đây sao? Em luôn muốn ở bên cạnh ông sếp cả chốn của em hơn là bên cạnh anh mà. Đi đi....mau lên.... - Đình Thiên giục cô, trông mắt cô mở to, tại sao cô lại không chối bỏ khi hắn nói vậy nhỉ? Hơn nữa....GI? CÒN CÓ CHÚT ĐỒNG TÌNH SAO?

- Lỡ như....lỡ như.... - cô ú ớ

- Không lỡ lắm gì hết. Em đi mau không trễ giờ làm bây giờ, anh không biết tên sếp có dễ tính không đấy. Tốt nhất là đừng có lỡ mất tình cảm gì của mình - Cảm động quá, mắt cô ươn ướt, Thanh Hiên gạt đầu cái rụp, xoay người 180 độ. Cô thật sự hạnh phúc khi có hắn bên cạnh động viên, không những không hận cô, ngược lại còn an ủi cô nữa, có phải ông trời đối đãi quá tốt với cô hay không?

- Cái con này, em như vậy thì anh cũng chẳng thoải mái gì đâu - Đình Thiên cười buồn rồi rút ga đi

Thanh Hiên hít thở thật sâu đi từng bước dứt khoát đến thẳng cái căn phòng cuối dãy, nhẹ gật nhẹ chào thư ký Liêm. Ông cũng nhẹ nhàng chào lại, rồi 1s sau, thật đứng phắt dậy làm cô đang sắp ngồi vào bàn cũng giật cả mình, xuyết nữa làm rơi laptop. 4 mắt nhìn nhau chằm chằm, cô nuốt khan nước miếng, chớp chớp mắt nhìn ông

- THƯ KÝ HIÊN!!!! - sau 1 hồi độ mắt với nhau thư ký Liêm ré lên như bắt được vàng, chạy tới ôm cô tỏ ra mừng rỡ như lâu năm chưa gặp rồi ấy - cô....lão già này còn tưởng cô nghỉ việc rồi đấy - ông mừng rơi cả nước mắt

- Vâng.... - đối diện với người già xúc động, cô chỉ biết cười trừ

- À, cháu vào phòng nhanh đi, có lẽ giám đốc sẽ rất bất ngờ đấy - thư ký Liêm nháy mắt với cô, Thanh Hiên cũng nhẹ nhàng đặt túi xuống rồi xin phép vào phòng. Cô nhẹ nhàng gõ cửa nhưng chỉ nghe thấy tiếng nói ồ ồ "Đừng có làm phiền tôi!". Woaaa....mới đi có mấy ngày mà anh ta dở tính giám đốc kiêu căng, bắt chước mấy người kia chứ gì. Đã vậy cô cho biết tay

Cạch....không đợi ai kia đồng ý, cô tự mở cửa vào luôn, khỏi nói cô cũng đoán chắc rằng anh đang vô cùng...vô cùng tức giận. Mắt thì dán chặt xuống bàn, cũng không biết là đang làm gì. Thanh Hiên từng bước đi gần hơn để nhìn rõ xem anh đang làm cái quái gì mà chuyên tâm thế

- ĐÃ NÓI LÀ ĐI RA NGOÀI RỒI KIA MÀ..... - anh quát lên giận dữ làm cô giật hết cả mình, lửa giận bắt đầu bùng cháy

- Ngay cả tôi mà anh cũng dám đuổi sao? - cái chất giọng nhẹ nhẹ mà âm điệu trầm lắng đến mức khiến người con trai ngẩn đầu chậm chậm, cứng nhắc như robot. Thanh Hiên chống nạnh nhìn anh thách thức

- Em....em....đi...đi làm sao? - Minh Tuấn còn tưởng là mình đang mơ

- Tôi đi làm anh lại có thêm bệnh mới là bệnh cà lăm hả? - cô nhếch môi kiêu ngạo như bà hoàng - Mà anh đang làm gì thế? - Thanh Hiên nhướn nhướn người nhìn. Trời ơi! Không ngờ tên này còn chơi trò trẻ con thế? Lấy giấy viết chữ sao: Đi hay không đi? Cô bật cười chịu không nổi

- Là em..... - Minh Tuấn dừng bút trước chữ “đi”, chập chững đến trước mặt cô xúc động - là em thật rồi....LÀ EM THẬT RỒI... - anh mừng rỡ bế thốc cô lên xoay vòng vòng, không còn quan tâm bị cô chê cái tính trẻ con nữa. Thanh Hiên bất ngờ, lại bối rối, lại cảm thấy tim mình đập rộn ràng không rõ lý do, có lẽ mệt quá, có lẽ thế

- NÈ, BỎ TÔI XUỐNG, MAU LÊN!!! - cô quát ầm ĩ, đánh anh túi bụi

- Được rồi, được rồi - Minh Tuấn chịu đặt cô xuống, Thanh Hiên phụng phịu mặt nhìn anh muốn lòi mắt. Anh nhéo nhéo cái má của cô, kéo dần ra hết cỡ - em nhìn gì thế? Hả?

- Á.....á.....cái tên này.....BỎ RAAAAAA..... - cô khó chịu giật tay anh ra khỏi cái má mới sáng sớm còn đang mơn mớn của mình

- Văn phòng giám đốc hôm nay có vẻ rộn ràng quá nhỉ? - cái giọng kịch cồm của lão phó không thể nhầm lẫn vào đâu được. Thanh Hiên lập tức quay phắt lại - phòng làm việc đâu phải là nơi để các người hò hẹn chứ? - ông ta cứ nhiên ngồi lên ghế, vác chéo chân, điệu bộ luôn khiến cô ghét cay ghét đắng

25. Chương 25: Em Đã Đi Đâu?

- Ô phó giám đốc, lâu ngày quá không gặp ông - Thanh Hiên ngay lập tức đổi sắc mặt như 1 diễn viên chuyên nghiệp, cô cũng ngồi xuống tiếp khách - chúng tôi cũng đâu quản chuyện của ông đâu. Ông muốn vùng tiền thuê người mạo danh người khác hay làm gì thì tùy. Phải không? - cô ngẩng mặt nhìn anh nói đùa. Đương nhiên, chuyện đó cô cũng được anh tường thuật lại rõ ràng rồi

- Cậu biết tôi trước giờ là chưa diệt cậu là vì nể tình chủ tịch, bây giờ cậu....không khác gì cọng cỏ khô, đập là đổ thôi - biết mình không thể nói lại cô, lão phó chuyển sang mục tiêu mà ông có thể dễ dàng đối phó, nheo nheo đôi mắt cáo già

- Ông không biết.....cỏ phải tùy loại, có loại bình thường, có loại có độc, cho nên.....ông nên cẩn thận lựa chọn để không tự hại chính mình chứ - Minh Tuấn cũng nhướn mày nhìn ông, woaaa, anh thật sự khâm phục tài ăn nói của mình, ngày càng tiến bộ. Ông Tuấn Kha nhìn anh thật lâu, rồi cũng nhếch môi đứng lên đi về, thầm nhủ kế hoạch mới trong đầu mình

Sau khi cánh cửa kia đóng, Thanh Hiên nhìn anh không chớp mắt, còn Minh Tuấn thì mím môi kiềm nén, nhưng cuối cùng cả 2 không thẹn mà cùng đồng thanh hét lên

- TUYỆT QUÁ!!!! - Thanh Hiên nhảy chồm lên ôm anh mừng rỡ, Minh Tuấn cũng thấy tuyệt không kém, nhất là được ôm cô vào lòng, cái khoảnh khắc mà anh đã từng tưởng tượng mà sợ mình sẽ gây chuyện, nhưng rất cuộc....chẳng có chuyện gì xảy ra cả, anh mừng lắm, mừng hơn cả khi nói lại lão phó nữa

- Ô.... - Thanh Hiên đột nhiên nhận ra, cô vội buông anh ra, nhưng không được, anh ôm cô chặt quá, đến nỗi Thanh Hiên không cử động được luôn, chỉ yên phận nằm gọn trong lòng ngực anh. Cảm thấy bức bối, ấm áp và an toàn

- Anh muốn được ôm em thế này! - Minh Tuấn rúc đầu vào hõm cổ cô, Thanh Hiên chợt nghĩ, ở đâu ra cô lại có cảm giác này, không có bằng chứng gì chứng minh cô đã từng nghĩ mình yêu anh, nhưng đây rõ ràng là cảm giác mới lạ. Rồi cuộc là tại sao? Tại sao cô lại quên 1 chi tiết quan trọng như vậy? Quên gì nhỉ? Minh Tuấn buông cô ra, nhìn thẳng vào mắt cô hỏi - Sau khi em ra viện, anh đã muốn hỏi em như thế này. Nhà văn, em giúp anh định nghĩa được hành động muốn ôm em vào lòng, muốn bảo vệ và chung sống với em suốt đời là cảm giác gì, tại sao em nói đã là bạn thì sẽ không nghĩ tới giấy đăng ký kết hôn, nhưng....anh lại muốn kí nó cùng em, đó là gì hả?

- Anh..... - Thanh Hiên mở to mắt nhìn anh, miệng lắp bắp không nói được gì, anh có phải đang tỏ tình, à không....câu hôn cô hả? - anh.... - bị cướp lời rồi, cô bị cướp lời rồi!!! Làm sao đây....tay chân lỏng lẻo không thể làm gì, không thể đón nhận, cũng không đẩy ra....rốt cuộc là muốn làm gì đây. Đôi môi cô bị anh tham lam nuốt lấy. Cho đến khi cả 2 khó thở, anh mới buông cô ra, 1 nụ hôn nhẹ nhàng chưa từng thấy. Tuy không muốn thừa nhận, nhưng bây giờ nhìn nghiêng anh thật đẹp trai, xương quai hàm tô thêm gương mặt lãng tử cho anh. Thanh Hiên bị anh quyến rũ rồi, bị quyến rũ rồi

- Tại sao em lại lùn như vậy? Làm anh cúi xuống này giờ mỗi cái lưng - anh vỗ vỗ cái lưng làm cô phụt chốt từ thiên đàng liền thẳng cánh xuống địa ngục

- Sao anh dám hôn tôi hả? - Thanh Hiên bắt đầu nổi giận, có lẽ vì quá ngại ngùng nên cô đã phải nổi giận để che giấu sự thẹn thùng đó

- EM! Xưng em đi! - Minh Tuấn chau mày, chu môi - em chẳng có chút đáng yêu nào, chút thực nữ như Thụy Dương cũng không có nữa - Minh Tuấn nói đùa, nhưng câu nói đó thật sự chẳng hay chút nào. Bằng chứng là ngay sau đó mặt cô bắt đầu tái lại, nụ cười bị dập tắt. Có gì đó, Thụy Dương có trong đó, lông mày cau lại thật chặt, cô rời khỏi vòng tay đi lại phía cửa kính, nhìn thật lâu ra ngoài đó. Minh Tuấn nhận ra lời nói của mình hình như có gì sai - em....sao thế? Không khỏe à? Hay anh nói gì sai? - Minh Tuấn lo lắng hỏi, cô hãy nói gì đi chứ, mắng anh cũng được, đừng im lặng như thế. Anh đưa tay lên chạm vào gương mặt cô, nhưng cánh tay nhanh chóng bị gạt ra. Thanh Hiên quay sang chỗ khác, tránh đi sự quan tâm của anh

Trong kí ức mơ hồ mà cô đã quên, có Thụy Dương, chắc chắn có cô ấy, hơn nữa còn có anh, 2 người làm gì khiến cô lại đột nhiên thấy nó quan trọng như vậy. 2 người làm gì? Cô có nên hỏi anh không, nhưng trước đó không phải 2 người không có mấy quan tâm đến nhau sao?

- Anh....và Thụy Dương dạo này có gặp nhau không? - cô lên tiếng làm anh mừng hết lớn, nhưng câu hỏi làm anh chột chân bước

- Có, dạo này bọn anh thường đi với nhau. Nhưng đó là chuyện trước khi em gặp tai nạn - Minh Tuấn biện minh, anh không muốn suy nghĩ điên rồ lúc trước của mình ảnh hưởng đến tình cảm hiện giờ của anh và cô. Anh có nên nói ra sự thật không?

- Vậy anh nói thử đi.... - Thanh Hiên dùng đôi mắt sắc lẹm nhìn anh - rốt cuộc tôi đã nghĩ những gì, 2 người rốt cuộc đã làm gì mà khiến tôi quên 1 kí ức quan trọng như vậy?

- Kí ức quan trọng? - kí ức quan trọng mà cô nói chỉ có anh và Thụy Dương là gì? Không lẽ cô đã hiểu lầm gì - có lẽ....em....

- 2 người hẹn hò với nhau hả? - lại 1 nghi ngờ lớn chen giữa 2 người - chuyện gì thế này? - Thanh Hiên nheo mắt mơ hồ

- Chẳng lẽ nó thật sự quan trọng lắm sao? - Minh Tuấn khó nhọc nặn từng chữ

- Rất quan trọng, nó ảnh hưởng tới tình cảm hiện giờ của tôi đấy - im lặng 1 lúc, Thanh Hiên ra ngoài

Làm sao đây? Khi cả 2 đều không biết cô đã thấy và suy nghĩ những gì, làm sao để cô nhớ lại bây giờ. Liệu khi cô nhớ lại rồi, mọi chuyện sẽ đi đến đâu bây giờ. Thanh Hiên đi trong công ty như 1 sinh vật lạ, mọi người đều nhìn cô, có lẽ sau khi biết chuyện, cô bây giờ đã thành người nổi tiếng rồi. Thanh Hiên bắt gặp đạo diễn đang quay 1 cảnh ở ngay tại công ty. Tay này cũng hay thật, lựa được 1 cảnh ngoài trời trên ban công rất đẹp, uống cafe sao? Thanh Hiên vòng tay nhìn ông đang chỉ đạo diễn xuất từng tâm tư của nhân vật, đây không phải là việc của biên kịch sao? Thanh Hiên bật cười nhìn ông đang bí từ ngữ mà vẫn nói chống nói chế gì diễn viên cũng chả hiểu

- Châu Nhu? - 1 người reo lên làm Thanh Hiên không thể tiếp tục im lặng được nữa rồi

- Mọi người có cần Châu Nhu này giúp đỡ gì không? - Thanh Hiên cười rạng rỡ, bỏ tay xuống cô đi lại chỗ đạo diễn đang đứng, ông vẫn còn chưa hết ngạc nhiên

- Châu Nhu, sức khỏe cô không sao chứ? Sao còn ra đây? - đạo diễn quan tâm hỏi, rồi kêu diễn viên lui ra

- Không sao đâu. Tôi đến đây để giúp diễn viên của ông - vẫn là thái độ dịu dàng cô nói - như tôi đã hứa, tôi sẽ gặp ông mà

- Thật không ngờ, người ngay bên cạnh mà tôi lại không nhận ra - ông lắc đầu cười khổ - cô thật.... đáng ngưỡng mộ. Ở đây cũng không còn việc gì khó khăn nữa, cô về làm việc đi - Thanh Hiên nghe vậy cũng không làm phiền ông nữa, cô quay lưng bỏ đi, nhưng đi chưa được mười bước lại quay về bầu trời tối sầm

Qua trưa rồi, đến tối rồi, tại sao cô vẫn chưa về, sao lại đi lâu như thế? Minh Tuấn lo lắng gọi điện mãi nhưng cô để điện thoại ở công ty. Tới thì ở đây, vậy người đâu. Minh Tuấn chạy khắp công ty tìm cô, anh dừng mắt ở đoàn làm phim chuẩn bị về kia

- Đạo diễn....học....ông có thấy....học....Châu Nhu đâu không? - Minh Tuấn cực nhọc hít lấy không khí nói

- Ủa? Lúc sáng cô ấy có ghé qua, nhưng....đã nhanh chóng rời đi rồi - đi rồi, nhưng sao lại không về văn phòng

- Cô ấy....có nói đi đâu không? - Minh Tuấn bức xúc ghì chặt vai ông

- Không. Tôi nói cô ấy về phòng làm việc đi thì cô ấy nói ừ.... - vậy là không biết Thanh Hiên đang ở đâu hết sao? 2 tay anh buông thõng xuống như bị gãy. Minh Tuấn thững thờ bước đi, cũng không biết là đi bao lâu, bây giờ công ty sắp tắt hết đèn rồi, nhưng cô đang ở đâu chứ?

Anh cẩn thận đem túi và laptop cô về, trong đó có dữ liệu quan trọng của cô, anh không thể để nó bị đánh cắp được. Anh nhẹ nhàng bỏ lên xe, đi về nhưng không về nhà, mà là đến nhà cô. Anh đỗ xe đường hoàng, rồi đứng trước nhà cô 1 hồi lâu cũng không thấy bóng dáng, đèn tối om. Rồi anh thấy bóng dáng của 1 người con trai quen thuộc đang chậm rãi đi. Đình Thiên bất gặp tình địch trước mặt thì không khỏi khó chịu, nhưng hắn vẫn quyết định không dừng chân

- Anh có thấy Thanh Hiên đâu không? - giọng điệu anh hụt hẫng đến nỗi như sắp tuyệt vọng

- Gì? Sáng nay không phải đã đến công ty sao?

- Có đến, nhưng cô ấy bỏ đi rồi, cũng không biết là đi đâu - Đình Thiên trợn mắt nhìn anh

- Anh....nói gì? - Đình Thiên xách cổ áo anh lên, gằn giọng

- Thực sự....tôi không biết.... - Minh Tuấn không phản kháng, anh biết mình không có sự lựa chọn. Anh không thể làm gì, cũng không biết sẽ phải làm gì

Đình Thiên thần thờ buông anh ra, đôi mắt mông lung nhìn vào bóng tối. Hắn bỏ đi, hắn mặc kệ chuyện của 2 người. Nói thì mạnh miệng lắm nhưng hắn không thể không để tâm được. Bây giờ cô ở đâu được chứ, cũng trễ rồi, có khi nào đang qua đêm ở đâu đó không. Nhưng tính cách cô trước giờ hắn rất rõ, không bao giờ qua đêm ở ngoài trừ phi....trừ phi cô bị bà già đó bắt đi....Đình Thiên lập tức lái xe đến biệt thự lúc trước hắn cứu cô ra. Hoàn toàn....là 1 căn nhà hoang....không có 1 bóng người....

Đình Thiên lập tức hợp tác với 1 người mà hắn không bao giờ nghĩ tới, Minh Tuấn. Hắn muốn anh điều tra về ngôi nhà đáng nghi ngờ kia. Đương nhiên Minh Tuấn sẽ không từ chối, hơn nữa còn rất nhiệt tình. Nhưng kết quả lại chẳng như anh mong đợi. Vợ chồng nhà đó đã dọn đi rồi, cũng không biết là rời đi khi nào, lại bỏ đi nước ngoài. Họ chỉ là 1 doanh nghiệp nhỏ, sao có thể có nhiều người biết đến như Minh Tuấn lại 1 lần nữa như rơi vào hố tuyệt vọng. Anh ngồi thững xuống chiếc ghế ấm, tay cầm xấp giấy tờ vô dụng này, rồi anh quăng mạnh nó xuống đất, lấy tay ôm đầu. Bất lực, ngu ngốc, đến nỗi anh thấy mình chẳng còn xứng đáng với cái ghế giám đốc này nữa rồi. Anh đã khóc, đây là lần thứ 2 anh khóc vì cô

26. Chương 26: 1 Tháng Rời Xa

Đã 1 tháng trời rồi, không tin tức, không hình ảnh, hàng ngày Minh Tuấn vẫn đến xưởng làm việc của Đình Thiên hỏi hắn có manh mối gì về cô không. Nhưng lần nào câu trả lời cũng chỉ là cái lắc đầu. Đình Thiên

không phải là muốn bỏ cuộc, chỉ là hẳn không thể nhớ ra được gì nữa. Còn Minh Tuấn, như trở về con người ngày xưa của mình, u sầu, khó đoán. Anh vẫn dốc tâm sức tìm cô hàng tháng trời nhưng chẳng thấy bóng dáng cô đâu. Bộ phim của cô đã quay được vài tập đầu tiên rồi, sao cô còn chưa về xem thành quả của mình chứ. Bình sinh 2 người thân thiết với nhau ở chốn công ty, anh đâu hề nghe cô nói về thân phận của gia đình mình. Nhưng cho dù biết họ là ai, cũng không thể tìm thấy được nữa, đã ra nước ngoài rồi, bây giờ tìm kiếm cũng như mò kim đáy bể

Hàng ngày thư ký Liêm thấy anh thập thững đi làm, rồi ra về, rồi lại đi làm nhưng tâm tình chẳng ổn chút nào, mặc dù tháng nay anh đã thắng phó giám đốc về dự án đầu tư cho DM, nhờ đó mà công ty mới vực dậy nhanh chóng như vậy. Tuy không có cô nhưng anh chưa bao giờ trở nên đòi hỏi hay kiệt quệ, chỉ là cô đơn, không có người bên cạnh. Thụy Dương thỉnh thoảng cũng có đến thăm, cũng hỏi tình hình của cô nhưng anh vẫn không thể nào trả lời được câu mà anh muốn trả lời nhất. Thụy Dương biết anh đang rất khổ tâm, cũng không thể giúp gì được, cũng đành ở cạnh an ủi hay chỉ ít giúp đỡ anh đến những bữa tiệc xa hoa, thay thế thư ký Hiên. Nhưng cô biết mãi mãi mình cũng không thể nào thay thế được người kia

Dân mạng đang lòng sực cô khắp nơi, từ khi công bố thân phận đến giờ, chưa 1 lần cô tổ chức gặp mặt chính thức, họ có 1 chút thất vọng. Không chỉ họ, mà cả anh, chủ tịch, thư ký Liêm, Đình Thiên, Thụy Dương đều rất nhớ cô. Tại sao cô không chịu quay về chứ? Sáng hay chiều hay vẫn đến nhà cô, dọn dẹp nhà cho cô, đọc hết những cuốn sách trong thư viện chiếm hết tầng 2 của cô. Chút ít anh cũng biết, cũng khôn ngoan hơn lúc trước, bây giờ anh có thể tự kiềm nén được bản thân rồi, có thể đến những bữa tiệc hay những chỗ không quá đông người. Nhưng đó là 1 biểu hiện tốt, phải không? Anh muốn khoe với cô lắm, muốn cùng cô tận hưởng niềm vui, muốn nhảy nhót ăn mừng cùng cô, muốn uống bia ăn lẩu hàn thuyền với cô, nhưng bây giờ cô đang ở đâu chứ?

Minh Tuấn cầm 2 cái điện thoại trên tay cười khẩy. Cô lưu số anh là tên sếp cà chớn, vậy mà anh không hề tức giận, vì chẳng có ai để mà trút giận nữa rồi, không ai. Chủ tịch biết anh đang trong tình trạng trong lạnh ngoài nóng, làm cha không thể không đau xót, bây giờ tình hình cũng khả quan hơn. Và ngày hôm nay ông Tuấn Nam đã xuất viện, ngay lập tức liền đến công ty tìm gặp con trai. Thấy ông anh có chút vui mừng, nhưng cũng nhanh chóng gặm nhấm lại nỗi hiu quạnh

- Con lại làm sao nữa? Đã 1 tháng rồi, 1 tháng không có tin tức, sao con còn phiền muộn như thế? - chủ tịch thở dài

- Ngày xưa, ba có yêu mẹ con không? - anh hỏi buồn, lòng càng nặng thêm - ba đã không yêu, sao có thể hiểu được tâm tình của con chứ

- Hầy, ba quyết định rồi. Cuối tuần này chúng ta sẽ tổ chức gặp mặt gia đình Thụy Dương - chủ tịch tuyên bố tin động trời, nhưng chẳng mấy may lay động được anh. Minh Tuấn nhếch môi

- Ba muốn làm gì thì tùy, nếu cô ấy không xuất hiện nữa, con cũng chẳng quan tâm. Con chỉ không muốn Thụy Dương trở thành như mẹ thôi - Minh Tuấn nãy nê nói, người anh bây giờ chẳng còn chút sức sống gì nữa rồi

- Được rồi. Quyết định vậy đi. Ba.....mặc dù cũng rất mong thư ký Hiên làm con dâu mình, nhưng....nó cần bản không xuất hiện, nếu con có thể tìm được nó trước cuối tuần này, ba....có thể sẽ thay đổi quyết định - chủ tịch nói xong thì để anh lại 1 mình trong phòng. Minh Tuấn gục đầu suy nghĩ, đối với anh hôn nhân chẳng quan trọng gì, nhưng cô thì có....cô rất quan trọng đối với anh.....

10h tối - 13 tiếng trước khi gặp mặt với gia đình Thụy Dương.....

Nói cuối tuần chứ thật ra đã là ngày kia rồi. Minh Tuấn nghĩ hôm nay đã là ngày cuối cùng anh được sống với thân phận là người đàn ông luôn yêu Thanh Hiên. Chỉ trong ngày mai là anh sẽ trở thành của người khác. Nghĩ lại anh cảm thấy bây giờ thật là may mắn, vì người anh sẽ kết hôn là Thụy Dương, cô là 1 cô gái tốt. Minh Tuấn cười nhặt, anh uống nốt ly rượu đang dở của mình, rồi lại lấy thêm ly khác. Trong 1 vũ trường ít người này, chẳng ai thèm để ý nhau, điều đó làm anh rất thoải mái. Hết 1 ly, lại 1 ly khác, anh uống đến khi nào say thì mới thôi. Say thì có gì là không tốt, nếu say có thể làm anh bớt đau khổ, anh nguyện say cả đời

Minh Tuấn gục xuống bàn, 1 giọt nước mắt đọng lại trên tay anh. Khóc? Khóc thì có ích gì chứ, khóc có thể khiến anh bớt nhớ cô không? Trong cơn say nuốt trọn cùng sự thống khổ, anh nhớ đến cái đêm say cùng cô. Thì ra rượu có thể liên kết với bia, làm anh nhớ lại cái đêm xấu hổ đó. Hôm đó thực sự anh đã mất kiểm soát, thay đồ tùm lum, anh nhớ....anh nhớ mình đã mang rất nhiều đôi giày cao gót. Rồi trong đó có 1 đôi, anh cảm thấy rất quen....quen là bởi vì....anh đã từng thấy nó 2 lần. Đầu là 2 lần ở vũ trường, là đôi giày cô gái đó mang để cứu anh. Nghĩ lại bây giờ hơi men càng giúp anh tỉnh táo để suy nghĩ. Không có mùi hương, là 2 người đều giống nhau, cùng 1 kiểu giày, là 2 người đều giống nhau, có khi nào là cô ấy không nhỉ? Nhưng rồi anh lại thấy mình điên rồi, trên đời này thiếu gì người có phong cách giống nhau chứ? Đó còn không được gọi là phong cách nữa,.....chỉ là kiểu giày và mùi hương.....

Cô gái tóc màu cam vàng đau đớn nhìn anh từ xa gục mặt xuống bàn rượu, khoảnh khắc đó.....trái tim cô như bị bóp nghẹt. Cô cảm thấy khó thở, từng dòng nước mắt nóng hổi trào ra. Cô vội vàng chạy đến đỡ cái thân hình say bết nhè về nhà. Cửa không khóa, Thanh Hiền mở to mắt nhìn, sân vườn cũng tươi tốt hẳn, nhà cửa sạch sẽ, hẳn là hằng ngày anh đều chăm chỉ quét dọn. Lại khóc rồi, cô gỡ cái mũ lưỡi trai của mình ra, dịu dàng nằm lên giường, lau mặt và đắp chăn cho anh. Thanh Hiền vuốt vuốt mái tóc mềm mại này, còn sờ lên gương mặt xinh đẹp của anh nữa, nhưng có thứ gì đó cộm cộm. Sao cô chẳng để ý, anh đã có râu rồi chứ? Lại còn không cạo, từ khi nào tác phong lại kém như vậy

Thay 1 bộ đồ thoải mái nhất, cô mệt mỏi ngồi lên giường, nghỉ ngơi sau 1 chuyến bay dài. Bỗng chuông điện thoại anh kêu lên bần bật làm phá đi giấc ngủ của cô. Thanh Hiền chau mày bắt máy, bên kia là giọng nói nghiêm nghị

- Con còn không mau về nhà, mai là chúng ta phải đi xem mắt rồi đấy - chủ tịch tức giận nói

- Chủ tịch nói.....xem mắt là sao ạ?

10h sáng, Minh Tuấn mệt mỏi ngồi dậy, cả người uể oải không cử động nổi, nhưng anh lại ngửi thấy mùi thơm từ trong bếp. Rồi anh nhìn xung quanh, thì ra đến lúc say mềm.....anh vẫn vác mặt về nơi này, như 1 con chó trung thành. Nhưng kì lạ.....nếu như 1 mình anh ở đây, sao lại chán gối trắng thơm, còn có mùi thức ăn nữa chứ? Là ai nấu? Minh Tuấn lật đật nhảy xuống giường. Trước mặt anh bây giờ là thân hình lùn lùn, nhỏ nhỏ quen thuộc với mái tóc nổi bật dài ngang lưng. Cô đang loay hoay bày thức ăn ra bếp. Xong xuôi đâu vào đấy lại mỉm cười mãn nguyện. Thanh Hiền tháo tạp dề ra thì thấy anh đã dậy, còn đứng như trời trồng ở đó nữa chứ. Cô lon ton chạy lại gần anh

- Anh làm gì mà đứng như trời trồng thế? - cô ngẩng cao đầu nhìn anh, chớp chớp mắt. Minh Tuấn còn tưởng mình đang mơ 1 giấc mơ đẹp, mọi chuyện cứ như trong mơ vậy. Thấy anh vẫn gương mặt nhìn mình không nói gì, cô đâm quạu - anh làm sao thế? Hỏi không trả lời là thế nào?

- Em bỏ đi 1 tháng trời rồi về chỉ nói được với anh câu đó thôi sao? - Minh Tuấn chau mày đau khổ, sao anh lại cảm thấy như mình đang bay, cảm giác lơ lửng, niềm vui khó tả. Đối diện với hạnh phúc, anh chỉ biết hỏi 1 câu lãng xẹt

- Em vệ sinh cho anh nhé! - Thanh Hiền không trả lời câu hỏi mà kéo anh vào phòng vệ sinh, đưa 1 bộ đồ mà sáng nay cô vừa mua cho anh thay. Đợi anh tắm rửa xong xuôi lại ngồi bên bồn, cạo râu cho anh nữa, và đương nhiên dao cạo cô cũng mới mua - sáng nay em đi siêu thị, mua nhiều đồ lắm đấy - khoảng cách bây giờ của 2 người thật là gần, cô chăm chú đưa từng đường nét mũi dao để khỏi làm anh bị thương. Còn Minh Tuấn vẫn đắm đắm nhìn cô như chưa thoát khỏi cơn mộng mị

- Em không có lời giải thích nào sao?

- Xong rồi! - rất nhanh cô đã làm xong. Lau mặt cho anh xong rồi, cô lại kéo anh ra bàn ăn - anh ăn đi, vừa ăn em vừa kể cho anh nghe - nhìn anh gật đầu rồi từ từ nuốt, cô mới yên tâm kể lại chuyến hành trình 1 tháng nay của mình - ngày hôm đó sau khi gặp đạo diễn, em định đi về phòng nhưng nào ngờ bị đánh ngất đi, sau này mới biết là Hoàng Vũ đã làm chuyện đó, nhưng đó là chuyện của 3 ngày sau, sau khi em được đưa đến Canada. Chính mẹ đã bắt em đi, lúc đầu em không có chống cự, bà ta đương nhiên để phòng hơn trước rồi. Chỉ là em vẫn suy nghĩ, chống cự thì có ích gì, về đây để làm gì. Tất cả câu hỏi đó đều xoay quanh em, 1 tuần chìm trong suy nghĩ. Rồi 1 hôm nằm ngủ, em chợt nhớ ra cái đêm đó, cái đêm mà anh

và Thụy Dương ở cùng nhau trước công ty, là anh cười với cô ấy, là thời gian 2 người hẹn hò và bỏ quên em. Em nhận ra lúc đó mình đang đau khổ, đang ghen, là vì yêu anh nên mới ghen

Thanh Hiền ngưng lời, Minh Tuấn nhìn cô xúc động, thì ra là vậy, thì ra cô vẫn yêu anh như thế, nhưng anh lại không biết, lại còn không giúp cô nhớ lại. Anh ngáp ngủ ần, nghe cô kể tiếp

- Sau đó, em nghĩ mình đã đến lúc quay trở về nhà. Trước tiên em đến xin phép mẹ, cũng như nói với bà những lời cuối cùng. Đêm đó, không quá khó để em ngủ yên 1 đêm kịch tự sát. Từng làm trong nhà hàng, việc chế biến 1 nước sốt có màu đỏ tươi không quá khó. Nhìn thấy vết máu loang ra từ cổ, Hoàng Vũ đã lập tức đưa em đến bệnh viện. Lợi dụng sơ hở lúc đó, em đã trốn thoát lên chuyến tàu. Nhưng đó chỉ mới là khởi đầu, em.....ra đi không có hộ chiếu, cũng không cầm theo điện thoại, chỉ cướp được 1 khoảng tiền lớn từ tay mẹ. Em đã trốn chạy rất nhiều ngày, nhiều tuần, đi không biết bao nhiêu chuyến tàu, chuyến xe mới đến được đây. Lúc đó nhìn em thân tàn ma dại đến nhận còn không ra. Lúc đó là khoảng cách đây 1 tuần - Thanh Hiền xót xa kể

27. Chương 27: Hẹn Mặt Gia Đình

- Em.... - Minh Tuấn đứng trước người con gái quật cường kia chỉ biết lặng thinh, cô đã vất vả, cố gắng bao nhiêu, vậy mà 1 thằng đàn ông như anh chỉ biết suốt ngày đau khổ, giao thác số phận cho người khác

- Em đã ngất xỉu ngay lúc đó. May là có người nhận ra em, liền lập tức đưa em đến bệnh viện. Sau vài ngày em mới tỉnh dậy, lập tức đến ngân hàng rút tiền, trả cho người đó, còn kí tên nữa - Thanh Hiền bật cười khi nghĩ về người kia - và em đã đến công ty tìm anh, nhưng lúc đó trời tối, lại thấy anh lái xe đến vũ trường để đi theo, thật không ngờ.....mới có 1 tháng mà anh dám đến vũ trường uống rượu rồi đấy - Thanh Hiền trề môi nói

Minh Tuấn không những không nói lại, còn buông đũa, bước chầm chậm đến trước mặt cô, ôm cô vào lòng. Sao cô lại phải chịu những khó khăn này kia chứ? Chỉ là 1 cô gái mà đi phiêu bạt khắp nơi để rồi về lại đây sao? Thanh Hiền nhận thấy bờ vai mình đã ẩm ướt. Cô cũng khóc, cô khóc vì những cố gắng của mình không uống phí, cô khóc vì cảm thấy hạnh phúc khi có anh bên cạnh như thế này. Sau 1 hồi đoàn tụ lâm li bi đát, anh chợt nhớ ra thì đã gần 11h rồi

- Thôi chết. Cuộc hẹn - Minh Tuấn nhanh chóng lục tìm điện thoại

- Ý anh nói là hẹn gặp mặt với nhà Thụy Dương á?

- Ờ....mà sao.....em biết - anh ngưng tìm kiếm

- Tối qua chủ tịch điện cho anh, là em nghe máy, em đã nói hủy hẹn rồi - cô cười tinh nghịch. Thật là, lúc nào cô cũng là vị cứu tinh của anh hết

- Để anh ôm em 1 lúc diiii - Minh Tuấn bồi hồi ôm cô, Thanh Hiền vòng tay qua eo anh, siết chặt anh trong lòng

Người con gái nhỏ bé này lọt tằm trong lòng ngực anh. Trong căn bếp nhỏ nhắn, có 2 con người đang tận hưởng hạnh phúc của mình. Cũng không biết đã bao lâu, Minh Tuấn chỉ nguyện giây phút này dừng tại đây mãi mãi, lúc nào cũng hiện hữu trong tâm trí anh, để anh biết rằng mình không mơ, cuộc sống này không cô đơn, luôn có 1 người bên cạnh anh, bảo vệ anh và để anh bảo vệ lại

Nhưng lại 1 lần nữa, Minh Tuấn đã sững sờ 1 lúc. 1 nhịp mạnh.....1 nhịp nhẹ.....là cái vỗ lưng đó, đúng là cô rồi, đôi giày và cả nhịp vỗ. Luôn là cô, luôn là cô âm thầm bảo vệ anh. Anh cảm động, lại càng siết chặt cô hơn. Có lẽ nhịp vỗ đều đều đó làm anh cảm thấy an toàn và ấm áp. Giống như mẹ hay ru anh ngủ. Bây giờ 1 người con gái khác lặp lại hành động đó, không khỏi khiến anh....rơi nước mắt.....

- Sao thế? Sao lại khóc nữa rồi? - Thanh Hiền với tay lau đi nước mắt trên gương mặt tuần tú, anh âu yếm nhìn cô lắc đầu, nắm tay cô

- Không, không có..... - Minh Tuấn quyết định không nói ra phát hiện của mình, nếu cô muốn, cô sẽ nói với anh. Cứ coi như đây là bí mật đi. Thanh Hiền lại mỉm cười với anh, xoa xoa gương mặt hốc hác của anh

Chủ tịch điện thoại báo 2 người về nhà ăn cơm, đương nhiên cô sẽ không từ chối rồi. Nhưng đó là việc tối nay, còn bây giờ cô còn có việc quan trọng phải làm. Minh Tuấn đến công ty, còn cô thì mặc chiếc váy vô cùng đẹp mà cô bất chợt mua được khi đi ngang qua 1 cái shop quần áo. Chiếc váy màu xanh rêu có những đường viền màu vàng đơn giản nhưng toát được vẻ đẹp thực nữ, có chút khiêm tốn. Cô dừng chân trước 1 xưởng ô tô, hàng chục ánh mắt tò mò và thêm khát ngó lên. Cũng phải, ở đây quanh năm toàn là đàn ông, hiếm khi thấy có cô gái xinh đẹp nào lại ghé thăm, không biết là đến có việc gì. Thanh Hiền lướt ánh mắt tìm kiếm nhưng nhanh chóng được 1 đàn anh bắt chuyện

- Chào em, em tới đây có việc gì không? - anh ấy chìa tay vào quần áo, đúng chất dân lao động. Thanh Hiền mỉm cười, lúc trước cô cũng từng lao động bốc vác, cũng ngày ngày ăn cơm hộp, uống trà đá, rất vui

- Em tới tìm thiên l..... à, Đình Thiên - may không cô lại ăn nói bất cẩn nữa rồi, cô cười trừ

- À.....thằng Thiên ấy hả? Đợi 1 lát nha - anh tiếc nuôi tặc lưỡi - cái thằng này sao số tốt dữ, gặp được 1 cô xinh như thế này

Đình Thiên nghi ngờ lời nói của tên kia. Cái gì mà có 1 cô gái xinh đẹp như mơ gặp hần chứ. Chắc lại là tên khách khó tính bụng phệ nào chứ gì. Lúc nào cũng kêu hần ra đỡ đạn hết. Đình Thiên rửa tay rồi đi ra. Đứng trước mặt anh là dáng đứng của người con gái tóc cam vàng quen thuộc dài tới lưng. Cô mặc chiếc váy dài trên gối, tôn lên cái chân ngắn cùn cùn nhưng vô cùng đáng yêu. Thanh Hiền đứng đưa người cho đỡ nhàm chán, lúc sau thì cũng thấy hần đứng trân trân đó. Cô khẽ chau mày

- Chưa thấy em mang váy bao giờ sao mà ngạc nhiên thế? - Thanh Hiền lè lưỡi ngại ngùng

- Em.....hiền pháp, em đã đi đâu thế hả con này? - Đình Thiên 1 phút xúc động nhưng bản tính của hần không cho phép mình thể hiện nhiều quá, chỉ dùng tay kẹp cổ cô thôi

- A.....bắn quá đi mất, bỏ em ra mau..... - Thanh Hiền néo tay hần - chuyện chi tiết anh không cần biết, chỉ cần biết bây giờ em an toàn trở về là được rồi

- Được thôi, nhưng mà phải đãi anh ăn lẩu đấy nhá - Đình Thiên cũng không ép cô nói nữa, dù sao cô về đã là quá tốt rồi - cái thằng kia biết chưa?

- Biết rồi ạ

- Đúng rồi, em phải nói cho nó biết sớm hơn anh. Mặc dù nhìn bề ngoài không sao, nhưng nó đang thật sự sụp đổ đấy

- Em biết rồi mà - Thanh Hiền tạm biệt hần, rồi đi đến chỗ công ty, trước tiên cô phải ghé qua thăm đạo diễn 1 chút, sau đó hần đi đến văn phòng

Cô rảo bước đi mà có rất nhiều người đổ xô nhìn, bắt ngờ, sững sốt, mừng rỡ, ngưỡng mộ, đó là những ánh mắt kì quái nhìn cô mà cô có thể đoán ra đôi chút. Thanh Hiền vẫn mỉm cười đi thẳng. À, thì ra trong phòng còn có cả đoàn làm phim đang thảo luận dự án đó cơ đấy

- Chào mọi người - Thanh Hiền cười rạng rỡ

- Ô, Châu Nhu, cô về rồi sao? Đi du lịch đâu mà lâu thế? - đạo diễn hình như không biết chuyện gì thì phải, vẫn tay bắt mặt mừng

- À, vâng, tôi.....đi du lịch châu Âu ấy mà....hì - cô cũng hơi lớ ngớ nhưng rồi cũng cười giả lả

- Đúng vậy, làm việc thì phải đi chơi nữa chứ. Tranh thủ nghỉ ngơi đi - nói 1 chút về phim ảnh, Thanh Hiền cũng chăm chỉ ngồi xem phim nữa. Woaaa, thật sự rất bất ngờ nha, cô vô cùng hài lòng về bối cảnh, diễn xuất, không cần có mà ông có thể làm tốt như vậy, thực sự là 1 nhân tài. Thanh Hiền không còn gì để nói nên cũng tạm biệt

Không ngoài dự đoán, gặp cô, thư ký Liêm nói không ngơi nghỉ. Nào là Minh Tuấn rồi Đình Thiên, rồi chủ tịch ra viện, nói với cô gì đó, rồi Thụy Dương với hôn lễ, rồi bệnh tình của anh. Thanh Hiền chỉ ậm ừ cho qua chuyện rồi cũng lên vào phòng anh

- Phù.... - cô thở dài đóng sầm cửa lại, thở dốc, thật là, lời nói cũng có sức tàn phá ghê gớm lắm chứ
- Em tới rồi sao? - Minh Tuấn lịch thiệp kéo cô tới ghế ngồi, rót trà mời bánh đúng kiểu hoàng tộc. Thanh Hiền chớp mắt nhìn anh
- Chủ tịch ra viện rồi nên tuần sau là cuộc bầu cử chủ tịch mới - anh điềm tĩnh nói
- Hả? Nhanh vậy sao? - cái này thì cô chịu mấy cái bầu cử phiếu này phiếu nọ ai mà biết được - vậy phải làm sao?
- Bây giờ rõ ràng người có lợi thế hơn là anh. Anh nhất định sẽ thắng, em chẳng cần làm gì cả, chỉ đứng ngoài chờ đợi tin tốt của anh thôi - anh chống cằm nhìn cô
- Vậy....anh cũng phải có 1 bài phát biểu gì đó phải không? Có cần em giúp không?
- Ồ, đúng rồi. Đúng là cái đó thì em phải giúp
- Vậy..... - cô nheo mắt suy nghĩ - ngày mai chúng ta đi chơi đi, em có 1 chỗ muốn dẫn anh đi
- Vậy được, mai đi

6h tối, cả biệt thự rộn ràng hẳn lên, chủ tịch hết nói thức ăn trình bày chưa đẹp lại kêu sàn nhà chưa sạch, người làm chạy đôn chạy đáo, ai nấy đều toát mồ hôi hột, nhưng nhìn thấy cái chau mày của chủ tịch lại càng sợ hơn. Hôm nay có 1 vị khách....vô cùng đặc biệt đối với dòng họ ông, hơn nữa sau này còn là cô con dâu thông minh nữa, ông không mừng mới là lạ. Từ ngoài sân, cô đã ngửi thấy mùi hương xông đến tận mũi. Minh Tuấn nắm tay cô đi vào nhà, thật sự hôm nay nhà anh khác hẳn ngày thường, náo nhiệt cứ như có hội vậy

- Ba làm gì mà ghê thế? - nghe tiếng chủ tịch quát người làm, anh không chịu được mà nói
 - Ủa? thư ký Hiền..... - chủ tịch dài giọng, kéo cô ngồi xuống bàn ăn - cháu đi đâu mà biệt tích thế hả? Làm thằng con của ta khóc lên khóc xuống, khóc ròng khóc rã 3 ngày 3 đêm đấy - ông xúc động nói
 - BA! Con như thế hồi nào chứ? - Minh Tuấn ngượng muốn chết, cô nhìn anh khẽ cười
 - Chủ tịch, sức khỏe của bác thế nào rồi
 - Vẫn tốt, vẫn tốt, ta còn muốn chờ ngày bằng cháu nữa mà. Cháu biết thằng Tuấn cũng đâu còn trẻ trung gì, 30 tuổi hơn rồi, có khi còn sắp ế, còn con mới còn xuân xanh, chỉ sợ....có người cướp mất
 - Ba ăn nói gì kì cục quá, thôi ăn đi, con đói bụng rồi - Minh Tuấn bực bội ngồi xuống ăn, từ khi nào ba anh lại trở nên nói nhiều như vậy chứ
 - Thôi được rồi, ăn đi - cô cười xuề xòa, nhận thấy có vẻ anh đang ngượng lắm nên mới tức giận. Ăn xong chủ tịch lại đẩy 2 đứa đến phòng anh. Thanh Hiền có chút không thoải mái cho lắm nhưng cùng đành chiều theo ông
- Phòng này có vẻ hơi bí, chẳng thoán và rộng như nhà cô. Cũng phải, nhà cô tất cả các phòng đều gộp chung mà, rộng là đúng
- Anh 1 mình ở căn phòng rộng thế này, không thấy chán sao? - Cô chống 2 tay trên giường
 - Chán chứ. Mà em nghĩ ngày mai đi chơi thì nên mang đồ gì - thật không ngờ con mắt thẩm mỹ kém như vậy. Ai đời đi chơi mà mang áo sơ mi với cà vạt bao giờ chứ, hơn nữa chúng cũng chẳng hợp nhau. Thanh Hiền lắc đầu chán nản
 - Bình thường ai lựa đồ cho anh đi làm thế? - cô đi đến lục lọi trong tủ đồ của anh
 - Ồ thì....người giúp việc - anh ú ớ trả lời, anh cũng không rõ, chỉ cần thấy đồ là anh đều tự động mang
 - Thật.....đi cũng không lâu lắm, mang 2,3 bộ đồ là được rồi, cũng chẳng cần thêm gì đâu, mai chúng ta ghé siêu thị mua ít đồ nữa là xong - Thanh Hiền đưa cho anh quần lửng áo thun
 - Vậy chúng ta đi đâu thế?

- Ừm.....nơi này thời tiết tốt vô cùng, quanh năm thoáng đặng, cỏ cây khắp nơi, hương đồng gió nội - cô say sưa miêu tả mà không biết có 1 người đang mỉm cười hạnh phúc nhìn cô không rời mắt

28. Chương 28: Quyết Định Bất Ngờ

Hoàng Vũ truy được nửa đoạn đường thì quay về, 1 phần vì chán ghét người đàn bà kia, 1 phần vì muốn cô thoải mái bay lượn với cuộc sống của mình, đừng suy nghĩ gì nhiều về cái gia đình không ra gì nữa. Nghe tin cô gặp tai nạn, rơi xuống biển chết rồi thì bà Nhã Kỳ sắc mặt vẫn không thay đổi, nhấp 1 ngụm trà, bà ta từ bỏ kế hoạch béo bở này. Công ty phá sản, để trốn nợ, bà ta đã sang Canada sinh sống, bây giờ cũng không thể trở về được rồi. Cứ coi như đây là món quà Hoàng Vũ tặng cô em gái của mình đi

- Đã quá đi!!!!!! - Thanh Hiên đứng lên xe hét to thật to ở chỗ chẳng có người, chỉ có rừng này. Chiếc xe Jeep đồ chơi chạy bon bon trên ngọn đồi. Qua rất nhiều vòng cua, hết vòng lại đến vòng khác. Thay nhau dẫn cô đến nơi đồi núi thơm lừng mùi thiên nhiên này

Minh Tuấn điều luyện lái xe, đeo cái kính mặt gương hiệu Rayban mỉm cười nhìn cô. Hôm nay anh mang bộ đồ ngày hôm qua cô chọn, là áo thun màu xanh dương nhạt và quần kaki sọc đen trắng. Còn cô mặc cái quần đùi yếm, bên trong là chiếc áo màu trắng, với cái màu tóc chả giống ai, nhìn cô rất nổi bật. Thanh Hiên ngửa mặt lên trời cho gió mát xoa gương mặt của mình, thỉnh thoảng lại quay sang nói chuyện vài câu với anh. Cứ không nhanh không chậm, đến trưa là 2 người đã đến cái chỗ mà cô nói ấy

Thanh Hiên đóng cửa xe, kêu anh bung hết đồ ăn ở sau vào nhà. Căn nhà nằm ở giữa ngọn đồi thế này, còn có thể nhìn xuống nguyên 1 vùng trời nữa, cảnh ngoài vườn thì hết như nhà cô rồi, còn căn nhà gỗ nhỏ nhắn kia trang trí bằng những tấm ảnh kẹp trên dây nhìn thấy đáng yêu. Anh say mê ngó ngang xung quanh đến nỗi không nghe cả tiếng gọi

- Anh còn định đứng đó đến khi nào? - cô chống nạnh - mau đem đồ đến đây

Chà....tối nay có cả tiệc BBQ nữa. Cô mua xiên que và thịt, ớt chuông, mực ống, đồ gia vị và đương nhiên không thể thiếu bia. Thanh Hiên nhờ anh bung cái lò nướng trong nhà ra. Trời cũng đã chiều rồi. Cô kêu anh tắm rửa, để cái quạt cho than từ từ cháy, còn mình thì xiên thịt vào que. Nhìn cô chăm chỉ như người vợ thật sự vậy. Minh Tuấn thắc mắc làm sao mà cô có căn nhà siêu như vậy, ở ngay chỗ hoang vắng nhưng thơ mộng này. Đến anh còn phải ngỡ ngàng

Tối lại, sau khi cô cũng tắm rửa sạch sẽ rồi, 2 người lại quay quần bên nhau. Ăn đồ nướng, uống bia, trò chuyện, và ngắm cảnh đêm. Cơn gió mát lạnh thổi bay mái tóc của cô, ánh đèn mờ mờ từ trong nhà làm anh chẳng thể nhìn rõ được mặt cô, chỉ nghe được tiếng nói

- Anh thật sự đã không còn ghét phụ nữ? - Thanh Hiên hỏi

- Ừm.....mặc dù không thể nói chắc, nhưng việc xuất hiện ở chỗ đông người không còn đáng sợ nữa - Minh Tuấn lim dim mắt tận hưởng không khí nhẹ dịu

- Đợt này em sẽ chính thức ra mắt fan

- Đương nhiên rồi, bạn gái anh là người nổi tiếng, tất nhiên phải ủng hộ

- Laptop của em.....???

- À, anh đang giữ, mai sẽ đưa cho em, yên tâm đi

- Anh tốt thật đấy, chủ tịch cũng rất tốt nữa, em rất quý gia đình nhỏ của anh

- Cho dù em không quý cũng phải tập quen dần đi, nếu không sau này sẽ khó đấy

- Anh nói gì thế? - giọng điệu cô bực tức

- Anh nói.....sau này em sẽ về làm con dâu nhà họ Trương, tập dần đi là vừa

- Hở... - Thanh Hiên không thèm chấp anh, xoay lưng quay bên kia

Vẫn là chuyến đi chơi đáng nhớ, 2 người chờ nhau về nhà nghỉ ngơi. Nhưng thật không may, chủ tịch lại lập tức gọi 2 người đến

- Con biết chủ tịch Lâm ba Thụy Dương chứ? - chủ tịch căng thẳng nói

- Vâng, con biết chứ. Cổ đông lớn như vậy mà - anh hơi ngỡ vì ba lại hỏi điều hiển nhiên như vậy

- Gia đình bên đó đổi ý rồi, họ muốn con lập tức làm đám cưới với Thụy Dương - lời ông nói như tin sét đánh bên tai, Thanh Hiên giật nảy mình, run run cầm chặt tay anh. Minh Tuấn không giữ nổi bình tĩnh, nhưng vẫn kiềm chế hỏi cho rõ ràng

- Lý do là gì?

- Thụy Dương muốn thế. Con cũng biết nhà đó chiều con như thế nào mà?

- Thụy Dương? Chẳng phải Thụy Dương luôn ủng hộ con và Thanh Hiên sao? - anh càng sốc hơn nữa khi biết được nguyên nhân sâu xa của hôn lễ này

- Ta không biết. Bây giờ chỉ có 2 cách, 1 là 2 đứa phải lấy nhau, 2 là.....con hãy tìm cách gặp Thụy Dương, thuyết phục nó thì may ra....

- Dương nhiên là chúng con sẽ gặp cô ấy, con không tin Thụy Dương là người như vậy - Minh Tuấn kiên quyết nói, cô cũng nhìn anh đầy tin tưởng

*****2 tiếng sau khi Minh Tuấn và Thanh Hiên đi chơi*****

- Ông gọi tôi ra đây làm gì? - Thụy Dương chau mày ngồi xuống bàn, gọi 1 ly cafe, cô vừa mệt mỏi sau buổi chụp hình xong

- Tiểu thư Thụy Dương, cô đừng như vậy, nghe đồn cô vô cùng hoàn mỹ, xinh đẹp, dịu dàng, thông minh, gia đình giàu có lại có học vấn, hơn nữa nổi tiếng được lòng mọi người, tại sao lại không giữ được giám đốc chứ? - phó giám đốc cười nham hiểm, sức lực ông bây giờ cũng cạn kiệt không ít, nếu không nhân cơ hội này làm anh chết lên chết xuống, e rằng chức chủ tịch sẽ vụt mất

- Ông.....sao ông biết chuyện đó? - đùng trúng nỗi buồn mấy ngày nay cô không thể che nổi cảm xúc

- Giám đốc thân với cô như vậy, lại chỉ vì 1 cô gái đã 1 tháng không gặp mà bỏ đi trong khi 2 cưới sắp đính hôn, gia đình đôi bên gặp mặt, cô không thấy mình hơi thiệt thòi sao?

- Có gì ông nói lẹ luôn đi, đừng dài dòng - cô khoanh tay quay mặt quay mặt sang hướng khác

- Cô hãy.....kết hôn cùng giám đốc đi, chỉ cần cô nói, ba mẹ cô sẽ đồng ý ngay thôi - Thụy Dương trợn to mắt nhìn ông Tuấn Kha đang cười nhếch môi

- Không được, tuyệt đối không - tuy miệng nói vậy nhưng lòng cô cảm thấy có chút gì đó.....lay động. Thật sự chỉ cần cô lên tiếng, ba mẹ nhất định sẽ chiều cô. Thụy Dương siết chặt nắm tay, lí trí muốn cô hãy tỉnh táo, thức tỉnh lương tâm đi

- Thật sự không. Nhưng tôi lại thấy trên mặt cô ghi 2 chữ đồng ý đấy

Và bây giờ, đó lại là quyết định của Thụy Dương. Cho dù cô cứng rắn thế nào, lí trí thế nào, chẳng qua cô cũng chỉ là 1 cô gái, trái tim luôn hướng về anh cho dù mình tự nhủ là, chỉ cần người mình yêu hạnh phúc thì mình sẽ hạnh phúc. Nhưng đó chỉ toàn là giả dối, lừa đảo. Suốt ngày cô chỉ ngồi im thin thít trong phòng, suy nghĩ quyết định của mình là đúng hay sai, sắc mặt cũng tiêu tụy đi

- Cô chủ, có người muốn gặp cô - Thụy Dương lau đi nước mắt, nhìn lại mình trong gương, cô lấy lại tác phong bước xuống cầu thang. Không ngoài dự đoán, 2 người đó đã tới tìm cô, Thụy Dương nhú mày khi thấy cái siết tay thật chặt kia, 1 vết rách ở tim

- 2 người đến có chuyện gì thế? - Thụy Dương dịu dàng nở nụ cười, rót trà mời khách

- Em biết tại anh đến đây tìm em vì lý do gì mà? - Minh Tuấn khó chịu mở lời
- Vậy sao? Lý do gì thế? - nghe 2 từ “tại anh” của anh, Thụy Dương không nén được lửa ghen, nụ cười dập tắt - à.....là chuyện đám cưới sao?
- Em.....tại sao lại hành xử như vậy?
- Em nói cho anh biết, 2 tuần nữa là hôn lễ diễn ra rồi - không trả lời câu hỏi của anh, Thụy Dương thông báo như điều đó là chắc chắn
- Tại sao? - Thanh Hiền bây giờ mới lên tiếng
- Tại sao ư? Đơn giản, tôi không thể từ bỏ anh ấy được - Thụy Dương cao ngạo, khác hẳn bộ dạng hiền lành thường ngày của cô - còn cô, mất tích 1 tháng trời mà bây giờ lại về đòi anh ấy từ tay tôi sao?
- THUY DƯƠNG.... - Minh Tuấn rống lên, anh tức giận đứng dậy
- Minh Tuấn..... - Thanh Hiền siết chặt tay anh, anh đang rất tức giận - Tôi tưởng chúng ta là bạn, cô đã không phản đối chúng tôi mà - cô lựa lời nhẹ nhàng nói với Thụy Dương
- Không phản đối.....đâu có nghĩ là sẽ đồng tình. Tôi chỉ nói lên suy nghĩ với ba mẹ, còn quyết định là ở họ mà - Thụy Dương nói như chuyện đó chẳng liên quan đến mình
- Em.....em cũng biết rằng ba mẹ em rất chiều em mà - Minh Tuấn bắt lực nói
- Quần gia, tiền khách - Thụy Dương đứng dậy bỏ đi, để lại 2 con người phút chốc rơi xuống vực thẳm
- Thụy Dương....
- THANH HIỀN, EM LÀM CÁI GÌ THẾ? - Minh Tuấn giật mình nhìn cô, vội lôi cô đứng dậy nhưng Thanh Hiền quá cố chấp. Thụy Dương quay lại mở to tròn mắt nhìn cô đang quỳ trước mặt
- Tôi xin cô. Coi như tôi lấy thân phận Châu Nhu nói với cô,....hức.... - những giọt nước mắt nhanh chóng chiếm hết bờ má cô - cả đời tiểu thuyết gia tôi.....chỉ biết mang đến ọi người tình yêu, chưa bao giờ giữ tình yêu ình.....bây giờ.....hức.....tôi khó khăn lắm mới tìm được, tôi xin cô, tôi cầu xin cô Thụy Dương, cô hãy suy nghĩ lại đi.....hức....tôi thật sự rất muốn bên cạnh anh ấy....
- Hiền à..... - Minh Tuấn đau khổ nhìn cô, chưa bao giờ anh thấy cô hạ thấp mình cầu xin người khác như vậy, nhìn cô như đang vùng vẫy bắt lực trước 1 thế lực bất khả kháng
- Đó là chuyện của cô, tôi không quan tâm - Thụy Dương ngăn người 1 lúc, nhưng rồi cũng quay gót bỏ đi. 1 giọt nước mắt xuất hiện, Thụy Dương nhanh chóng đóng cửa phòng - xin lỗi Thanh Hiền....tôi cũng muốn có hạnh phúc của riêng mình, đừng ép tôi. Sau này....tôi sẽ trả ơn cô mà.....hức.... - Thụy Dương vui đầu vào gối khóc thút thít
- Về thôi.... - Minh Tuấn đỡ cô lên, dìu Thanh Hiền ra xe, anh muốn đưa cô đến 1 nơi khác cho cô đỡ buồn, dù sao anh cũng sẽ tìm mọi cách hủy đám cưới này. Anh đã an ủi cô như vậy, cũng đã tự an ủi mình như vậy, nhưng sao anh có dự cảm không tốt về chuyện này. Chuyện tình của 2 người chỉ vừa mới bắt đầu, tại sao lại vội cướp nó đi như vậy
- Đưa cô về nhà an toàn, anh cũng về nhà gặp ba ở phòng khách. Nhìn anh bây giờ chẳng có chút sức sống nào, hết như mấy ngày trước vậy. Ông Tuấn Nam thở dài nào nề, anh ngồi phịch xuống trước mặt ông
- Ba.....thật sự không thể sao? - nghe con nói vậy, ông chắc đã không thể thuyết phục được Thụy Dương, ông thấy khóe mắt anh đã ướt
- Ba xin lỗi con, tất cả là lỗi của người ba này. Nếu đám cưới không diễn ra, chủ tịch Lâm sẽ rút vốn, mà con biết bây giờ là giai đoạn phục hồi phát triển DM, không thể chịu đã kích này, hơn nữa.....lúc đó lão Tuấn Kha sẽ có được những gì hắn muốn
- Có lẽ chuyện này do ông ta làm, đòn này cũng hay quá đấy. Nhưng ông ta đã bỏ sót 1 điều.....nếu con đồng ý thì sao? - chủ tịch ngạc nhiên nhìn anh, điều anh nói không hề có chút đùa giỡn nào
- Con....con nói gì? - chủ tịch run rẩy hỏi lại

- Con nói.....con sẽ đồng ý làm đám cưới - 1 lần nữa, anh đưa ánh mắt quyết đoán nhìn ông. Không hề do dự, không hề hối hận, rồi còn cô, anh sẽ từ từ nói với cô chuyện này

29. Chương 29: Hết Phim

Thả mình trên giường, Minh Tuấn vắt tay lên trán, anh nhắm tịt mắt, để giọt nước mắt tự do tràn lên ra giường. Bờ vai anh run run. Trong căn phòng lớn, tiếng rên rỉ vì nén khóc vang lên không ngừng. Làm sao có thể không đau, không bất lực nữa chứ, anh cứ muốn cùng cô bỏ trốn cho xong chuyện. Cả 2 sống hạnh phúc suốt đời. Nhưng anh không thể, anh còn ba, còn hàng ngàn nhân viên ở DM đang chờ mình, không thể để họ rơi vào tay lão phó được. DM là cả tâm huyết của ba anh, không thể để nó có chuyện gì, từ xưa anh đã tự hứa với mình như vậy. Nhưng.....Thanh Hiền đã xuất hiện, cô xuất hiện và làm anh thấy cuộc sống này hạnh phúc biết bao, hoàn hảo biết bao qua lời kể của nhà văn xuất chúng. Nhưng bây giờ....cô lại là lý do duy nhất làm anh bối rối. Thông thường nếu hôn lễ thế này đột nhiên diễn ra, anh chẳng ngại gì đâu, cũng không phản đối. Nhưng vì cô....

Chiều nay nhìn cô bất lực van xin Thụy Dương, tìm anh như bị chẻ ra ngàn mảnh, cô đã khóc rất nhiều, đau đớn rất nhiều, nhưng đáp lại chỉ là gương mặt lạnh hơn tiền của Thụy Dương. Minh Tuấn không thể làm gì cho cô, nếu đã không thể đem lại cho cô hạnh phúc, thì nên nhường quyền đó lại cho người khác xứng đáng hơn, phải không? Thanh Hiền cũng còn trẻ, còn nhiều cơ hội, hơn nữa bây giờ cô đã nổi tiếng rồi, rất nhiều người bám theo, phải không?

- Em nói cái gì? Cái cô Thụy Dương gì đó muốn cưới hần sao? - Đình Thiên kinh ngạc nhìn cô. Thanh Hiền cười khẩy, uống lon bia cầm trong tay

- Ừc.....Ồ, anh nghe có buồn cười không chứ? Anh nói bây giờ.....em phải làm thế nào đây? Hả...? - Thanh Hiền gục đầu vào vai hần khóc ngon lành, Đình Thiên không ngờ sự việc lại đến đột ngột như thế. Chỉ là 1 thằng sửa xe, hần có thể làm gì cho cô đây, chỉ có thể ngồi đây làm bạn nhậu, an ủi cô mà thôi

- Được rồi, không sao....không sao hết, anh sẽ tìm người khác tốt hơn cho em, trên đời này thiếu gì đàn ông chứ? Đừng lo mà - càng nói hần lại càng thấy cô khóc to hơn, làm sao bây giờ? Hần vốn trước giờ rất khô khan, có biết an ủi người khác là như thế nào đâu chứ

Ngày cưới đã cận kề, mà cô thì chưa liên lạc gì được với anh. Gặp thư ký Liêm thì nói anh ấy nghỉ làm mấy ngày nay rồi. Chỉ còn nước đến nhà anh thôi, nhưng mà như vậy có sỗ sàng quá hay không? Thanh Hiền nhờ Đình Thiên chở đến buổi họp mặt fan, kí tặng sách, cười đến rách cả miệng, mắt hết mấy tiếng đồng hồ nhưng địa điểm cuối cùng lại là biệt thự nhà anh. Thanh Hiền hít sâu thở đều, cùng Đình Thiên vào trong. Gặp chủ tịch, cô chỉ cúi đầu chào, còn hần thì rút tay túi quần lại ghé ngồi, nghiêng đầu quan sát ngôi nhà. Ông cũng chẳng lạ gì tính cách của cái cậu này nữa. 2 phút sau, 4 người đã ngồi đối diện nhau, Thanh Hiền đưa mắt mong chờ nhìn anh, nửa trách móc, nửa lo lắng. Nhưng còn anh.....chỉ đưa ánh mắt thờ ơ nhìn cô, còn điều đó thì làm Đình Thiên muốn nổi điên

- Ánh mắt anh là thế nào? Nói rõ đi chứ? - Đình Thiên hùng hồn nói

- Anh sẽ đám cưới, anh định đến ngày đưa thiệp cưới mới nói với em, không ngờ hôm nay em lại tự tới - Minh Tuấn cười buồn nói. Thanh Hiền sốc, sốc lắm, cô đến đây đâu phải để nghe những lời này từ anh

- Mà nói gì.....mày nói lại nghe.... - Đình Thiên xông xáo đến xách cổ áo anh, nhưng bị cô chặn lại

- Đình Thiên, anh ngồi im đi - sau khi ổn định được hần, Thanh Hiền mới đau khổ nhìn anh - điều anh nói là thật? - Minh Tuấn lấy thiệp mời dưới bàn đưa cho cô thay cho lời nói. Giây phút đó, Thanh Hiền biết anh đã quyết định rồi - Tại sao? Chẳng lẽ.....híc.....không còn cách nào khác sao anh? - đối mặt với nước mắt của cô, Minh Tuấn chỉ biết im lặng. Anh đã khóc suốt 1 đêm, trần trọc biết bao nhiêu ngày mới đưa ra quyết định này. Nhiều lần anh cũng hối hận lắm, muốn quay lại, đó là lý do anh chần chừ chưa nói với cô.....nhưng đến cuối cùng, vẫn hết cách

- MÀY CÓ CÒN LÀ ĐÀN ÔNG KHÔNG THỂ? THẲNG KHỔN NÀY..... - Đình Thiên lại nổi nóng

- Đình Thiên..... - Thanh Hiền lên tiếng sau khi nước mắt rơi lã chã. Còn anh, tình nguyện để Đình Thiên đánh đấm tùy ý, anh đáng bị thế mà. Phải, Minh Tuấn rất yếu đuối, hèn nhát, lại vô dụng, nhưng anh cũng biết....chỉ có cách này mới cứu sống được DM, được ba.....và cũng đem lại hạnh phúc cho cô nữa. Anh cần bản không xứng đáng với cô - Chúng ta về..... - Thanh Hiền lau nước mắt, không quên cầm thiệp cưới trên tay anh - Cảm ơn anh, em nhất định sẽ đến đúng giờ

Hơi ấm của người anh yêu xuyệt qua bàn tay, như muốn đập vỡ tất cả những công sức muốn mấy ngày nay. Anh muốn tới ôm cô, nghe cô nói chuyện phiếm, tận hưởng hương gió thả vào mặt, muốn uống bia ăn đồ nhắm, muốn.....muốn.....

- Thanh Hiền.... - Minh Tuấn kêu cô lại, Thanh Hiền sưng người quay lại, gương ánh mắt mong chờ nhìn anh.....Anh nhìn cô thật lâu, thật lâu như muốn ghi nhớ gương mặt này mãi mãi.....mãi mãi.... - cảm ơn em, và.....chúc em hạnh phúc.....

Thanh Hiền bỏ đi, Đình Thiên thấy thế cũng đi theo. Ông Tuấn Nam nhìn con đau đớn, phẫn làm cha lại không hề lên tiếng, chính ông thấy mình cũng thật là có lỗi với cô, có lỗi với con và tổ tiên của mình. Ông gõ cửa phòng

- Tuấn, ba vào được không con? - không nghe tiếng trả lời, ông xoay nắm cửa. Trên giường là thân hình đang sụp đổ, đang gục ngã trước số phận nghiệt ngã. Ông nhẹ nhàng ngồi xuống ôm anh vào lòng - Thật ra,....con có thể từ chối mà, DM sẽ không sao đâu? - ông cảm nhận được từng đợt rung của anh

- Không.....con phải bảo vệ nó, bảo vệ ba nữa.....

- Hạnh phúc của con, là quan trọng nhất.....ba đã suýt ngất đi khi nghe con bị bệnh. Bây giờ khó khăn lắm mới khỏi, lại không thể giữ được người mình yêu, ba còn đau hơn khi mất DM nữa

- Không.....ba đừng nói nữa, con đã quyết định rồi - ông biết chỉ cần ông nói nữa, anh sẽ lập tức đổi ý. Khó khăn lắm anh mới hạ quyết tâm như vậy, đây không phải là 1 quyết định dễ dàng. Nhưng ông vẫn muốn anh biết, ông thương anh nhất, cho dù thay đổi bây giờ cũng không sao - ba ra ngoài đi, chuẩn bị thứ 7 đám cưới - Minh Tuấn chùi nước quay đuổi ông đi

Thụy Dương đang ngồi trong phòng với chiếc váy trắng tinh khôi, có đính những hạt cườm thật đẹp. Cô chưa bao giờ thấy mình lung linh như vậy, không thể ngăn nổi nụ cười trên môi. Bạn bè đến thăm cô rất nhiều, đều khen cô rất xinh đẹp, cô....cũng đang rất hạnh phúc nếu như....vài tiếng trước không thấy anh đang lén lút điện thoại cho ai đó. Khỏi cần hỏi cô cũng biết là Thanh Hiền

Cộc.....cộc.... - Anh vào được chứ? - Minh Tuấn mở cửa hé vào phòng

-Ồ chú rể đẹp trai quá ta.... - bạn bè cô không ngớt khen ngợi làm Thụy Dương xấu hổ xúi đầu. Họ nhanh chóng ra ngoài, nhường lại không gian cho 2 người trước lễ cưới

- Thanh Hiền cũng tới sao?

-Ồ.... - anh buồn rầu khi nghe tên người con gái đó

- Anh vẫn còn liên lạc với cô ta.... - Thụy Dương bộc lộ thái độ ghen tuông

- Bây giờ.....anh sẽ xóa nó..... - Minh Tuấn bình thần lời điện thoại, quay số Thanh Hiền đưa trước mặt Thụy Dương

Thanh Hiền lưu trong điện thoại của anh là “Nguyễn Hoàng Thanh Hiền, 25 tuổi, nghề nghiệp không ổn định” sao? Anh vẫn còn nhớ lúc trước cô phát hiện ra tên mình lưu trong danh bạ của anh thì vô cùng tức giận, nói anh cổ hủ, còn anh cũng không vừa, lại lôi cái tên “sếp cà chớn” ra đối chiếu với cô. Nghĩ lại cũng còn thấy buồn cười, anh không nỡ xóa, nhưng không nên giữ lại làm gì. Chỉ cần kỉ niệm còn lưu mãi, anh sẽ không quên

- Được chưa? - anh cất điện thoại

- Anh tìm em có chuyện gì? - cô chỉnh tóc

- Anh có vài lời muốn nói với em. Thật sự.....anh xin lỗi em. Nếu như 1 tên như anh, không thể mang lại hạnh phúc cho em, thì em cứ mắng anh đi cũng được, anh sẽ nhận hết. 1 tên ngay cả hạnh phúc của mình cũng không giữ được thì không đáng nhận lấy hạnh phúc từ người khác. Anh nghĩ.....anh rất may mắn khi cưới được em, vì nếu như là người nào khác.....anh chắc chắn sẽ rất tức giận. Cảm ơn em đã xuất hiện như vậy, làm anh thấy không còn điều gì để hối tiếc nữa rồi - giọng điệu anh nhẹ nhàng làm Thụy Dương chán ghét, nhưng sao cô lại thấy khó chịu như vậy. Chỉ vài phút trước nghe những lời tâm bóc của bạn bè là cô đã rất vui, nhưng nghe anh xin lỗi, rồi cảm ơn cô, Thụy Dương cảm thấy mình như tên tội đồ hủy hoại hạnh phúc của con người ta. Cô thấy mình thật dễ tiện, dơ bẩn

2 tháng sau.....

- Alo? - Thanh Hiền hồn nhiên nghe điện thoại khi vừa tham gia họp báo tiết lộ tác phẩm mới xong
- Thanh Hiền, cô khỏe chứ? - giọng điệu nhẹ nhàng trong điện thoại làm khoe môi cô cong cong, Thanh Hiền reo lên
- Thụy Dương.....cô bên đó thế nào rồi, trời có tuyết không? Có lạnh không?
- Tôi vẫn khỏe - Thanh Hiền vừa trò chuyện trong điện thoại, vừa vui vẻ leo lên chiếc xe đen đậu bên vệ đường
- Minh Tuấn ngạc nhiên nhìn cô, Thanh Hiền ra hiệu anh im lặng. Cô gài dây an toàn, tiếp tục nói chuyện. Anh cũng không hỏi gì mà đưa cô đến quán ăn gần đó 2 người hay tới
- Là ai mà em nói chuyện say sưa thế? - sau khi gọi món xong, anh quay sang hỏi cô
- Thụy Dương. Cô ấy vẫn ngại gọi điện cho anh nhỉ?
- Cô ấy vẫn khỏe hả?
- Đương nhiên rồi, anh sao thế? Thái độ hơi hợt vậy là sao? - Thanh Hiền xụ mặt
- Anh chỉ..... - Minh Tuấn đắm chiêu nhìn cô, rồi lại đỡ bài chọc ghẹo cũ - chỉ là....sợ em lảng nhãng với tên nào khác thôi, bây giờ thành người nổi tiếng rồi....nhưng em phải nhớ mình là người đã có chồng đấy nhé! - Minh Tuấn bẹo má cô
- Á.....đau! - Thanh Hiền xoa xoa má - anh bây giờ ngon rồi, chủ tịch DM, cũng đâu phải dạng vừa gì? Lên mặt làm gì, chúng ta chỉ mới kết hôn chứ chưa đám cưới đấy
- Sao? Nhìn đi nhìn đi - Minh Tuấn chìa bàn tay trước mặt cô, khoe khoe cái nhẫn - nhìn cái này mà người ta còn kêu không phải là vợ chồng nữa thì là gì? - anh lườm cô
- Nhẫn gì chứ? Em vẫn thích lảng nhãng đấy thì sao? Xí - cô vòng tay quay sang chỗ khác, cười ngại ngùng
- Lảng nhãng này.....lảng nhãng đi.... - Minh Tuấn ngấu nghiến bẹo má cô
- Á.....á.....bỏ ra đi.....đau quá đi mà.....

Cặp đôi nhẵn nhụi này vẫn làm người khác không khỏi ghen tỵ. Đám cưới 2 tháng trước có lẽ sẽ diễn ra thuận lợi, nếu.....cô dâu đột nhiên không bỏ trốn. Đám cưới loạn hết cả lên, anh và chủ tịch cũng bất ngờ nhưng bây giờ họ đang trong thế bị động. Bên nhà kia xin lỗi rồi rút. Đến khi liên lạc được rồi thì Thụy Dương đang ở bên Pháp. Cô đã trốn, phải, đã chạy trốn vì thấy mình thật điên rồ. Tại sao đến phút cuối cô mới nhận ra mình.....không hề hạnh phúc, sao cô có thể chung sống với 1 người không hề yêu mình chứ. Tình yêu từ 1 phía thì ra chẳng thú vị chút nào. Cho nên cô quyết định đại dột như vậy, mặc dù sau đó đã nhận được 1 tràng giáo huấn của ba mẹ, nhưng cô rất vui, không hề hối hận. Mặc dù cô không phải bà mối, nhưng việc làm nhỏ nhoi này, có thể đem lại hạnh phúc cho họ suốt đời

Trong khoảng sân đầy tiếng chim và làn gió đưa đầy hương hoa thông vào khoang mũi. Có 1 nam 1 nữ đang tận hưởng mùa hè với bầu trời cao vút kia. Thanh Hiền nhấp nhấp chân, uống nước dừa, đeo kính râm đung đưa người. Còn Minh Tuấn, anh cũng đang tận hưởng ngày nghỉ này với người anh yêu, cũng là vị hôn phu của anh, còn gì hạnh phúc hơn nữa chứ

Ending Anh thật là khó chiều

P/s: cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình, đây là câu chuyện chưa thật sự hay, chưa có nhiều tình tiết buồn cười. Tác giả đang chuẩn bị 1 truyện mới “Nếu không thích tôi, thì cậu đừng hòng để mắt đến người nào khác” rất vui. Mong các bạn đón đọc *cúi đầu*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-that-la-kho-chieu>